

Liahona

**Gi akt på profetens
anmodning om å
redde, s. 14, 20, 32**

**Hvordan hjelpe barn å
føle seg trygge, s. 16**

**Fører dine venner deg
til Kristus? s. 52**

**Tjen slik Ammon
gjorde, s. 70, 72**

GAVE FRA THE AVALON FOUNDATION, BIUDE MED TILLATELSE FRA THE BOARD OF TRUSTEES, NASIONALGALLERIET FOR KUNST, WASHINGTON D.C., USA

Den fortapte sønn vender hjem, av Bartolomé Esteban Murillo

Da den fortapte sønn erkjente at han hadde syndet, kom han ydmykt tilbake til sin far og sa: «Far, jeg har syndet mot himmelen og for deg. Jeg er ikke lenger verdig til å kalles din sønn» (Lukas 15:21). Men hans far

ønsket ham velkommen hjem og sa glad: «For denne min sønn var død og er blitt levende, han var tapt og er blitt funnet» (vers 24). Likeledes er det glede i himmelen når vi omvender oss.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Hvor stor skal ikke din glede være**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: En gjenopprettelse av alle ting**

HOVEDARTIKLER

- 14 Fra reddet til redningsmann**
Av Betsy Doane
Smerte og misbruk styrte livet mitt helt til jeg møtte en som spurte meg om jeg hadde hørt om de siste-dagers-hellige.
- 24 Lær å høre og forstå Ånden**
Av David M. McConkie
Hvordan lytte når Ånden taler.

28 Åpenbaring: Dråpe for dråpe
Åpenbaring hjelper en ung manns vitnesbyrd å nå herfra til himmelen.

30 Åpenbaring: Strømmer ned fra himmelen
Kunnskap strømmer hurtig ned når vi er rede.

32 Lignelser om tapt og funnet
Hva er redning? Det er å tilgi, gjøre en innsats og ønske velkommen tilbake.

AVDELINGER

- 8 Små og enkle ting**
- 11 Vi taler om Kristus: Hans nåde er tilstrekkelig**
Av Kimberlee B. Garrett
- 12 Hva vi tror på: Forsoningen gjør omvendelse mulig**

16 Våre hjem, våre familier: Hjelp barn å føle seg trygge
Av Shawn Evans

20 Evangeliets klassikere: Styrk de mindre aktive
Av president Boyd K. Packer

38 Sagt av siste-dagers-hellige

74 Nytt fra Kirken

79 Ideer til familiens hjemmeaften

80 Til vi ses igjen: Et sete på brudgommens fest
Av Melissa Merrill

OMSLAGSSIDEN
Forsiden: *Den fortapte sønn*, av Liz Lemon Swindle, Foundation Arts, kopiering ikke tillatt. Siste omslagsside: *Den tapte mynt*, av J. Kirk Richards.

42 Unge voksne og familiens hjemmeaften

Noen unge voksne forklarer hvilke umiddelbare og fremtidige velsignelser man mottar ved å delta på familiens hjemmeaften.

46 Spørsmål og svar

«Jeg føler meg så alene i kirken. Hvordan kan jeg lære å føle meg inkludert?»

48 Derfor vet jeg: Budskapet smakte godt

Av Anthony X. Diaz

51 En ærlig tiende, en stor velsignelse

Av Oscar Alfredo Benavides

Jeg arbeidet og sparte til misjon, men den lille inntekten min ville ikke være tilstrekkelig.

52 Hvor vil dine venner føre deg?

Av John Bytheway

Gode venner fører oss til Jesus Kristus.

54 Evangeliet er for alle

Av eldste Carlos A. Godoy

Ånden kan bevege alle. Det fins ingen ideal-profil av et kommende medlem av Kirken.

57 Plakat: Reflekter over evigheten

58 Da jeg ble usynlig

Navn ønskes ikke oppgitt

Akkurat da jeg trengte mine venners støtte, ignorerte de meg.

48

60 Søstre skulle dele

Av Adam C. Olson

To søstre i Peru deler de viktigste sakene.

62 Vi vil bære deg!

Av president Thomas S. Monson

Hva kan Jamis venner gjøre når hun er for syk til å bli med på fottur?

64 Bring Primær hjem: Skriftene underviser om vår himmelske Faders plan

Av Ana Marie Coburn og Cristina Franco

66 Vår side

68 Edderkoppen og den stille, lave røsten

Av Joshua W. Hawkins

Ansikt til ansikt med en edderkopp er Britton takknemlig for en advarende røst.

70 For små barn

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges offisielle norske tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Ryan Carr

Redaksjonsassistent: Susan Barrett

Redaksjonsmedarbeidere: David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer
Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk,
Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M.
Romey, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Sekretær: Laurel Teuscher

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Design og produksjon: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker
Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Petter Svanevik

Abonnement eller adresseendring ordnes gjennom
tidsskriftsrepresentanten eller direkte gjennom
distribusjonssenteret i Tyskland.

Gratis telefon: 00800 3478 3388.

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto),
betales til konto nr.: 6118.07.13629.

For abonnement og priser utenfor USA og Canada, kontakt ditt
lokale distribusjonssenter eller en leder i din menighet eller gren.

**Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller e-post til: liahona@ldschurch.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Asmund H. Hernes

Reistadlia 36

3425 REISTAD

Tlf.: 32 84 25 58

Nyhetsredaktør: Asmund H. Hernes

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kroatisk, tsjekkisk, dansk,
hollandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk,
ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallisk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk,
spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk,
urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige
språkområder.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til leilighetsvis,
ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan
ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke
er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA:
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2011 Vol. 75 No. 2. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Mer på Internett

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Før Betsy Doane ble medlem av Kirken, misbrukte hun
narkotika og alkohol. Som tjenestemisjonær i Kirken
hjelper hun nå andre å følge de 12 trinnene i **Kirkens
program for å overvinne avhengighet** (se side
14). Programmets arbeidsbok er tilgjengelig på mange språk på
www.recoveryworkbook.lds.org.

FOR UNGDOM

Huler og fosser i Honduras kan
lære oss om hvordan man mottar
åpenbaring gjennom Den hellige
ånd (se side 28, 30). For å se flere
bilder fra Honduras, gå inn på
www.liahona.lds.org.

FOR BARN

Se hvor mange av kongens sauer du kan finne
på side 72. Spill deretter et lignende spill på
www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk
på www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Aktivisering, 20, 32,
40

Barn, 16

**Besøkende lærerin-
ner**, 7, 32, 38

Bønn, 30, 38, 60

Den hellige ånd, 24

Død, 58

Familie, 16, 60

**Familiens hjemmeaf-
ten**, 42, 79

**Fellesskapsfrem-
mende arbeid**, 46

Foreldre, 16

Frelsesplanen, 64

Hjelpeforeningen, 7

Hjemmeundervisning,
40

Jesus Kristus, 11, 12,
73

Lederskap, 20

Lydighet, 24, 80

Misjonærarbeid, 4, 14

Motgang, 16

Musikk, 8, 9

Nåde, 11

Omvendelse, 14, 48, 54

Omvendelse fra synd,
11, 12, 14, 48

Skapelsen, 73

Skriftstudium, 64, 80

Tiende, 41, 51

Tilgivelse, 12, 39

Tjeneste, 62, 70

Velferd, 10

Vennskap, 46, 52, 58

Visdomsordet, 14

Åpenbaring, 24, 28,
30, 40, 68

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det
første presidentskap

HVOR STOR SKAL IKKE DIN glede VÆRE

Få gleder i livet er større og varer lenger enn å vite at du har hjulpet andre å ta imot Jesu Kristi gjengitte evangelium. Ethvert medlem av Kirken har anledning til å oppleve slik glede. Da vi ble døpt, lovet vi at vi ville «stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder [vi] måtte være, like til døden, så [vi] kan bli forløst av Gud og bli regnet blant dem som får del i den første oppstandelse, så [vi] kan få evig liv (Mosiah 18:9).

Alle medlemmer godtar en del av påbudet som er gitt Kirken om å bringe Jesu Kristi evangelium til verden, hvor de enn er og så lenge de lever. Herren sa det tydelig: «Se, jeg sender dere ut for å vitne og advare folket, og det tilkommer enhver som er advart, å advare sin neste» (L&p 88:81). Heltidsmisjonærer skal kunne undervise dem som ennå ikke er medlem av Kirken. Kirkens medlemmer skal kunne finne dem som Herren har forberedt til å bli undervist av misjonærene.

Vi trenger å vise tro på at Herren har forberedt folk rundt oss til å bli undervist. Han vet hvem de er og når de er klare, og han kan lede oss til dem ved Den hellige ånds kraft og gi oss ord til å innby dem til å bli undervist. Løftet Herren ga en misjonær i 1832, er også det løftet han gir oss med hensyn til påbudet om at vi skal finne personer som er klare til å bli undervist av misjonærene: «Jeg vil sende ham Trøsteren, som skal lære ham sannheten og den vei

han skal gå, og hvis han er trofast, vil jeg igjen krone ham med kornbånd» (L&p 79:2–3).

Og løftet om stor glede til den trofaste misjonær gis også til de av oss som er trofaste medlemmer og som av hele vår sjel går inn for misjonærarbeidet:

«Og nå, hvis deres glede vil bli stor med én sjel som dere har bragt til meg i min Faders rike, hvor stor skal ikke deres glede bli om dere skulle bringe mange sjeler til meg!

Se, dere har mitt evangelium fremfor dere, og min klippe og min frelse.

Be til Faderen i mitt navn med fast tro på at dere skal få, og dere skal ha Den Hellige Ånd som åpenbarer alt som menneskenes barn trenger» (L&p 18:16–18).

I tillegg til at Den hellige ånd hjelper oss å se og innby dem som er klare til å bli undervist, har Herren kalt og lært opp ledere til å veilede oss. I et brev datert 28. februar 2002 la Det første presidentskap større ansvar for misjonærarbeidet på biskoper og menigheter.¹ Ved hjelp av menighets- eller grensrådet utarbeider prestedømmets utøvende komité en misjonærplan for enheten. I den planen finnes forslag til hvordan medlemmer kan finne slike som er klare til å bli undervist av misjonærene. En person blir kalt til menighetens eller grenens misjonsleder. Denne misjonslederen

har nær kontakt med heltidsmisjonærene og deres undersøkere.

Det er mange måter du bedre kan oppfylle din personlige plikt på for å hjelpe til med å finne personer som misjonærene kan undervise. Den enkleste måten vil være den beste.

Be om å bli ledet av Den hellige ånd. Snakk med lokale ledere og misjonærer, be om deres forslag og lov dem at du vil hjelpe dem. Oppmuntre dem som er involvert i dette arbeidet sammen med deg. Og vær et vitne til alle tider med det du sier og gjør, om at Jesus er Kristus og at Gud besvarer bønner.

Jeg vitner om at Den hellige ånd vil lede deg til dem som søker sannhet, når du ber og går inn for å få denne veiledning. Og jeg vet av erfaring at din glede vil være varig sammen med dem som velger å ta imot evangeliet og deretter vedblir i tro. ■

NOTE

1. Se «Kirkenytt: Misjonærarbeidet på wards- og grensplan vektlegges», *Liahona*, aug. 2002, 4.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

- *Undervisning, intet større kall* ber oss oppfordre dem vi underviser til å sette seg mål som kan hjelpe dem å etterleve prinsippene de har lært (se side 160). Overvei sammen med familien å identifisere hvilke velsignelser knyttet til misjonærarbeid som president Eyring nevner, og hvis du blir tilskyndet til det, oppfordrer du familien til å sette seg mål for å dele evangeliet med andre.
- Overvei å ha en idédugnad med familien når det gjelder måter å dele evangeliet på, og husk president Eyrings rettleiding om at «den enkleste måten vil være den beste». Se *Undervisning, intet større kall*, side 169 for å lære mer om idédugnad.

UNGDOM

De mange misjonærer i mitt liv

Av Elizabeth S. Stiles

Den første søndagen jeg var i kirken sammen med misjonærene, gjenkjente jeg noen som jeg hadde vokst opp sammen med og kjente fra nabolaget. Jeg så en av mine beste venninner fra skolen, sekretærene fra barneskolen og videregående skole, en pike jeg ikke hadde vært spesielt hyggelig mot tidligere, og også en ung mann jeg hadde vært forelsket i.

Hver enkelt av disse gjorde et varig inntrykk på meg. Min beste venninne var en ung kvinne med stor integritet, og på grunn av henne valgte jeg å fortsette å undersøke Kirken. Sekretærene som husket meg fra skolen, hjalp meg å vite at jeg er viktig. Jeg lærte om stor kjærlighet og vennlighet av den unge kvinnen som tok varmt imot meg til tross for min mindre vennlige oppførsel mot henne tidligere. Min tidlige tenåringsflamme var et godt eksempel, og jeg la merke til hans utstråling og ønsket å være i nærheten av ham.

Disse erfaringene hjalp meg å forstå at min himmelske Fader hadde forberedt meg til å motta evangeliet gjennom personer han plasserte rundt meg, selv før jeg møtte misjonærene. Av dem lærte jeg at de små ting vi gjør, kan ha stor virkning. Det viktigste er at jeg har lært at misjonærarbeid begynner med meg.

BARN

Evangeliet – en gave å dele med andre

Ordet *evangelium* betyr alle læresetningene og ordningene Jesus Kristus og hans profeter har gitt oss. Evangeliet er som en kurv fylt med gaver fra vår himmelske Fader. Du kan hjelpe til med å gi disse gavene til andre. Med hvem kan du dele evangeliets gave?

Sett sammen skriftstedversene med bildene av noen av gavene som finnes i evangeliet. På hvert bilde skriver du tallet til skriftstedet som hører til.

1. Jakobs brev 5:14–15
2. Mosiah 16:6–7
3. 3 Nephi 18:1–10
4. L&p 20:72–73
5. L&p 33:16
6. L&p 89:4, 18-21
7. L&p 132:46
8. L&p 137:10
9. L&p 138:32–34

En gjenopprettelse av alle ting

Studér dette lesestoffet, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Profeten Joseph Smith organiserte Hjelpeforeningen som en vesentlig del av Kirken. Som et presidentskap håper vi å hjelpe deg å forstå hvorfor Hjelpeforeningen er vesentlig for deg.

Vi vet at kvinner i Det nye testamente viste tro på Jesus Kristus og deltok i hans arbeid. Lukas 10:39 forteller om Maria, som satt «ved Jesu føtter og lyttet til hans ord». I Johannes 11:27 bærer Marta vitnesbyrd om Kristus: «Hun sier til ham: Ja, Herre! Jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han som skal komme til verden.» Apostlenes gjerninger 9:36, 39 omtaler «en kvinne som var discippel, hun het Tabita, ... Hun var rik på gode gjerninger, ... alle enkene ... viste ... kjortler og kapper som [hun] hadde laget». Føbe, i Romerbrevet 16:1–2, var «menighetstjenerinne», og hun hadde «vært til hjelp for mange».

Disse mønstre for tro, vitnesbyrd og tjeneste fortsatte i Kirken i de siste dager og ble formalisert da Hjelpeforeningen ble organisert. Julie B. Beck, Hjelpeforeningens president, har sagt: «På samme måte som Frelseren innbød Maria og Marta i nyttestamentlig tid til å delta i hans verk, har kvinner i vår evangelieutdeling et offisielt oppdrag om å delta i Herrens verk... Organiseringen av Hjelpeforeningen i 1842 mobiliserte kvinnes samlede styrke og deres spesifikke oppgave å bygge opp Herrens rike.»¹

Vi utfører vårt arbeid når vi fokuserer på Hjelpeforeningens formål: å styrke vår tro og personlige rettskaffenhet, styrke vår familie og vårt hjem og oppsøke og hjelpe de trengende.

Jeg vitner om at Hjelpeforeningen ble guddommelig organisert for å assistere i det frelsende arbeidet. Hver søster i Hjelpeforeningen har en viktig rolle når det gjelder å utføre dette hellige arbeid.

Silvia H. Allred, førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap.

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvordan kan jeg hjelpe mine søstre denne måneden for å være et eksempel på den tro som Jesu Kristi kvinnelige disipler har?
2. Hvilken læresetning i det gjengitte evangelium vil jeg studere for å styrke mitt vitnesbyrd denne måneden?

Mer informasjon finnes på www.reliefsociety.lds.org.

Fra vår historie

Søster Julie B. Beck har sagt at «vi vet gjennom profeten Joseph Smith at Hjelpeforeningen utgjorde en formell del av gjenopprettelsen».² Gjenopprettelsen ble innledet med Det første syn i 1820 og fortsatte «linje på linje og bud på bud» (L&P 98:12). Da Hjelpeforeningen ble formelt organisert 17. mars 1842, underviste profeten kvinnene om deres viktige plass i den gjenopprettede kirke. Han sa: «Kirken var aldri fullstendig organisert før kvinnene ble organisert.»³

NOTER

1. Se Julie B. Beck, «Hvordan oppfylle Hjelpeforeningens formål», *Liahona*, nov. 2008, 108.
2. Julie B. Beck, «Hvordan oppfylle Hjelpeforeningens formål», 108.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 445.

Fra Skriftene

Joel 2:28–29; Lukas 10:38–42;
Efeserbrevet 1:10

Små og enkle ting

«Ved små og enkle ting vil store ting skje» (Alma 37:6).

KIRKENS HISTORIE RUNDT OM I VERDEN

Brasil

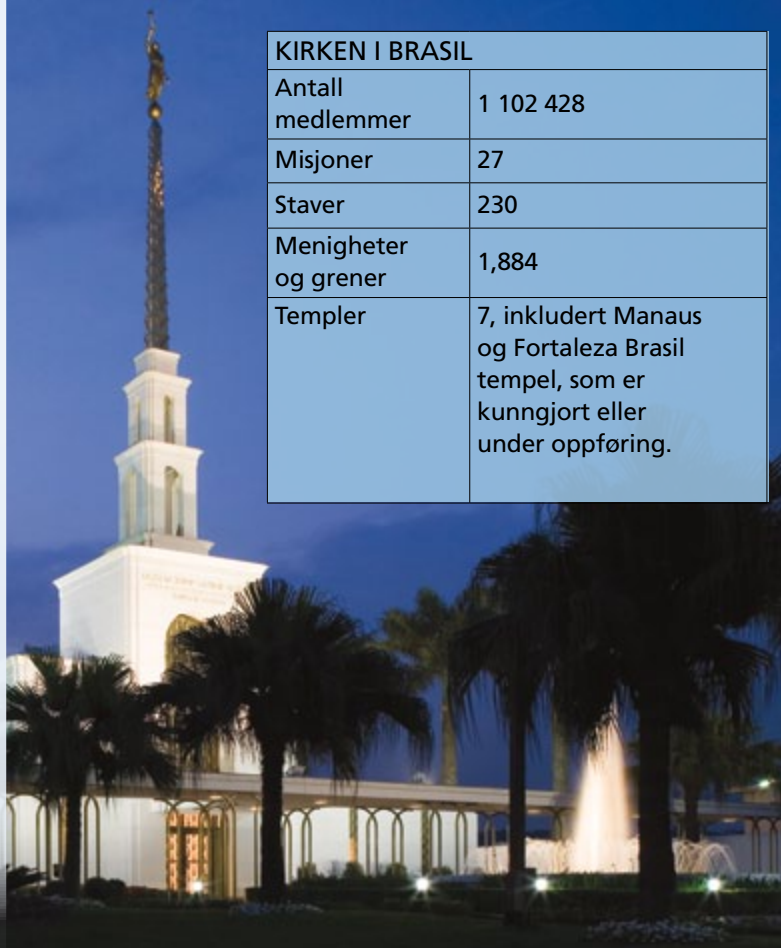
Da Max Richard Zapf utvandret fra Tyskland til Brasil i 1913, hadde han vært medlem i fem år og ble det første kjente medlem av Kirken i Brasil. Etter at en brasiliansk familie ba om å få tilsendt materiell fra Kirkens hovedkvarter, besøkte misjonspresidenten i Den syd-amerikanske misjon Brasil i 1927 og sendte misjonærer i 1928. Den første misjonen ble organisert i São Paulo i 1935, og innen 1939 var Mormons bok blitt utgitt på portugisisk.

Det første tempel i Syd-Amerika ble innviet i São Paulo i 1978, kort tid etter åpenbaringen om prestedømmet som utvidet prestedømmet til å gjelde alle verdige menn. Kirkens nest største opplæringscenter for misjonærer, plassert i São Paulo, ble innviet i 1997.

Brasil var det tredje land (etter USA og Mexico) som oppnådde en million medlemmer.

KIRKEN I BRASIL

Antall medlemmer	1 102 428
Misjonere	27
Staver	230
Menigheter og grener	1,884
Templer	7, inkludert Manaus og Fortaleza Brasil tempel, som er kunngjort eller under oppføring.

Hvorfor synge?

Å synge salmer kan innby Ånden til våre møter i kirken, til vårt hjem og vår hverdag. President J. Reuben Clark jr. (1871–1961) i Det første presidentskap forkynte: «Vi kommer nærmere Herren gjennom musikk enn kanskje ved noe annet, med unntak av bønn.»¹

Kirken har et nettsted med tilgang til salmer (tilgjengelig på engelsk, fransk, portugisisk og spansk). Music.lds.org inneholder instruksjoner om å lede musikk og spille salmer på keyboard og også forslag til valg av passende salmer til nadverdsmøter.

Musikken og teksten kan leses, lastes ned eller spilles

direkte på nettstedet, noe som kan være spesielt nyttig for medlemmer som ikke har piano eller keyboard.

Musikk kan brukes både hjemme og i kirken. Det første presidentskap har gitt følgende rettleiding: «Lær dine barn å bli glad i salmene. Syng dem på sabbaten, på familiens hjemmeaften, når dere studerer Skriftene, og når dere skal be. Syng mens dere arbeider, mens dere leker og mens dere er på reise sammen.»² Salmer kan bringe kjærlighet og enhet inn i hjemmet.

NOTER

1. J. Reuben Clark jr., i Conference Report, okt. 1936, 111.
2. *Salmer*; x.

Styrket av en salme

Jeg bestemte meg for å bli med i en maratonkonkurranse sammen med kolleger i Western Cape, Syd-Afrika. Jeg trente og arbeidet veldig hardt for å forberede meg til løpet.

Den dagen løpet skulle finne sted, våknet jeg, leste i Skriftene og ba. Jeg var nervøs, men følte også at jeg måtte stole på Herren. Jeg visste at hvis jeg gjorde det, ville han støtte og hjelpe meg.

Vi skulle gå eller løpe 40 kilometer. Vi startet kl. 8 om morgenen. Været var kjølig, og det regnet litt, så først likte jeg å gå og klarte meg bra. Men da jeg var ca. 10 kilometer

fra mållinjen, begynte det å bli veldig tøft for meg. Jeg hadde muskelkrampe i den ene leggen, og jeg hadde noen blemmer. Jeg hadde lyst til å gi opp. Da begynte jeg å synge en salme:

Frykt ei, jeg er med deg. Vær kun ved godt mot!

For jeg er din Gud og vil være deg god.

Ja, styrke deg, hjelpe deg, gi deg min ånd, ...

oppholde deg ved min allmektige hånd.

(«Så sikker en grunnvoll»,
Salmer, nr. 42)

Om og om igjen kom teksten i salmen til meg og løftet føttene mine, og jeg fullførte løpet takket være styrken i Herrens salme.

Denne erfaringen lærte meg at Jesu Kristi evangelium dreier seg om utholdenhet. Det er som å gå eller løpe et løp. Vi blir slitne noen ganger, hviler og går igjen. Vår himmelske Fader gir oss ikke opp uansett hvor mange ganger vi faller. Det som teller for ham, er hvor mange ganger vi reiser oss og går igjen. Hans evangelium dreier seg om å fullføre løpet.

Khetiwe Ratsoma, Syd-Afrika

MED KIRKENS LEDERES ORD

Omsorg for de fattige

«Gjennom alle tider har Herren målt samfunn og enkeltpersoner etter hvor godt de har tatt seg av de fattige. Han har sagt:

“For jorden er rik, og der er tilstrekkelig, ja, i overflod; jeg beredte alle ting, og har gitt

menneskenes barn deres handlefrihet.

Derfor, hvis noen tar av den overflod som jeg har skapt, og ikke gir sin del ifølge evangeliets lov til de fattige og trengende, skal han med de ugudelige slå sine øyne opp i helvete og være i pine” (L&p 104:17-18; se også L&p 56:16-17).

Videre erklærer han: “I deres timelige ting skal dere være likestilte, og uten å knurre, ellers skal Åndens rike tilkjennegivelser holdes tilbake” (L&p 70:14; se også L&p 49:20; 78:5-7).

Vi avgjør hvordan vi disponerer våre midler og ressurser, men vi står ansvarlige for Gud for denne forvaltningen av jordiske ting. Det er gledelig å se deres rundhåndethet når dere bidrar til fasteofferfondet og humanitærprosjekter. I årenes

løp har millioners lidelse blitt lindret, og utallige andre har blitt hjulpet til å hjelpe seg selv gjennom de helliges gavmildhet. Ikke desto mindre skulle vi alle, når vi søker å fremme Sions sak, ta bønnen til hjelp og vurdere om vi gjør det vi kan, og ellers alt vi burde gjøre i Herrens øyne, med hensyn til de fattige og trengende.»

Elder D. Todd Christofferson i *De tolv apostlers quorum*, «Kom til Sion», *Liahona*, nov. 2008, 39.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges humanitærprogram har som mål å forbedre livet for nødstilte ved å skaffe mat, rent vann, synshjelp, rullestoler, vaksiner og krisehjelp. Fra en enkel start har programmet ekspandert gjennom årene og hjelper nå millioner over hele verden.

Sent på 1920-tallet: Velferdsfarmer blir opprettet. Innhøstede produkter blir lagret i lagerhus.

1932: Den første hermetikkfabrikk blir etablert.

1936: Kirkens velferdskomité på generalplan blir dannet. Fjorten velferdsregioner blir opprettet for å lede velferdsaktiviteter over hele verden.

1936: Det første offisielle arbeidsformidlingskontor blir etablert.

1936–1940: Produksjonsprosjekter settes i gang, bl.a. et sagbruk, et garveri, en pastafabrikk, laksekonservering, produksjon av peanøttsmør og av såpe og melketapping på flasker.

1937: Det første regionale lagerhus bygges i Salt Lake City.

1938: Byggearbeider settes i gang på Welfare Square, bl.a. en kornsilo og et sentralt lagerhus.

1938: Den første Deseret Industries bruktbuikk åpner i Salt Lake City.

1940: Byggearbeidene på Welfare Square fullføres.

1945: Kirken skiper ut store mengder mat, klær og annet utstyr til vanskeligstilte medlemmer i Europa etter 2. verdenskrig.

1960: Ny hermetikkfabrikk og nytt meieri fullføres på Welfare Square.

1970-årene: Kirken utvider velferdsprosjekter og -produksjon til Mexico, England og Stillehavsoyene.

1973: LDS Social Services (nå LDS Family Services) opprettes som et offisielt selskap i Kirkens regi.

1976: Kirken begynner å opprette lagerhus i alle deler av Canada og USA. Det blir også kunngjort flere hermetikkfabrikker og produksjonslokaler.

1982: USAs president Ronald Reagan besøker Welfare Square.

1985: Kirken innleder arbeidet med å sørge for rent vann i brønner i Afrika, noe som markerer starten på Kirkens verdensomspennende humanitærinnsats.

1990-årene: Siste-dagers-helliges humanitære senter opprettes for å sortere overskuddslagre av klær og andre varer, innbefattet medisinsk utstyr, til utskipping over hele verden som reaksjon på fattigdom og katastrofer.

2002: LDS Charities iverksetter tiltak for å skaffe rullestoler, sørge for forsyning av rent vann og for gjenopplivning av nyfødte.

2003: LDS Charities slutter seg til et verdensomspennende meslinginitiativ og forplikter seg til å bidra med en million dollar hvert år som støtte til kampanjen. Et verdensomspennende prosjekt for behandling av øyensykdommer blir også innledet.

2010: LDS Charities innleder et matprosjekt for å øke matproduksjonen og næringsforholdene i noen av verdens fattigste nasjoner. Det første spadestikket blir tatt til et nytt 56 000 m² stort biskopens sentrale lagerhus i Salt Lake City.

HANS NÅDE ER TILSTREKKEKELIG

Av Kimberlee B. Garrett

I likhet med mange andre har jeg store deler av livet strevd med mitt selvbilde. Jeg har hatt vektproblemer i mange år, noe som har bidratt til mine negative følelser. Selv om jeg har gått ned i vekt og har en sunn livsstil nå, kjemper jeg av og til fremdeles med disse negative tankene og følelsene.

En morgen følte jeg meg spesielt langt nede og lurte på hvordan jeg kunne gjøre situasjonen bedre. Jeg begynte å be og ba min himmelske Fader hjelpe meg å overvinne følelsene av ikke å strekke til. Mens jeg ba, kom følgende skriftsted til mitt sinn: «Hvis dere ikke har noe håp, må dere nødvendigvis være fortvilet, og fortvilelse kommer på grunn av synd» (Moroni 10:22).

Synd virket som et svært alvorlig ord, i den grad at jeg til å begynne med utelukket tanken, for jeg kunne ikke komme på noe jeg hadde gjort som var så alvorlig galt. Men tanken var stadig der. Derfor gjorde jeg som Moroni sa, og ba min himmelske Fader vise meg min svakhet så jeg kunne bli sterk (se Ether 12:27).

Jeg kom til å minnes tre episoder de to foregående dagene da jeg ikke hadde vært tålmodig med mine barn. Jeg hadde latt mitt eget humør og mine behov gå foran deres, og

hadde ikke vært forståelsesfull overfor deres følelser. Jeg følte meg ikke vel og besluttet å gjøre det bedre. Jeg ba mine barn om unnskyldning og ba om tilgivelse. Straks jeg ba, ble følelsen av ikke å strekke til borte, og jeg følte den fred som jeg hadde savnet.

I likhet med apostelen Paulus vil jeg gjøre mitt beste for å omvende meg og adlyde budene, slik at «Kristi kraft kan bo i meg».

Det var som en lysbryter ble slått på i meg, og jeg forsto endelig et enkelt begrep som jeg på en eller annen måte ikke hadde fattet alle disse årene. Når jeg har en uoppgjort synd, selv om den er liten, gir jeg Satan makt til å påvirke meg. Han kjenner mine svakheter, og han vet hvilke ord som vil «oppegge meg» og «lede meg til fortapelse» (se L&p 10:22). Når alt kommer til alt, hater jeg ikke meg selv, men Satan hater meg og vil bruke enhver tilgjengelig taktikk for å dra meg bort fra lyset.

Men når jeg omvender meg, stoler jeg på Jesu Kristi kraft. Fordi han vet akkurat hvordan han kan hjelpe meg i min svakhet (se Alma 7:11-12), løfter hans kraft meg opp og gjør meg sterk på måter som jeg ikke kan av meg selv.

Selv apostelen Paulus, som var så tapper når det gjaldt å forkynne evangeliet, hadde en svakhet som plaget ham. Da han ba om å få svakheten fjernet, svarte Herren likevel: «Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet.» Paulus utbrøt deretter: «Derfor vil jeg helst rose meg av min skrøpelighet, for at Kristi kraft kan bo i meg» (2. Korin-terbrev 12:9).

På samme måte vil jeg gjøre mitt beste for å omvende meg og adlyde budene, slik at «Kristi kraft kan bo i meg» og jeg kan fylles med fred og kjærlighet. ■

FORSONINGEN GJØR omvendelse MULIG

Vi kommer til jorden i den hensikt å vokse og ha fremgang. Vi blir forsinket i vår fremgang når vi synder. Med unntak av Jesus Kristus, som levde et fullkomment liv, har alle som har levd på jorden, syndet (se Pred. 7:20; Romerbrevet 3:23; 1 Johannes 1:8).

Å synde er å bryte Guds bud. Noen ganger synder vi ved å gjøre noe vi vet er galt, men noen ganger synder vi ved å unnlate å gjøre det vi vet er riktig (se Jakobs brev 4:17).

Ethvert bud fra Gud er en velsignelse for oss hvis vi adlyder det (se L&p 130:20–21). Men hvis vi ikke adlyder det, er det en straff knyttet til det (se Alma 42:22). Denne tildeeling av velsignelser eller straff kalles rettferdighet.

Fordi vår himmelske Fader elsker oss, har han gjort det mulig for oss å omvende oss: Å bekjenne og forsake våre synder og slik overvinne deres virkninger. Han sendte sin Enbårne

«Den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.

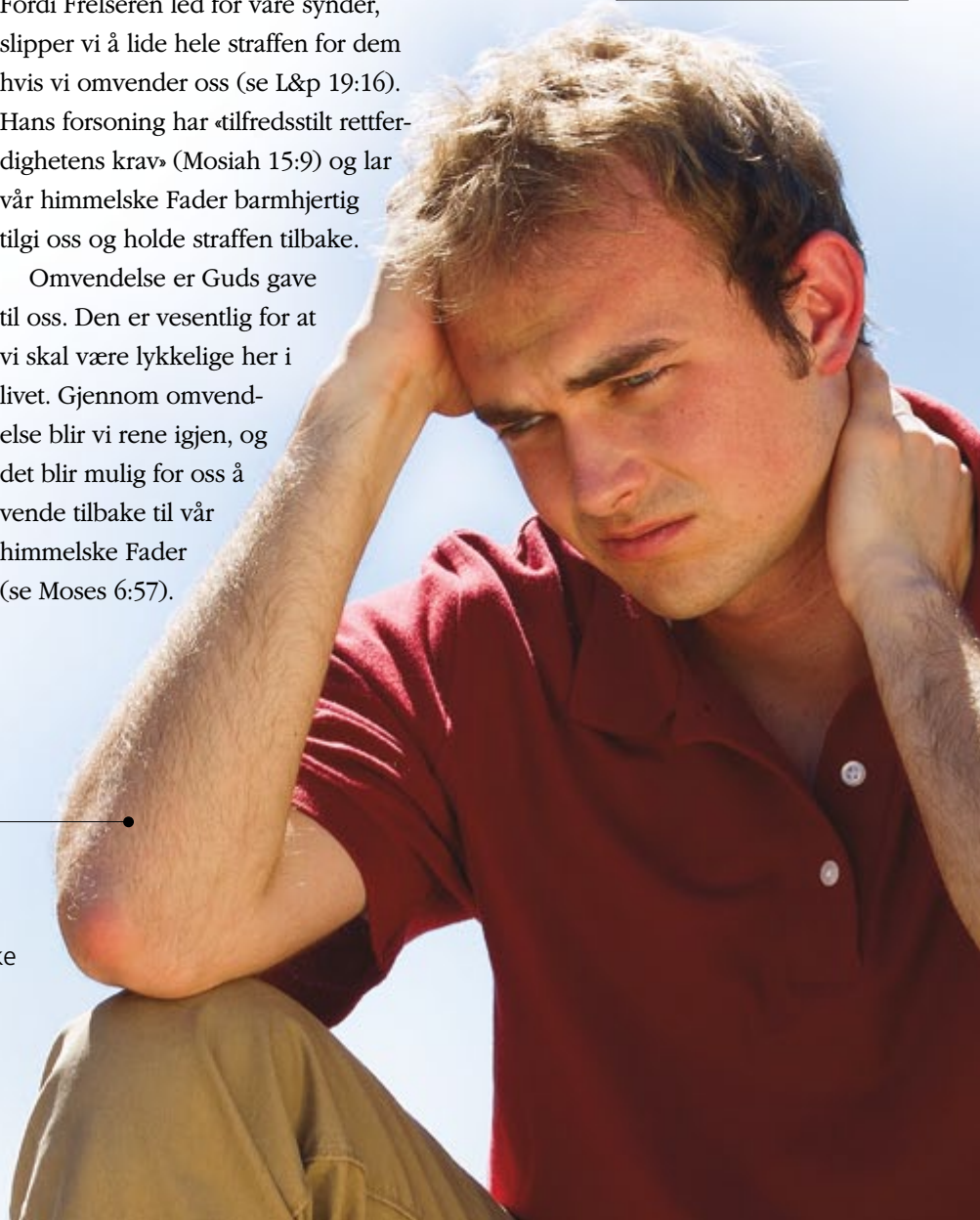
Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem» (L&p 58:42–43).

Sønn, Jesus Kristus, for å lide for våre synder. Det vil si at Jesus påtok seg straffen som rettferdighetens lov krevde fordi vi hadde brutt Guds bud. Fordi Frelseren led for våre synder, slipper vi å lide hele straffen for dem hvis vi omvender oss (se L&p 19:16). Hans forsoning har «tilfredsstilt rettferdighetens krav» (Mosiah 15:9) og lar vår himmelske Fader barmhjertig tilgi oss og holde straffen tilbake.

Omvendelse er Guds gave til oss. Den er vesentlig for at vi skal være lykkelige her i livet. Gjennom omvendelse blir vi rene igjen, og det blir mulig for oss å vende tilbake til vår himmelske Fader (se Moses 6:57).

**Omvendelsesprosessen
innbefatter:**

*Å tro på vår himmelske
Fader og Jesus Kristus
(se Alma 34:17).*

Å erkjenne våre synder og angre (se Lukas 16:15; Alma 42:29–30).

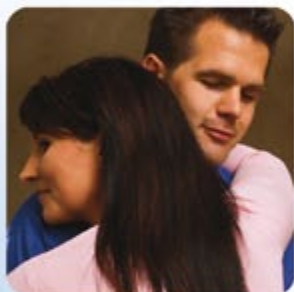
Å bekjenne våre synder for vår himmelske Fader og, om nødvendig, for vår biskop eller grenspresident (se L&p 61:2).

Å avstå fra våre synder (se L&p 58:43).

Å gjøre det godt igjen når det er mulig (se Esekiel 33:15–16).

Å tilgi andre som har syndet mot oss (se L&p 64:9; 3 Nephi 13:14–15).

Å leve rettferdig (se L&p 1:32). ■

Jesus Kristus betalte prisen for våre synder i Getsemane have og på korset. Han sa om sin lidelse: «[Den] fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd» (L&p 19:18).

Du finner mer informasjon i *Evangeliets prinsipper* (2009), «Omvendelse», 105–111; og *Tro mot pakten* (2004), «Jesu Kristi forsoning», 73–78; «Rettferdighet», 133; «Barmhjertighet», 5–6; «Omvendelse fra synd», 110–113; og «Synd», 147.

FRA reddet TIL redningsmann

Mitt liv var for nedadgående inntil jeg møtte en mann som hevdet å ha løsningen på mine problemer.

Av Betsy Doane

En kveld i 1978 befant jeg meg på Logan lufthavn i Boston, Massachusetts, USA, og ventet på at noen venner skulle ankomme. En mann innledet en samtale med meg, og vi snakket litt om vårt liv. Jeg fortalte ham at jeg tre måneder tidligere var kommet tilbake fra en tur til Mellom-Amerika.

Jeg hadde flyktet fra noen smertefulle realiteter i livet, fortalte jeg ham. Ni år tidligere hadde min bror dødd. Året etterpå ble mine foreldre drept i en bilulykke. Nøyaktig ett år senere døde min bestemor. På kort tid hadde jeg mistet flere av de viktigste personene i mitt liv. Jeg var knust.

Jeg arvet en stor sum penger etter mine foreldre, og jeg brukte dem for å prøve å flykte fra sorgen. Jeg brukte

dem på kostbare klær, biler, narkotika og reiser til fjerne steder.

På den siste turen klatret jeg opp i en pyramide i Tikal i Guatemala. Selv om jeg fysisk befant meg på et høyt sted, husker jeg at jeg følte meg så nedfor som jeg ikke hadde gjort på lenge. Jeg kunne ikke lenger leve slik jeg hadde gjort. «Gud,» sa jeg, «hvis du er der, trenger jeg at du forandrer mitt liv.» Jeg sto der i flere minutter og ba i stillhet om hjelp fra en som jeg ikke visste om fantes. Da jeg gikk ned fra pyramiden, følte jeg meg rolig. Ingenting var forandret i mitt liv, men på en eller annen måte følte jeg at alt ville ordne seg.

Slik hadde det seg at jeg tre måneder senere fortalte alt dette til mannen på flyplassen. Han lyttet tålmodig og

spurte så om jeg visste at Jesus Kristus hadde vist seg i Amerika.

På dette tidspunktet hadde jeg fremdeles ikke høye tanker om Gud. Hva slags Gud ville ta bort min familie? Jeg fortalte ham dette, og han svarte at den Gud han trodde på, hadde gjort det mulig for meg å være sammen med min familie igjen. *Nå* hadde han min oppmerksomhet.

«Hva mener du?» spurte jeg.

«Har du hørt om de siste-dagers-hellige?» Jeg visste ikke mye om dem, men mannen fortsatte med å forklare frelsesplanen for meg. Til tross for min vantro til å begynne med var det noe ved det han sa, som hørtes riktig ut.

Mitt nye bekjentskap og jeg ga hverandre våre telefonnumre, og de neste månedene gikk vi litt ut

sammen. Vi snakket også om evangeliet. Han ga meg et eksemplar av Mormons bok, og vi drøftet den og andre skrifter i timevis i telefonen. Han fortalte meg om Joseph Smith som gjenopprettet Jesu Kristi Kirke. Det var en herlig tid med håp og vekst.

Vårt vennskap avtok litt, men etter noen uker sa min venn at han gjerne ville sende noen venner for å snakke med meg. Vennene han sendte var naturligvis misjonærene. Og sammen med heltidsmisjonærene kom Bruce Doane, en stavsmisjonær som senere ble min mann.

Etter flere uker med formelle diskusjoner spurte misjonærene om jeg var villig til å bli døpt. Jeg sa at det ville jeg gjerne. Så fortalte de meg at jeg måtte etterleve Visdomsordet før jeg kunne bli døpt.

Jeg hadde ikke drukket eller brukt stoff så mye som tidligere. Livet mitt forandret seg. Jeg var mer

forhåpningsfull enn jeg hadde vært på lenge – men det ville helt sikkert være umulig å kvitte meg helt med disse vanene. Dessuten hadde jeg allerede gitt avkall på så mye ved å ta imot evangeliet – bl.a. flere venner som mente jeg var sprø som viste interesse for mormonkirken. Jeg hadde holdt ut fordi jeg følte at evangeliet var sant. Men kunne jeg helt kvitte meg med lang avhengighet?

Misjonærene tilbød seg å gi meg en prestedømsvelsignelse som hjelp. Etterpå kastet jeg straks alt jeg hadde av stoff og alkohol. Og fra den kvelden hadde jeg ikke lenger noe ønske om å innta noe som stred imot Visdomsordet. Det var et sant mirakel.

Jeg ble døpt i juni 1978. Litt mer enn et år senere ble Bruce og jeg gift i Washington D.C. tempel.

Evangeliet reddet meg i bokstavelig forstand fra fortvilelse. Tidligere var jeg fortapt i enhver betydning av

ordet. Mine foreldre og min bror og bestemor var borte, men jeg følte det som også jeg var borte. Etter deres død visste jeg ikke lenger hvem jeg var. Nå har jeg funnet min identitet. Jeg vet at jeg er et Guds barn og at han kjenner meg og elsker meg. Da jeg ble beseglet til mine foreldre, min bestemor og bror, vendte min sorg seg til glede med forsikringen om at vi kan være sammen for evig.

Jesu Kristi evangelium reddet meg også fra min avhengighet. De siste årene har min mann og jeg vært misjonærer innen Kirkens program for å overvinne avhengighet, og arbeidet med medlemmer i vår stav som kjemper med forskjellige typer avhengighet. Jeg er så takknemlig for å kunne hjelpe disse brødre og søstre. Jeg føler meg velsignet som kan dele min historie med dem for å hjelpe dem å forstå hvordan vi alle kan bli reddet av evangeliet. ■

Hjelp barn å føle seg trygge

Av Shawn Evans

Autorisert sosialarbeider, LDS Family Services
(Kirkens familiekontor)

Vi lever i en tid da vanskelige saker – som skilsmisse, sykdom, død, ulykker, naturkatastrofer, kriger, tap av arbeid – truer trygghetsfølelsen i hjemmet. Men det er mye foreldre kan gjøre for å hjelpe barn å føle stabilitet og sikkerhet tross disse opprivende påvirkninger.

Hvordan barn reagerer

For å hjelpe barn å takle traumatiske situasjoner må vi først forstå hvordan de reagerer på dem. Disse reaksjonene påvirkes av familiens stabilitet og barnets alder og følelsesmessige modenhet.

Fødsel til seks år

Et spebarn kan uttrykke ubehag av forstyrrende hendelser ved å være urolig, gråte og ønske å bli holdt. Ofte er alt spebarn trenger, at mor eller far holder dem eller mater dem. Småbarn er mer modne enn spebarn. Likevel kan en forstyrrelse i barnets normale rutine gjøre at en seksåring føler seg kraftløs. Eksempelvis kan han eller hun bli svært engstelig over å bli adskilt fra foreldrene under en naturkatastrofe eller

Når foreldre forstår hvordan barn reagerer på traumatiske situasjoner, kan de hjelpe sine barn å klare seg gjennom vanskelige tider.

i månedene etter en skilsmisse. Foreldrene kan hjelpe småbarn i slike situasjoner ved å bevare så mange rutiner som mulig. De kan fortsette å ha familiebønn, familiemåltider og andre rutiner de hadde før den store forandringen. Denne kontinuiteten gjør at barna føler ro, trygghet og stabilitet.

Syv til ti år

Eldre barn kan forstå når noe eller noen blir tatt bort for godt, enten det er å flytte fra et hjem eller takle foreldres død. Derfor kan de bli for opptatt av den opprivende hendelsen. Deres forståelse av livet har blitt rystet i stor grad. De kan drøfte den traumatiske hendelsen gjentatte ganger for å prøve å forstå hvordan de skal takle problemet. De kan trenge hjelp for å forstå eller gi uttrykk for sine følelser for det som skjer. Husk at deres evne til å resonnerer ikke er som hos en voksen. Det er for eksempel ikke uvanlig at barn tror de er skyld i foreldrenes skilsmisse. Foreldre kan hjelpe barna ved å lære hva de tenker og føler, og så korrigere misforståelser som barna kan ha.

«Det har skjedd store forandringer i mitt liv. Noe som ikke ble forandret, var familiens skriftstudium og bønn. Jeg elsker Skriftene og prøver nå å lese i dem på egen hånd hver dag. Jeg liker den fred jeg føler når jeg leser i dem.»

Michael H., hvis foreldre ble skilt og hvis mor giftet seg igjen senere.

Elleve til atten år

Barn i alderen 11 til 18 år kan være urolige for det som skjer lokalt, nasjonalt eller internasjonalt. Eldre tenåringer begynner å innse at de skal gjennomgå forandringen fra å bo hjemme til å møte den urolige verden på egen hånd. De kan bli overveldet av sterke følelser og ikke vite hvordan de kan snakke om dem.

Foreldre kan hjelpe sine ungdommer ved å ha aktiviteter sammen med dem som barna liker, som å lage middag, spille brettspill eller drive sport. Foreldrene kan også drøfte utfordrende erfaringer de hadde i oppveksten. Når foreldrene forteller om sine tanker og følelser, vil barna føle seg mer vel med å fortelle hva de tenker og føler. Slik blir følelsesmessig fortrolighet utviklet. Selv om de unge ikke viser direkte interesse, vil de lytte.

Hva foreldre kan gjøre

Foreldre må først innse at deres barn er urolige.¹ Barn kan vise uvanlige adferdsproblemer som langvarig tungsinn eller være irritable, større eller mindre appetitt, urolig søvn, manglende konsentrasjon eller unormale skoleprestasjoner. Eldre barn kan begynne å vise risikofylt adferd, som å være uvørne, bruke skadelige stoffer, bli seksuelt aktive eller trekke seg unna familie, venner og sosiale situasjoner.

Dere kan hjelpe dem ved å vite hvordan dere kan undervise hvert enkelt barn. Du kan for eksempel lære dine barn, spesielt når de er små, beskrivende ord som forklarer hva de

FOTO: ADAM C. OLSON

«Min mor lærte meg fra Skriftene at jeg kan stole på min himmelske Fader selv om jeg ikke kan se ham. Etter jordskjelvet da jeg ikke kunne finne mor, visste jeg at Gud ville lede meg, og det gjorde han. Og selv om min søster døde, visste jeg at jeg ville se henne igjen.»

Anny A., noen måneder etter det kraftige jordskjelvet i Peru i 2007.

«Jeg vet at de voksne snakker om det som er vondt i livet for å advare meg og hjelpe meg å forstå det som skjer. Men det hjelper hvis jeg også hører om det gode i verden og i deres liv. Det hjelper meg å huske hvor godt livet kan være.»

Erica M., som opplevde at fem familiemedlemmer og venner døde i løpet av de siste 18 måneder.

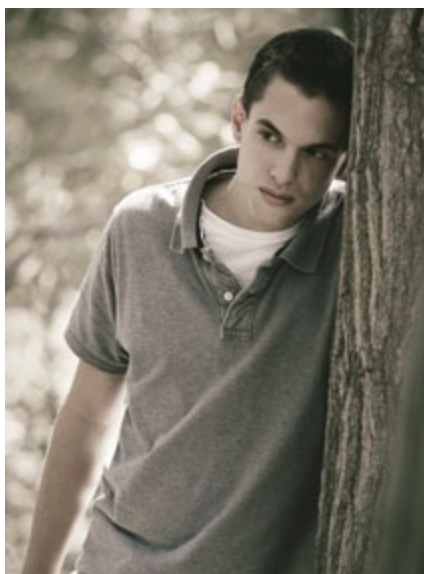
føler. Noen av disse ordene er *være lei seg, sint, frustrert, redd, bekymret og anspent*.

Hvis tenåringen din begynner å oppføre seg uvørent etter en traumatisk situasjon, bør du lytte omhyggelig til hans eller hennes ord og følelser. Som med yngre barn må du hjelpe tenåringen å identifisere sine følelser. Vær forståelsesfull, for du vet at det er den traumatiske hendelsen som kan ha utløst den uvørne oppførselen.

Når du begynner disse samtalen med dine barn, må du prøve å unngå å moralisere og gi uttrykk for sinne, kritikk eller sarkasme. Identifiser det vonde eller smerten barnet føler, og vis empati. Du kan begynne med å si: «Jeg vet du er lei deg fordi vennen din døde. Jeg kan bare tenke meg hvor vanskelig det ville være. Jeg er bekymret fordi du har begynt å drikke alkohol for å dempe smerten.» Å være streng når du innleder en samtale, fører sjelden til noe godt.

Lytt med empati

Noen ganger kan du fristes til å unngå en samtale med et opprørsk barn. Men i mange tilfeller vil ikke

«Min far finner tid så vi kan være sammen, ofte når vi gjør tjeneste for andre. Han tar seg tid til å snakke om livet generelt. Og når man snakker, kan man føle indre fred.»

Ryan P., hvis far var arbeidsledig i nesten et år.

et barn klare å hankses med sine vanskelige følelser uten hjelp. Når du lytter med empati mens dine barn drøfter sine problemer, vil de føle seg elsket og trøstet.

En god måte å lytte med empati på er å gjenta barnets følelser for å være sikker på at du forstår dem. Du må kanskje hjelpe dem å identifisere det de føler. Du kan si: «Du virker lei deg og anspent når jeg spør angående din venn og hans foreldre som er blitt skilt.» Vent på svar. La så barnet fortsette samtalen. Barn har tendens til å snakke når de føler at de har kontroll over samtalen.

Hjelp barn å bearbeide følelser

Et barns følelse av kontroll kan styrkes ved å hjelpe barnet å bearbeide ubehagelige følelser. Når du lytter med innfølingsevne, blir du og ditt barn ofte i stand til å identifisere årsaken til disse følelsene. Du kan spørre: «Hvorfor tror du at du føler det slik?» Vent på svar og lytt omhyggelig til dem. De kommer kanskje ikke straks.

Noen ganger trenger dere kanskje å ramse opp alternative løsninger.

«Det er skremmende, dårlige mennesker i verden. Men min far hjelper meg å føle meg vel. Han ringer meg i løpet av dagen og forteller at han er glad i meg.»

Ally V., hvis far er politimann.

Du kan spørre hvordan løsningen ditt barn overveier, vil påvirke andre som er involvert. Viser den mulige løsningen respekt overfor familie eller venner? Er den realistisk? Hvordan får den barnet til å føle seg? Han eller hun kommer kanskje ikke straks til noen løsning. Forsikre barnet om at du er glad i ham eller henne, og at det er i orden at de ikke har noen umiddelbar løsning.

Reager med tro

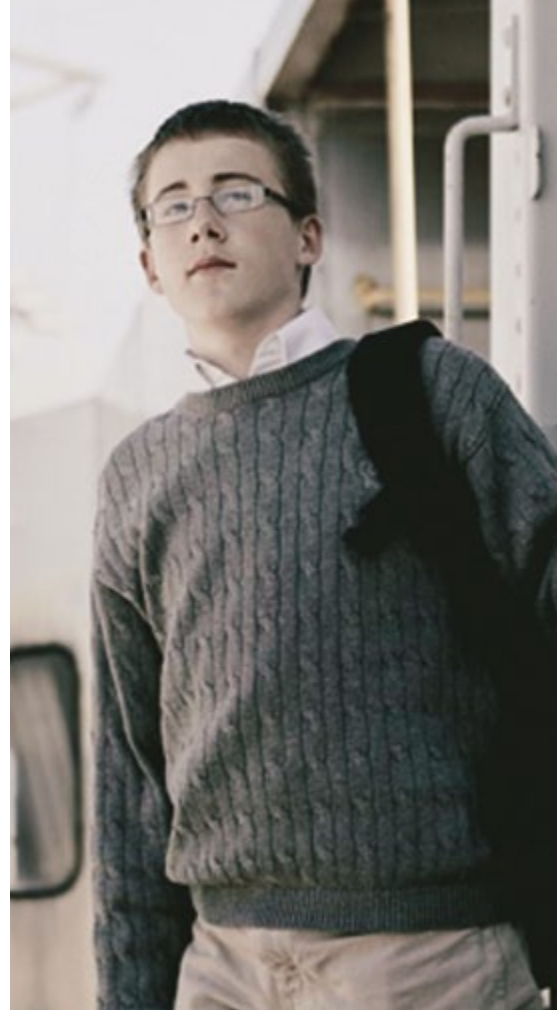
Når du oppdager uvanlig adferd hos dine barn og deretter kjærlig hjelper dem å gi uttrykk for og forstå sine tanker og følelser, vil dine barn føle seg rolige og trygge.

Det viktigste du kan gjøre for å fremme slik ro og trygghet i hjemmet, er å bygge på prinsippene i Jesu Kristi evangelium. For få å vite hvordan du skal hjelpe dine barn, kan du søke inspirasjon ved faste, bønn, skriftstudium og tilstedeværelse i templet. Du kan snakke med dine prestedømsledere. Du kan også overveie å få profesjonell hjelp, avhengig av hvor alvorlig problemet er.

Når du handler i tro på din himmelske Fader og hans Sønn, vil du motta velsignelser i form av trøst og støtte. Barn vil motta større trøst og stabilitet når du og de etterlever profetenes ord og fortsetter med de ting som bringer fred inn i hjemmet, som familiebønn og personlig bønn, skriftstudium og tempeltjeneste. ■

NOTE

1. Se John Gottmann og Joan DeClaire, *The Heart of Parenting: Raising an Emotionally Intelligent Child* (1997).

GRUNNLAG FOR FRED

«Hvordan bringer vi denne fred inn i barnas liv, de som vokser

opp i vanskelige, urolige tider? ... De beste og mest meningsfylte midler finnes i hjemmet der trofaste, hengivne foreldre og hjelpsomme brødre og søstre er glad i hverandre og lærer hverandre om sin guddommelige natur.»

Eldste M. Russell Ballard i *De tolv apostlers quorum*, «Great Shall Be the Peace of Thy Children», *Ensign*, apr. 1994, 60.

STYRK DE MINDRE AKTIVE

Alle vi som er ledere i menigheter og staver, må åpne døren for de tapte får, gå til side og la dem komme inn.

Av president Boyd K. Packer
President for De tolv apostlers quorum

Aktivitet – anledning til å tjene og bære vitnesbyrd – er som medisin. Den vil helbrede de åndelig syke. Den vil styrke de åndelig svake. Den er en svært nødvendig ingrediens i forløsningen av de tapte får. Likevel er det en tendens, nesten en automatisk tendens, til å gi anledninger til vekst til dem som allerede er overbelastet med aktivitet. Dette mønsteret, som er tydelig i våre staver og menigheter, kan holde de tapte får utenfor.

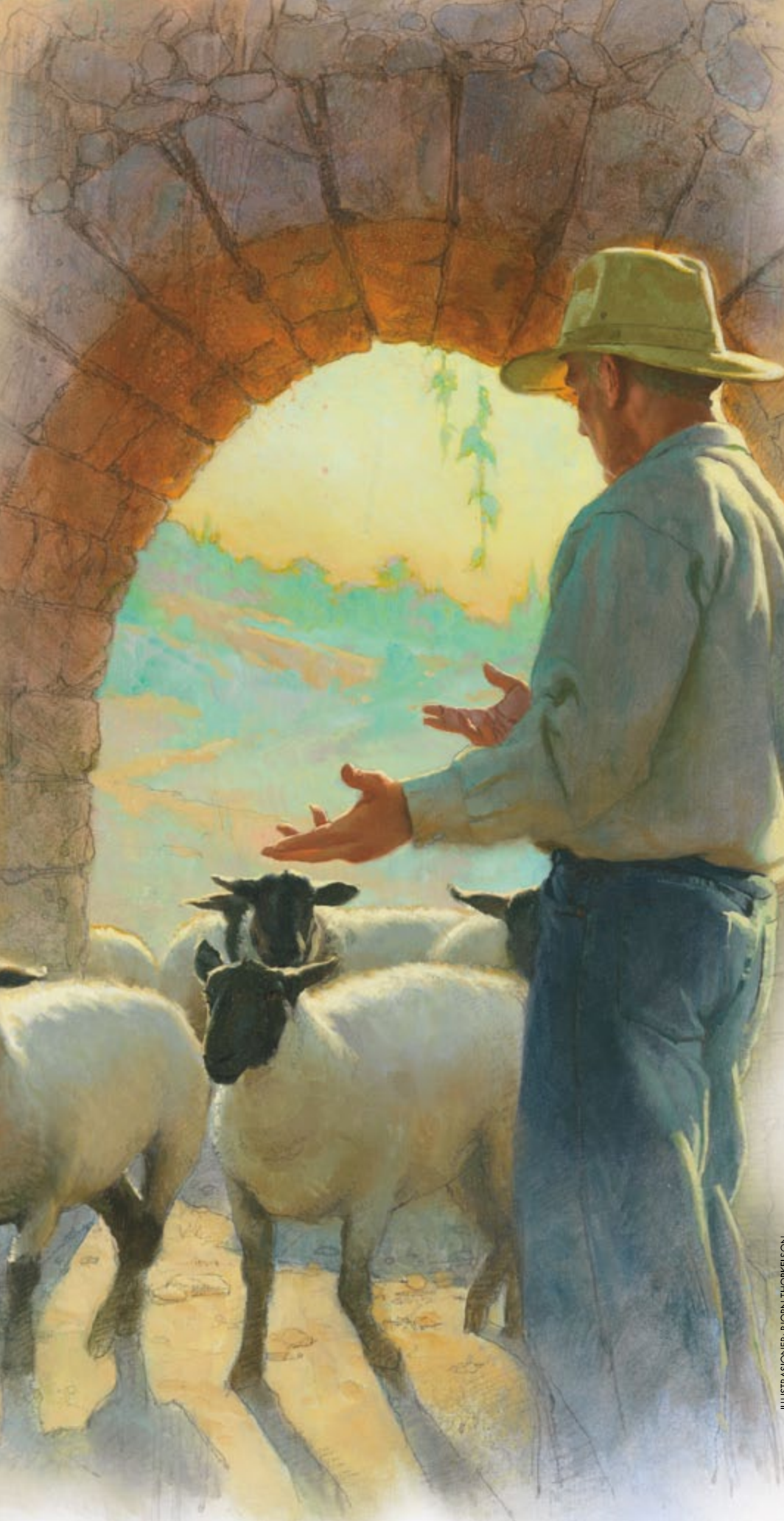
Når en hjemmelærer bringer et tappt får til møter, er det bare en begynnelse til å finne det tapte fåret. Hvor kan han bli brukt for å ha åndelig gagn av det? Det er faktisk ikke mange kall der en leder kan bruke en person som strever med verdigheten. Det synes dessverre som de få situasjoner der vi kunne bruke dem – holde bønn, komme med korte innlegg, bære vitnesbyrd – nesten uten unntak blir reservert for de aktive: for

stavspresidentskapet, for høyrådet, for biskopsrådet, for patriarken, for ledere i hjelpeorganisasjonene. Vi anstrenger oss faktisk noen ganger veldig for å importere talere og deltagere – på bekostning av våre hungrige.

På et nadverdsmøte jeg nylig var tilstede på, var en søster blitt bedt om å synge. Hennes mann var ikke aktiv i Kirken. Men han var tilstede på dette møtet. Biskopen ønsket et svært spesielt program ved denne anledningen. Det første han kunngjorde var: «Bror X, min førstestående, vil holde åpningsbønn.» Hans annenrådgiver holdt avslutningsbønn.

Så uheldig, tenkte jeg. De tre mennene i biskopsrådet kjemper med slik bekymring for de åndelig syke, og så tar de nettopp den medisinen som ville helbrede disse – aktivitet, deltagelse – og inntar den selv rett foran dem som trenger den!

Noen vil si: «Vi må være forsiktige med de svake blant oss. Det er best ikke å be dem holde bønn eller bære vitnesbyrd, for de vil bli skremt og drevet bort, og så forlater de oss.» Det er en myte! En vanlig godtatt riktignok, men en myte likevel! Jeg har spurt biskoper – hundrevis av dem – om de personlig kunne bekrefte at noe slikt har skjedd. Jeg har fått svært få bekræftende svar – faktisk var det bare ett eller to tilfeller alle disse biskopene kunne berette om. Så risikoen er svært liten, mens derimot en

slik oppfordring kan føre til at et tapt får blir gjenfunnet.

For flere år siden besøkte jeg en stav der en uvanlig effektiv og dyktig mann presiderte. Enhver detalj av stavskonferansen var planlagt. Han hadde på vanlig måte tenkt å be menn i den utvalgte krets av stavspreidentskapet, høyrådet, biskopene og stavens patriark holde bønnene. Disse brødre hadde ikke fått beskjed om dette, så vi endret oppdraget fra dem som fortjente æren, til dem som trengte – i høy grad trengte – erfaringen.

Presidenten hadde en detaljert agenda for de vanlige møtene, og han nevnte at det var 20 minutter på ett møte som ikke var besatt. Jeg sa til ham at vi kunne kalle på noen som ellers ikke ville få anledning og som trengte dette for å bli styrket. Han imøtegikk dette med å foreslå at han kunne be noen dyktige, fremstående ledere være forberedt på mulige taleoppdrag. «Det vil være mange ikke-medlemmer tilstede,» sa han. «Vi er vant til å ha en organisert og svært pent gjennomført konferanse. Vi har svært dyktige folk i staven. De vil etterlate seg et utmerket inntrykk.»

To ganger til under vårt møte nevnte han timeplanen og presset på for at stavens «beste

utøvere» skulle bli kalt. «Hvorfor holder vi ikke av denne tiden til dem som trenger det mest?» sa jeg. Hans reaksjon var et skuffet: «Javel, du er generalautoriteten.»

Tidlig søndag morgen minnet han meg på at det fremdeles var tid til å forberede noen og slik gjøre et godt inntrykk.

Presidenten åpnet morgenmøtet med en velformulert og gripende tale. Etterpå kalte vi på hans annenrådgiver. Han var tydelig forfjamset. ... (Vi hadde på forhånd antydnet at begge rådgiverne trolig skulle tale på møtet om ettermiddagen. Vi skulle dra hjem til ham og spise lunsj. Han hadde visst at det ville bli tid til å se over notatene, så han hadde latt dem bli igjen hjemme.)

I mangel av sine notater bar han sitt vitnesbyrd og ga en inspirerende beretning om en prestedømsvelsignelse han hadde utført tidligere i uken. En bror som legene hadde gitt opp, var blitt kalt tilbake fra dødens rand ved prestedømmets myndighet. Jeg vet ikke hva hans notater inneholdt, men er sikker på at de ikke kunne sammenlignes i inspirasjon med vitnesbyrdet han bar.

En eldre kvinne satt på første rad og holdt en værbit mann i hånden. Hun så ikke ut til å høre helt hjemme blant den velkledde forsamlingen – i temmelig enkelt og hjemmelaget tøy. Hun så ut til å trenge å tale under konferansen, og da hun fikk anledningen, rapporterte hun om sin misjon. 52 år tidligere hadde hun kommet tilbake fra misjonsmarken, og siden da hadde hun aldri blitt invitert til å tale i kirken. Hun bar et beveget og gripende vitnesbyrd.

Andre ble kalt frem for å tale, og nær avslutningen av møtet foreslo presidenten at jeg skulle bruke resten av tiden. «Har du mottatt noen inspirasjon?», spurte jeg. Han sa

at han hele tiden tenkte på borgermesteren. (Velgerne i denne store byen hadde valgt et medlem av Kirken til borgermester, og han var tilstede i forsamlingen. Da jeg sa at vi kunne få en hilsen fra borgermesteren, hvisket han at mannen ikke var aktiv i Kirken. Da jeg foreslo at vi likevel kunne kalle på ham, sa han rett ut at han ikke var verdig til å tale på dette møtet. Men fordi jeg insisterte, kalte han mannen frem til talerstolen.

Borgermesterens far hadde vært en av Kirkens pionerer i dette området. Han hadde vært biskop i en av menighetene og hadde blitt etterfulgt av en av sine sønner – borgermesterens tvilling, så vidt jeg minnes. Borgermesteren var det tapte får. Han kom til talerstolen og til min overraskelse talte han med bitterhet og uvennlighet. Han begynte omtrent slik: «Jeg vet ikke hvorfor du kalte på meg. Jeg vet ikke hvorfor jeg er i kirken i dag. Jeg hører ikke til i kirken. Jeg har aldri passet inn. Jeg er ikke enig i den måten Kirken gjør ting på.»

Jeg innrømmer at jeg begynte å bli bekymret, men så gjorde han en pause og så ned på talerstolen. Fra da av og til han var ferdig, så han ikke opp. Etter noe nøling fortsatte han: «Jeg går ut fra at jeg like godt kan fortelle dere det. Jeg sluttet å røke for seks uker siden.» Så ristet han knyttneven over hodet i retning av forsamlingen og sa: «Hvis noen av dere tror det er lett, har dere aldri kjent helvetet slik jeg har følt det de siste ukene.»

Så ble han mildere. «Jeg vet at evangeliet er sant,» sa han. «Jeg har alltid visst at det var sant. Jeg lærte det av min mor som gutt.

Jeg vet at Kirken ikke er ute av takt,» innrømmet han. «Det er jeg som er ute av takt, og jeg har alltid visst det også.»

Deretter talte han kanhende for alle de tapte får da han tryglet: «Jeg vet at det er jeg

Vi må lære å ikke blokkere inngangen. Det er trangt der. Noen ganger er vi så klossete at vi prøver å trekke dem gjennom porten som vi selv blokkerer.

.....

som tar feil, og jeg ønsker å komme tilbake. Jeg har prøvd å komme tilbake, men dere vil ikke la meg!»

Naturligvis ville vi la ham komme tilbake, men på et eller annet vis hadde vi ikke latt ham vite det. Etter møtet strømmet forsamlingen frem – ikke til oss, men til ham for å si: «Velkommen hjem!»

På vei til flyplassen etter konferansen sa stavsprezidenten til meg: «Jeg har lært noe i dag.»

Jeg håpet å bekrefte det og sa: «Hvis vi hadde gjort det du ønsket å gjøre, ville du ha

kalt på denne mannens far eller kanskje hans bror, biskopen, ikke sant?»

Han nikket bekreftende og sa: «Hvis de hadde fått 5 minutters varsel, ville de begge ha gitt en gripende 15-20 minutters tale som alle tilstedeværende hadde likt. Men intet tapt får ville ha blitt reddet.»

Alle vi som er ledere i menigheter og staver, må åpne døren for de tapte får, gå til side og la dem komme inn. Vi må lære å ikke blokkere inngangen. Det er trangt der. Noen ganger er vi så klossete at vi prøver å trekke dem gjennom porten som vi selv blokkerer. Først når vi er innstilt på å løfte dem opp, dytte dem foran oss, se dem hevet over oss, har vi det sinnelag som vil styrke deres vitnesbyrd.

Jeg undres om det er det Herren mente da han sa: «Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt» (Matteus 9:12).

Jeg oppfordrer ikke til at vi skal senke normene. Helt det motsatte. De fleste tapte får vil reagere raskere på høye normer enn på lave. Det er terapeutisk verdifullt med åndelig disiplin.

Disiplin er en form for kjærlighet, et uttrykk for den. Den er nødvendig og kraftfull i folks liv.

Når et småbarn leker i nærheten av veien, styrer vi omhyggelig utenom. Få vil stoppe opp og følge barnet i sikkerhet [og], om nødvendig, irettesette det. Det vil si, hvis det ikke er vårt eget barn eller barnebarn. Hvis vi er glad nok i dem, vil vi gjøre det. Å unnlate å disiplinere når dette kunne ha bidratt til åndelig vekst, er tegn på manglende kjærlighet og omsorg.

Åndelig disiplin i kjærlighet og bekreftet med vitnesbyrd, vil bidra til å forløse sjeler. ■

Utdrag fra en tale som ble holdt under et møte for prestedomsledere 19. februar 1969. Hele teksten finnes i Boyd K. Packer, Let Not Your Heart Be Troubled (1991), 12–21. Rettskrivning, tegnsetning og store bokstaver er modernisert.

Av David M. McConkie

Førsterådgiver i
Søndagsskolens
generalpresidentskap

Lær å høre og forstå ÅNNDEN

*Noe av det viktigste vi kan gjøre, er å lære å høre og følge
Åndens tilskyndelser.*

Min far vokste opp i den lille byen Monticello i Utah. Da han var syv år, var en av hans daglige oppgaver å hente familiens kuer inn fra beitet. Hans kjære eiendom var en lommekniv, som han alltid hadde med seg. En dag da han red avgårde for å hente kuene, tok han etter kniven sin i lommen. Til sin forferdelse oppdaget han at han hadde mistet den et eller annet sted underveis. Han var sønderknust, men han trodde på det hans far og mor hadde lært ham: Gud hører og besvarer bønner.

Han stanset hesten og gled ned på bakken fra den bare ryggen. Der knelte han ned og ba

sin himmelske Fader hjelpe ham å finne lommekniven. Han klatret opp igjen på hesten, snudde rundt og red tilbake nedover stien. Etter en liten stund stanset hesten. Far klatret av hesten og puttet hånden ned i det dype støvlaget på stien. Der, begravet i støvet, fant han sin kjære lommekniv. Han visste at Herren hadde hørt og besvart hans bønn.

Fordi han hadde lært å lytte til og reagere på Åndens hvisken, ble min far velsignet med å se Herrens hånd ved mange anledninger gjennom livet. Han var vitne til mange mirakler. Når han samlet familien for å undervise oss i evangeliet,

omtalte han likevel ofte det han opplevde på den støvete stien i Monticello da Herren hørte og besvarte bønner til en «fregnete syv år gammel gutt».

I sine senere år fortalte han oss at han hadde lært noe annet av denne barndomsopplevelsen. Med et glimt i øyet sa han: «Jeg lærte at Gud kan tale til hester!»

Min fars erfaring som gutt gjorde et varig inntrykk på ham, for den var begynnelsen til hans personlige åndelige utdannelse. Det var da han lærte selv at Gud hører bønner. Som profeten Joseph Smith sa det, var det da far begynte å *lære* Guds ånd å kjenne.¹

Den hellige ånds gave

Frelseren lovet sine apostler at etter at han hadde forlatt dem, ville de motta Den hellige ånds gave. Han sa: «Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt dere» (Johannes 14:26). Dette løftet ble oppfylt på pinsefestens dag.

Medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er berettiget til den samme gave. Etter at vi er blitt døpt, blir Den hellige ånds gave skjenket oss ved håndspåleggelse av en som har myndighet til å forrette evangeliets ordinanser. Når vi er verdige til det, er denne gaven retten

til alltid å ha det tredje medlem av Guddommen som vår ledsager.

Å bli ledsaget av Den hellige ånd er en av de største velsignelser vi kan glede oss over her på jorden. Eldste Bruce R. McConkie (1915–85) i De tolv apostlers quorum sa:

«Menneskene bør – fremfor alt annet i denne verden – søke Den hellige ånds veiledning. Det finnes ikke noe så viktig som å ha Den hellige ånd som ledsager...

Det er ingen pris som er for høy, intet arbeid for byrdefullt, intet strev for tungt, intet offer for stort, hvis vi som et resultat av alt dette mottar og gleder oss over Den hellige ånds gave.»²

Profeten Joseph Smith forkynte at vi kan lære Guds ånd å kjenne, og at ved «å lære Guds ånd å kjenne og forstå den, kan du vokse inn i åpenbaringsens prinsipp inntil du blir fullkommen i Kristus Jesus».³

Noe av det viktigste vi kan gjøre, er å *å lære å kjenne* Guds ånd – lære å høre og følge Åndens tilskyndelser. Hvis vi ønsker dette og er verdige, vil Herren lære oss åpenbaringsens prinsipp.

Lær å lytte og handle

For å lære å kjenne Guds ånd må vi lære å lytte med hjertet. President Boyd K. Packer, president for De tolv

SJEKK DEKKET

Av Andrew M. Wright

Da jeg var 15 år, reiste min familie og jeg på ferie fra vårt hjem i Arizona til USAs midtstater. Vi kjørte gjennom mange delstater, bla. Kansas, Texas, Arkansas, Missouri og Illinois.

Ferien var vellykket. Vi lærte å sette pris på hverandres selskap under de lange kjøreturene fra sted til sted.

Da vi en kveld stanset ved en restaurant, var vi alle ivrige etter å få noe å spise. Da vi gikk ut av bilen, fikk jeg plutselig en stille, men kraftig innskyttelse som sa meg at jeg skulle se på bakdekket til bilen. Jeg begynte å gå mot restauranten, men kunne ikke riste av meg følelsen. Jeg så meg

bakover over skulderen og stoppet så. Innskyttelsen kom igjen til meg: «Sjekk bakhjulet.» Den var så kraftig at jeg ikke kunne ignorere den.

Jeg nærmet meg baksiden av bilen og hørte en hvislende lyd. Ganske riktig, det bakre høyre dekk var utett og ville snart bli flatt. Jeg løp etter min far, som allerede hadde gått inn i restauranten sammen med resten av familien.

Far kjørte bilen til en bensinstasjon nede i veien før dekket var helt flatt. Siden dekket ikke var skadet, var det rimelig og raskt å få det reparert. Og vi fikk reparert det bare noen minutter

før bensinstasjonen skulle stenge for kvelden. Jeg vet ikke hva som ville ha skjedd hvis jeg hadde ignorert tilskyndelsen. Men jeg vet at fordi jeg reagerte, kunne vi fortsette turen vår trygt og behagelig.

Etter denne episoden har jeg alltid vært sikker på Den hellige ånds kraft og hvor velsignet vi er som medlemmer av Kirken fordi vi har denne spesielle kommunikasjonskanalen. Jeg er takknemlig for denne erfaringen, for den vil jeg huske, og den vil for alltid minne meg på at vår Fader i himmelen elsker, har omsorg for og våker over alle sine barn.

apostlers quorum, har sagt: «Åndens røst er en stille, lav stemme – en røst som føles heller enn å høres. Det er en åndelig røst som kommer til ens sinn som en tanke som trenger inn til hjertet.»⁴

President Packer har også sagt: «Inspirasjon forekommer oftere i en fredelig atmosfære. Skriftene er fulle av slike ord som *rolig, stille, fredelig, talsmann*: “Vær stille og kjenn at jeg er Gud.” (Salme 46:10; uthevelse tilføyd.) Og vi har fått et løfte: “Du skal motta min Ånd, Den Hellige Ånd, ja, Trøstere, som skal lære deg rikets *fredelige ting*.” (L&p 36:2; uthevelse tilføyd.)»

President Packer tilføyde: «Selv om vi kan innby til en slik

kommunikasjon, kan den *aldri* fremtvinges. Hvis vi forsøker å fremtvinge den, kan vi bli bedratt.»⁵

Av største betydning i vår opplæring er vårt ansvar for å handle, uten opphold, ifølge de åndelige tilskyndelser vi mottar. President Thomas S. Monson har sagt: «Vi observerer. Vi venter. Vi lytter etter den stille, lave røsten. Når den taler, adlyder kloke menn og kvinner. Vi utsetter ikke å følge Åndens tilskyndelser.»⁶

Å lære å høre og forstå Ånden er en gradvis og vedvarende prosess. Frelseren sa: «Den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag» (L&p 50:24). «For til den som

mottar, vil jeg gi mer» (2 Nephi 28:30).

I likhet med Kristus, som «ikke mottok av fyllden til å begynne med, men mottok nåde for nåde» (L&p 93:12), vil også vi når vi holder hans bud, «motta nåde for nåde» (L&p 93:20; se også Johannes 1:16) og «linje på linje og bud på bud» (2 Nephi 28:30). Vår læreprosess er ofte så gradvis som himmelens dugg (se L&p 121:45; 128:19).

Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har forklart at «det ikke finnes noen enkel formel eller teknikk som umiddelbart kan hjelpe deg å mestre evnen til å bli veiledet ved Åndens røst». I stedet forventer vår Fader «at [vi] skal lære hvordan [vi] kan motta denne guddommelige

hjelp ved å utøve tro på ham og hans hellige Sønn Jesus Kristus.»

Eldste Scott fortsatte: «Det som i starten kan virke som en skremmende oppgave, vil bli mye lettere med tiden etter hvert som du konsekvent prøver å gjenkjenne og følge Åndens tilskyndelser. Tryggheten du føler for den veiledning du mottar fra Den hellige ånd, vil også bli sterkere,» og «du kan bli tryggere på de tilskyndelsene du føler, enn på det du ser eller hører.»⁷

Som en del av læreprosessen vil Herren hjelpe oss å se resultatene, i vårt eget og andres liv, av at vi handler ifølge tilskyndelsene vi mottar fra Ånden. Disse erfaringer vil styrke vår

tro og gi oss større mot til å handle i fremtiden.

Å lære å høre og forstå Ånden krever en betraktelig innsats. Men Herren har lovet at de trofaste vil «motta åpenbaring på åpenbaring, kunnskap på kunnskap, så [de] kan kjenne mysteriene og det som gir fred, det som bringer glede, det som bringer evig liv» (L&P 42:61). ■

NOTER

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 131.
2. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), 253.
3. *Læresetninger – Joseph Smith*, 131.
4. Boyd K. Packer, «Adskilte tunger som av ild», *Liahona*, juli 2000, 10.
5. Boyd K. Packer: «Ærbødighet innbyr til åpenbaring», *Lys over Norge*, jan. 1992, 24-25.
6. Thomas S. Monson: «Ånden gir liv», *Lys over Norge*, juni 1997, 4.
7. Richard G. Scott: «Motta åndelig veiledning», *Liahona* nov. 2009, 6-7.

ET PRIVILEGIUM OG EN PLIKT

«Hvis du ønsker å vite Guds sinn og vilje ... , så skaff deg den, det er like mye ditt privilegium som det er for noe annet medlem av Guds kirke og rike. Det er ditt privilegium og din plikt å leve slik at du vet når Herrens ord blir talt til deg og når Herrens sinn åpenbares for deg. Jeg sier at det er din plikt å leve slik at du kan kjenne og forstå alt dette.»

President Brigham Young (1801-77), *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 68.

Åpenbaring

DRÅPE FOR DRÅPE

Luis Andres Varela følger godt med idet en vanddråpe danser seg i enden av en stalaktitt i Taulabe-gruvene i Honduras. Hver dråpe får stalaktitten til å bli større ved å tilføye litt mer til det tidligere dråper har etterlatt seg.

Men Luis ser mer enn bare en stalaktitt – han ser en leksjon om seg selv.

«Stalaktitter vokser dråpe for dråpe,» sier han. «Slik vokser også vårt vitnesbyrd. Den hellige ånd underviser oss litt etter litt. Hver dråpe hjelper oss å vokse i kunnskap om evangeliet.» (Se 2 Nephi 28:30.)

Luis minnes en slik hendelse han har opplevd. En dag mens familien leste i Skriftene, følte han en

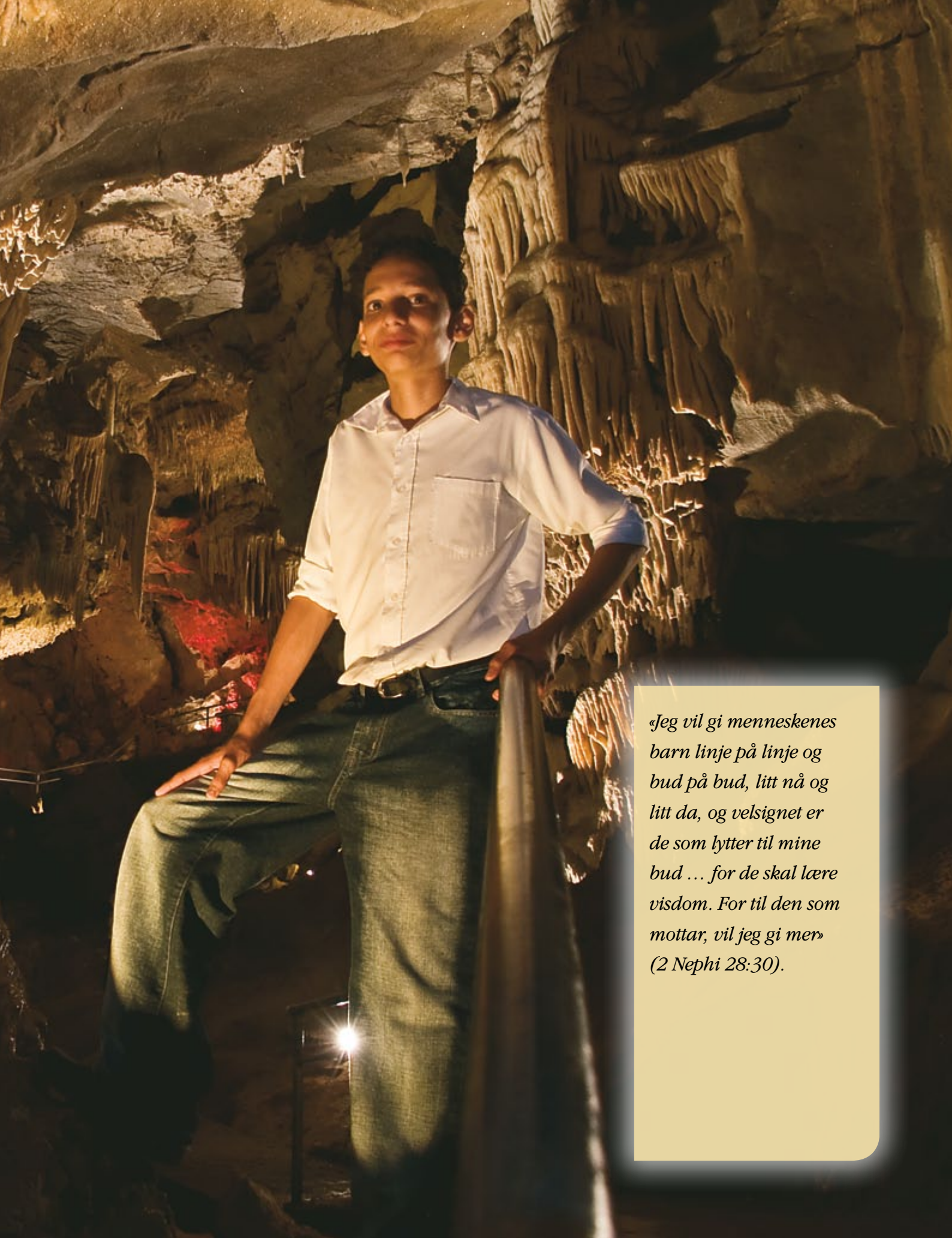
rolig forsikring om at det han leste, var sant.

«Jeg er bare 14 år, men jeg vet at jeg har mottatt åpenbaring fordi jeg har følt at Den hellige ånd har fortalt meg at Kirken er sann og at Joseph Smith er en profet,» sier han. «Jeg har kanskje ikke lest så mye ennå – jeg er fremdeles som en svært liten stalaktitt – men hvis jeg gjør det jeg skulle for å kunne motta åpenbaring, vil min kunnskap og mitt vitnesbyrd fortsette å vokse.»

Luis sier at å gå i kirken, ta Seminar, studere Skriftene og faste og bevil forberede oss til å motta «åpenbaring på åpenbaring» (L&p 42:61).

«Hvis jeg gjør dette,» sier han, «kan min tro, i likhet med stalaktittene, strekke seg herfra til himmelen.» ■

OVER: FOTO © PHOTONONSTOP/SUPERSTOCK; T.H.: FOTO: ADAM C. OLSON

«Jeg vil gi menneskenes barn linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da, og velsignet er de som lytter til mine bud ... for de skal lære visdom. For til den som mottar, vil jeg gi mer» (2 Nephi 28:30).

Åpenbaring

STRØMMER NED FRA HIMMELEN

En stor sprut gjør de som kommer for nær Pulhapanzak Falls i Honduras, gjennomvåte. Men José Santiago Castillo bryr seg ikke om det. For José representerer det sprutende vannet et løfte som har vært meningsfylt for ham siden vår himmelske Fader besvarte hans bønner om evangeliet.

«Hvis vi ønsker visdom, kan vi be,» sier José (se Jakobs brev 1:5). «På samme måte som et menneske ikke vil kunne stanse dette vannet, lover Herren at han vil utøse kunnskap over de hellige.» (Se L&p 121:33.)

Josés erfaring i Kirken har lært ham at et vitnesbyrd vokser linje på linje, men at det ikke trenger å være en langsom prosess. Det er et vell av åpenbaring tilgjengelig.

Profeten Joseph Smith forkynte: «Gud har ikke åpenbart noe til Joseph som han ikke vil gjøre

kjent for De tolv, og til og med den minste sistedagers-hellig kan vite alle ting like raskt som han er i stand til å motta det.»¹

«Før jeg ble døpt, ba jeg min himmelske Fader bekrefte at det han hadde åpenbart for meg, var sant: Mormons bok, Visdomsordet, tiende,» sier José, som nå er eldstenes quorumspresident. «Det er ved å spørre ham vi får svar.» (Se Moses 1:18.)

Men vi må forberede oss for å motta åpenbaring. «Hvis vi ønsker å bli våte, må vi gå ut i vannet,» sier José. «Hvis vi ønsker åpenbaring, må vi gå dit åpenbaring vil komme. Vi må være der vi skulle være og gjøre det vi skulle gjøre. Vi lærer mye hvis vi er flittige.» (Se 1 Nephi 15:8–11.) ■

NOTE

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 264.

FOTO: ADAM C. OLSON

«Like gjerne kunne mennesket rekke ut sin svake arm for å stanse elven Missouri i dens fastsatte løp eller vende strømmen i motsatt retning, som å forsøke å hindre Den Allmektige i å utøse kunnskap fra himmelen over de sistedagers-helliges hoder» (L&p 121:33).

Som Frelserens underordnede hyrder har vi ansvar for å «strekke oss ut og redde dem som har falt fra».

OM TAPT OG FUNNET

I kapittel 15 i Lukas' evangelium bruker Frelseren tre lignelser for å undervise om en sjels verdi, og han viser oss hvordan vi kan finne og *bringe tilbake* til troen og familien det som er tapt.

I lignelsene går sauene seg bort, sølvpengen blir mistet, og den fortapte sønn sløser bort sin arv i et løssluppet liv. Men hyrden leter i ødemarken, kvinnen feier huset, og den tilgivende far venter på at hans sønn skal komme tilbake, klar til å ta vel imot og ønske velkommen hjem.

Frelserens lignelser – og de tre korte artiklene av ledere i Kirken som følger – minner oss om at som hans underordnede hyrder har vi ansvar for å «strekke oss ut og redde dem som har falt fra, så ikke en eneste dyrebar sjel vil gå tapt».¹

NOTE

1. Thomas S. Monson, «Stå fast i det embede jeg har utpekt deg til», *Liahona*, mai 2003, 57.

Redd de tapte får

Av eldste Donald J. Keyes

Områdesytti, området Utah nord

Tidlig på våren for mange år siden hadde min hustru og jeg anledning til å kjøre gjennom den vakre Star Valley i

Wyoming, USA. Det var en nydelig vårmorgen, og naturen og landskapet var inspirerende.

Da Jackie og jeg kjørte inn i Star Valley, frydet vi oss over å se en tilfeldig flokk sauer med mange små lam. Det er ikke mye som er mer inntagende enn et lite lam. Da vi kjørte videre på den travle veien, så vi et lite lam utenfor gjerdet nær veikanten. Det løp febrilsk frem og tilbake mot gjerdet og prøvde å komme seg tilbake til flokken. Jeg antok at dette lille lammet var lite nok til å ha presset seg gjennom en åpning i gjerdet, men nå var ute av stand til å finne veien tilbake.

Jeg var sikker på at hvis vi ikke stanset for å redde lammet, ville det til slutt gå ut i veien og bli skadet eller drept. Jeg stanset bilen og sa til Jackie og våre reiseledsagere i baksetet: «Vent her. Dette tar bare et øyeblikk.»

Med min totale mangel på erfaring med lam antok jeg naturligvis at det forskremte lammet ville bli glad

for å se meg. Jeg hadde jo til hensikt å hjelpe det. Jeg kom for å redde dets liv!

Men til min skuffelse var lammet redd og totalt utakknemlig for mine anstrengelser for å redde det. Da jeg nærmet meg, løp den lille kroppen bort fra meg så hurtig den bare kunne langs gjerdet. Da Jackie så mitt problem, kom hun seg ut av bilen for å hjelpe. Men ikke engang to av oss kunne utmanøvrere det hurtige, lille lammet.

På dette tidspunktet kom paret i baksetet, som hadde moret seg stort over oppvisningen, seg ut av bilen og sluttet seg til redningsforsøket. Til slutt klarte vi ved felles innsats å sperre det forskremte lille lammet inn mot gjerdet. Da jeg bøyde meg ned for å løfte det opp i mine rene reiseplasser, merket jeg straks den umiskjennelige fjøslukten som hang ved lammet. Da begynte jeg å undres om anstrengelsen virkelig var verdt det?

Da vi løftet lammet opp og over gjerdet i sikkerhet, kjempet og sparket det av alle sine krefter. Men et øyeblikk etterpå hadde det funnet sin mor og presset seg tett og trygt inn til hennes side. Med litt medtatte klær, men med stor tilfredshet og fred fordi vi hadde valgt riktig, kjørte vi videre.

Jeg har tenkt over denne hendelsen mange ganger siden. Jeg undres om vi ville ha gjort en tilsvarende

innsats for å redde en utakknemlig, mindre aktiv nabo. Jeg håper det! «Hvor meget mer verd er ikke et menneske enn en sau?» spurte Frelseren (Matteus 12:12). I alle grener, menigheter og staver finnes tapte lam som er i faresonen.

Ved å erstatte ordene *noe å gjøre med noen å redde* i salmen «Har på jorden jeg gjort noe godt idag?» ber jeg dere tenke over hvordan den kan anvendes på å redde tapte lam:

Alltid finnes det noen å redde her, vi vil alle anledning få.

La den ei går forbi, og unnskyldninger gi, for husk du for tronen skal stå.¹

Vår neste kan synes utakknemlig, skremt eller uinteressert i å bli reddet. Og vår innsats for å redde dem kan kreve tid, anstrengelse, energi og andres støtte og hjelp. Men denne innsats vil bli belønnet med evige velsigelser. Herren har lovet at om så er at vi «bare bringer én sjel til [ham], hvor stor skal ikke [vår] glede være med ham i [vår] Faders rike» (L&p 18:15).

NOTE

1. Se «Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?» *Salmer*, nr. 173.

HUN VILLE IKKE GI MEG OPP

Av Sonya Konstans

Da jeg ble medlem av Kirken i 1990, trakk gode familier meg med i fellesskapet, jeg fikk et kall og følte at jeg hørte til der. Men da jeg et år senere flyttet til en ny menighet, begynte jeg å drive bort. Jeg sluttet å være tilstede på møtene og begynte å gå ut med en mann som ikke var medlem av Kirken.

Fremdeles trodde jeg at Kirken var sann. Jeg mente bare at jeg ikke var god nok for den lenger. Da ble Kathy min besøkende lærerinne.

Kathy ringte hver måned de første månedene for å prøve å få en avtale med meg. Fordi jeg alltid unngikk hennes besøk, begynte hun i stedet å sende meg besøkende læreriners budskap. Hver måned kom budskapet sikkert som en klokke. Dette fortsatte i fire år, også etter at jeg hadde giftet meg med kjæresten min og vi hadde fått to barn.

Noen måneder kastet jeg budskapet uten å lese det. Andre måneder leste jeg

Vær barmhjertig

Av eldste Robert D. Hales

i De tolv apostlers quorum

I lignelsen om det tapte får dro hyrden ut og lette etter det tapte får inntil han fant det. Deretter vendte han tilbake og gledet seg (se Lukas 15:4–7).

I lignelsen om den tapte sølvpengen tente enken et lys som lyste opp, og hun feiet hver eneste krik og krok for å finne mynten. Da hun fant den, var

det og deretter kastet det. Da mitt ekteskap gikk i stykker satt jeg der med en smårolling og et spebarn som jeg måtte oppdra alene, og trengte plutselig svar. Da jeg igjen mottok mitt månedlige budskap for besøkende lærerinner, bestemte jeg meg for å gå i kirken for første gang på lange tider.

Jeg følte meg så utilpass, som om alle mine synder var skrevet på ermet mitt. En søster som jeg hadde kjent som ung enslig voksen, ønsket meg velkommen, og vi satte oss ned sammen. Plutselig kom Kathy. Jeg så bort, forlegen fordi jeg ikke hadde besvart noen av hennes vennlige kort. Hun smilte til meg, pratet et øyeblikk med min sidemann og satte seg så sammen med sin mann.

Da jeg kom hjem fra arbeid dagen etter, var det en beskjed fra Kathy på telefonsvareren. Jeg kunne ikke ringe henne tilbake. Jeg visste jo at hun ville fortelle meg at jeg ikke fikk lov til å komme i kirken mer, at mine

synder hadde vært for alvorlige. Jeg syntes det var ille at Kathy måtte overbringe dette budskapet til meg, men jeg visste at det var riktig. Jeg hørte ikke til blant de rettfærdige. Jeg kunne ikke ringe henne tilbake, men neste kveld ringte hun meg igjen.

«Jeg vil be om unnskyldning,» sa hun.

Hvorfor skulle Kathy ha noen grunn til å be meg om unnskyldning?

«Jeg kjente deg ikke igjen da jeg så deg i kirken på søndag,» sa hun. «Etter nadverdsmøtet spurte jeg søsteren du satt ved siden av, hvem du var. Da hadde du allerede gått. Det var så godt å se deg.»

Jeg var forbløffet.

«Jeg håper vi kan sitte sammen neste gang du kommer til kirken,» tilføyde Kathy.

«Det vil jeg gjerne,» sa jeg og ble plutselig sterkt rørt.

Vi satt virkelig sammen neste søndag – og mange søndager etterpå. Hun inspirerte meg til å bli en bedre mor, et

bedre medlem av Kirken og en bedre besøkende lærerinne. Hun lyttet alltid tålmodig, uten å dømme, slik jeg føler Frelseren ville gjøre.

Kathy satt ved siden av meg den dagen jeg mottok min begavelse og den dagen jeg giftet meg med min nye mann i templet. Hun var min besøkende lærerinne helt til vi flyttet fra området. Hennes tjeneste var en velsignelse for min familie på måter som jeg er sikker på hun aldri kunne ha tenkt seg – alt fordi hun ikke ville gi meg opp.

hun glad (se Lukas 15:8–10).

Begge disse lignelsene er eksempler på hva som blir gjort for å lete, lyse opp i mørket og feie, inntil en høyt skattet eiendel eller tapt sjel blir funnet og bragt tilbake til et gledens hjem.

Et godt eksempel på barmhjertighet og tjeneste som er utslagsgivende, er det eksempel Don og Marian Summers viste. Mens de virket i England, ble de bedt om å reise til Swindon gren de siste seks månedene av sin misjon for å undervise og hjelpe til med å aktivisere medlemmer.

I 80 år hadde Swindon vært en gren med noen få trofaste medlemmer og mange gode medlemmer som begynte å bli mindre aktive.

Don og Marian skrev: «Vårt første besøk i Swindon gren var litt nedslående, for vi kom sammen med de hellige i et kaldt, leiet møtelokale. I forsamlingen var det 17 personer tilstede, deriblant president og søster Hales og 4 misjonærer. Vi hadde vintertøyet på og satte oss tett sammen rundt en liten og utilstrekkelig varmeovn mens vi lyttet til en leksjon i Søndagsskolen.»

SJELER Å FRELSE

«På livets reise vil dere se at dere ikke er de eneste veifærende. Det er

andre som trenger deres hjelp. Det er føtter å støtte, hender å gripe fatt i, sinn å oppmuntre, hjerter å inspirere og sjeler å frelse.»

President Thomas S. Monson, «Så sikker en grunnvoll,» *Liahona*, nov. 2006, 68.

Brevet fortsatte slik: «En dag kom et medlem av grenen bort til meg og sa: ”Eldste Summers, kan jeg få gi deg et råd? Nevn aldri ordet *tiende* for medlemmene her i Swindon. De tror egentlig ikke på det, og det eneste du vil oppnå er å skape irritasjon.»

Bror Summers sa: «Vi underviste om tiende og om alle evangeliets øvrige prinsipper. Ved eksemplets makt og ved oppmuntring fra en grens president forandret innstillingen seg, og troen og aktiviteten begynte å tilta. Medlemskartoteket ble fullstendig ajourført da vi besøkte hvert enkelt medlems hjem. Da lederne begynte å vise omsorg, begynte medlemmene å reagere, og en helt ny ånd gjorde sitt inntog i grenen. Medlemmene ble på ny begeistret over evangeliet og for å hjelpe hverandre...

Et ungt ektepar hadde vanskeligheter med å tilpasse seg, da deres vaner, oppførsel og påkledning var annerledes. De ble fornærmet hvis noen foreslo forandringer. Ekteparet skrev to ganger til biskopen [ettersom det da var blitt en menighet] og ba om at deres navn måtte bli strøket i Kirkens optegnelser. I det siste brevet forbød de medlemmene å besøke dem, og

derfor gikk [vi] til blomsterbutikken og kjøpte en nydelig krysantemum som vi sørget for ble levert til det unge ekteparet. Et enkelt kort ble lagt ved: “*Vi er glad i dere, vi savner dere, og vi trenger dere. Vær så snill å komme tilbake.*” Undertegnet: Swindon menighet.

Neste søndag var det faste- og vitnesbyrds møte, og dette var vår siste søndag i Swindon. Det var 103 medlemmer tilstede, sammenlignet med de 17 for seks måneder siden. Det unge paret var der, og da mannen bar sitt vitnesbyrd, takket han Swindon menighet for ikke å ha gitt dem opp.»

Vi kan alle gjøre lignende erfaringer i våre egne menigheter og grener når vi arbeider med og er glad i dem som er mindre aktive. Hvilken glede det er å vise barmhjertighet som er utslagsgivende (se Judas’ brev 1:22) overfor dem som kan være rede til å finne seg selv og som dernest ønsker å komme tilbake.

Fra «Noen har en barmhjertighet som blir utslagsgivende» Lys over Norge, juli 1987, 69; rettskrivning modernisert.

Ønsk den fortapte velkommen

Av **eldste Spencer J. Condie**

Medlem av De sytti fra 1989 til 2010

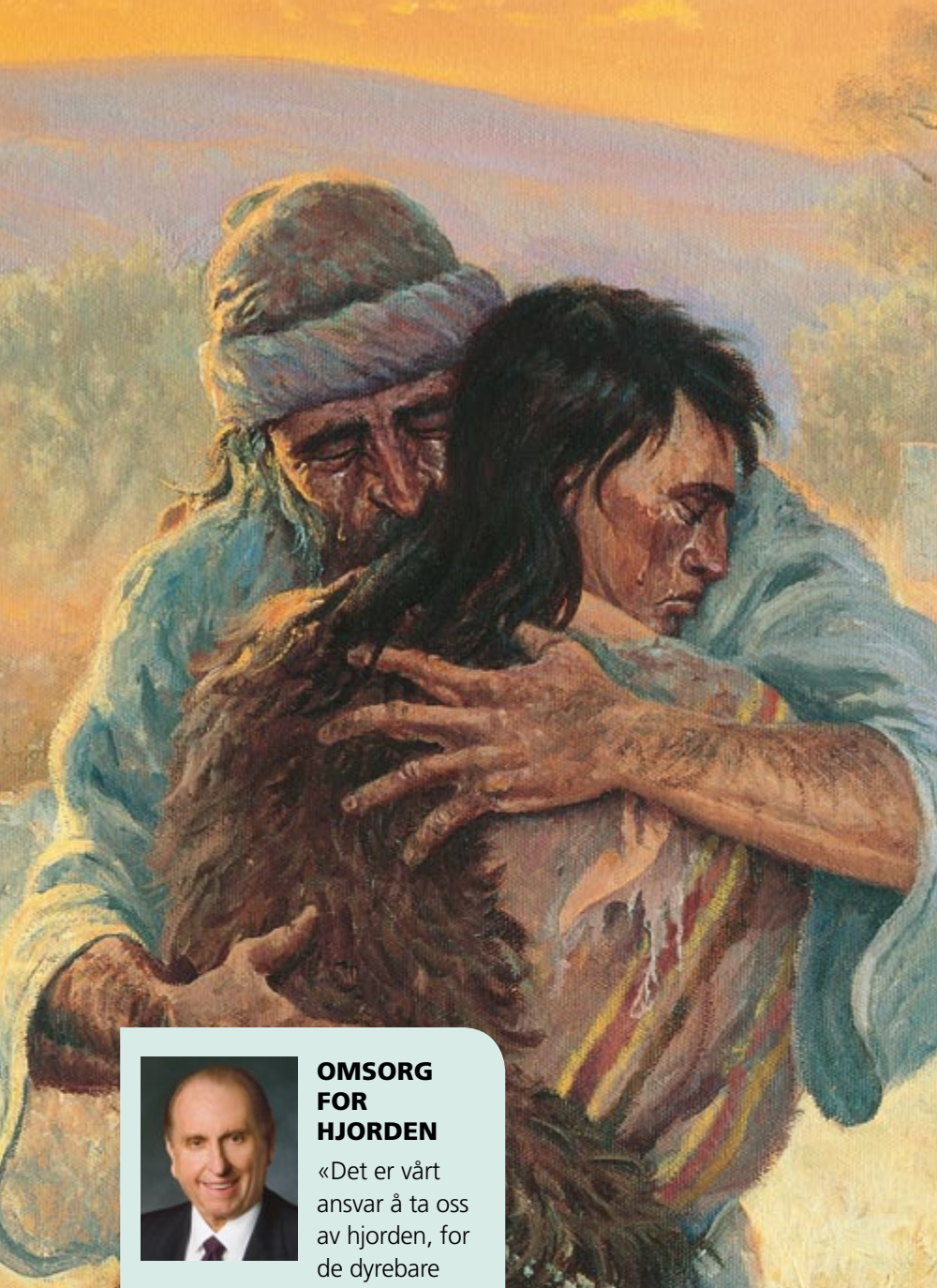
Lignelsen om den fortapte sønn illustrerer svært tydelig en mengde forskjellige menneskelige trekk. Først har vi den selvsentrente fortapte sønnen som ikke bryr seg om

noen annen eller noe annet enn seg selv. Men akk, etter et løssluppet liv oppdaget han selv at «ugudelighet har aldri vært lykke» [Alma 41:10], og han kom «til seg selv» (Lukas 15:17). Til slutt innså han hvis sønn han var, og han higet etter å bli gjenforenet med sin far.

Hans arrogante, egoistiske tilbøyelighet vek plassen for ydmykhet, et sønderknust hjerte og en angrende ånd da han bekjente for sin far: «Jeg har syndet mot himmelen og for deg. Jeg er ikke lenger verdig til å kalles din sønn» (Lukas 15:21). Borte var ungdommens opprørskhet, den umodne selvishet og nådeløse trakting etter fornøyelse. I stedet viste han en gryende trang til alltid å gjøre godt. Hvis vi nå er fullstendig ærlige overfor oss selv, vil vi innrømme at det er eller har vært litt av den fortapte sønn i oss alle.

Så har vi hans far. Noen vil kanskje kritisere ham og si at han var for ettergivende da han på den yngste sønnens anmodning ga ham «den del av boet som falt på ham» (Se Lukas 15:12). Faren i lignelsen var uten tvil oppmerksom på det guddommelige prinsipp moralsk handlefrihet og frihet til å velge, et prinsipp som det hadde blitt en førjordisk strid i himmelen om. Han var ikke tilbøyelig til å tvinge sin sønn til å være lydige.

Men denne kjærlige far ga aldri opp sin opprørske sønn, og hans urokkelige vaksomhet bekreftes i den gripende beretningen om at da sønnen «ennå var langt borte, så hans far ham, og han fikk inderlig medynk med ham. Han løp ham i

OMSORG FOR HJORDEN

«Det er vårt ansvar å ta oss av hjorden, for de dyrebare

fårene, disse sarte lammene, finnes overalt – i våre egne familier og i våre utvidede familier, og de venter på oss i våre kall i Kirken. Jesus er vårt forbilde. Han sa: "Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine" (Johannes 10:14). Vi har ansvar som hyrder. Måtte vi alle gå i gang med å tjene.»

President Thomas S. Monson, «Himmelske hjem, evige familier,» *Liahona*, juni 2006, 70.

møte, falt ham om halsen og kysset ham» (Lukas 15:20). Faren viste ikke bare åpent og fysisk sin kjærlighet til sønnen. Han ba også sine tjenere gi sønnen en kledning, sko på føttene og en ring til hånden hans, og han ga dem beskjed om å slakte gjøkalkven og erklærte glad: «Han var tapt og er blitt funnet» (Lukas 15:24).

I årenes løp hadde denne faren utviklet en slik barmhjertig, tilgivende og kjærlig holdning at han ikke kunne gjøre noe annet enn å være

glad i og tilgi sønnen. Denne lignelsen er en universell favoritt for oss alle, for den gir enhver av oss håp om at en kjærlig Fader i himmelen står i kjørebanelen, så å si, og venter ivrig på at alle hans fortapte barn skal komme hjem.

Nå til den eldste, lydige sønnen som protesterte slik overfor sin tilgivende far: «Se, i så mange år har jeg tjent deg, og aldri har jeg gjort imot ditt bud. Men meg har du aldri gitt et kje så jeg kunne glede meg med vennene mine.

Men da denne sønnen din kom, han som ødslet bort formuen din sammen med skjøger, da slaktet du gjøkalkven for ham!» (Lukas 15:29–30).

På samme måte som det kan være et element av den fortapte sønn i oss alle, kan det også tenkes at vi alle har et anstrøk av den eldste sønnens karaktertrekk. Apostelen Paulus beskrev Åndens frukt som «kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet [og] avholdenhet» (Galaterne 5:22-23). Selv om det kan være riktig at den eldste sønnen virkelig hadde vært lydige mot sin far, sydet det under den lydige overflaten en selvgodhet og tilbøyelighet til å være dømmende, begjærlig og til totalt å mangle barmhjertighet. Hans liv reflekterte *ikke* Åndens frukt, for han var ikke rolig, men snarere sterkt oppbragt over det han oppfattet som en svært urettferdig behandling. ■

Fra en tale holdt under en andakt ved Brigham Young University 9. februar 2010. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

VÆR SÅ SNILL Å SENDE NOEN

Under et vanskelig svangerskap med mitt annet barn måtte jeg ta medisin for ikke å miste barnet. Medisinen gjorde meg enda trette og mer kvalm.

Situasjonen ble ikke bedre av at min mann arbeidet 15 timer om dagen og prøvde å holde tritt med sitt nye vellykkede firma. Vi hadde nylig flyttet til en ny by, og mine foreldre bodde 64 km unna. Jeg kjente ingen,

var sengeliggende og måtte ta meg av en smårolling. Jeg følte meg redd og alene.

I denne tilstanden vendte jeg meg til den Ene som jeg visste ikke ville svikte meg – min himmelske Fader. Jeg knelte ved sengen og ba: «Himmelske Fader, jeg vet at jeg i mange år har lovet at jeg vil vende tilbake til Kirken, og jeg tror jeg er klar nå. Men jeg er ikke modig nok til å gjøre det

alene. Kan du være så snill å sende noen som inviterer meg til kirken.»

Dagen etter ringte det på døren. Jeg lå på sofaen i pyjamas i en rotet stue og var kvalm, så jeg sto ikke opp for å åpne døren. Noen minutter etterpå slo det meg: Tenk om dørklokken var svar på mine bønner og noen hadde kommet for å invitere meg til kirken?

Jeg gikk inn på rommet mitt igjen, knelte ned og ba: «Himmelske Fader, jeg er virkelig lei for at jeg ikke åpnet

Min mann arbeidet 15 timer om dagen, og mine foreldre bodde langt unna. Jeg kjente ingen, var sengeliggende og måtte ta meg av en smårolling. Jeg følte meg redd og alene.

døren. Hvis du sendte noen som ville snakke med meg, lover jeg at jeg vil være klar til å ta imot dem i morgen hvis du sender dem igjen.»

Neste dag sto jeg opp, dusjet, kledde meg for å ta imot folk og brukte dagen til å gjøre rent i huset. Så ventet jeg tålmodig på at det skulle ringe på døren igjen. Det gjorde det. Da jeg åpnet, så jeg to kvinner utenfor på trappen.

«Vi er dine besøkende lærerinner,» sa de. «Vet du hva besøkende lærerinner er?»

«Ja, det gjør jeg,» svarte jeg, glad for at de var kommet tilbake. «Kom inn.»

En av disse besøkende lærerinnene, Primær-presidenten, begynte å stikke innom regelmessig for å se at alt var i orden med meg. Hun tilbød seg også ta med barnet mitt til kirken og avtale med heltidsmisjonærene at de skulle besøke meg. Besøkene styrket mitt vitnesbyrd og ga meg mot til å vende tilbake til Kirken.

Jeg kan ikke forstå at jeg i så mange år lot være å be til min himmelske Fader og motta hans trygghet og veiledning. Det er en stor velsignelse å ha Frelseren til hjelp med å bære mine byrder med sin kjærlighet og barmhjertighet. Jeg er et bedre menneske på grunn av hans kjærlighet, og jeg føler meg mer og mer som den jeg var da jeg gikk i kirken som ung.

Min himmelske Fader har bekreftet for meg at alt er mulig for ham. Alt han ber oss om, er at vi har tro på hans evne til å besvare våre bønner. ■
Wendy Walkowiak, Utah, USA

MIN VENN KRENKET MEG

Jeg hadde en venn i Kirkens gren i Russland, og jeg var sammen med ham på alle Kirkens aktiviteter. Vi hadde mye felles, jeg hadde mye moro med ham, og jeg var glad for å ha en slik god venn.

Men så hendte noe merkelig. Jeg kunne ikke skjønne hvorfor, men han krenket meg veldig. Han ba ikke om tilgivelse, og jeg sluttet å være sammen med ham. Jeg hilste ikke engang på ham på søndager. Dette vedvarte i to måneder. Jeg var såret og ulykkelig, men han sa ingenting.

Så fikk jeg høre at han skulle reise fra byen vår. Jeg syntes ikke vårt forhold skulle bli værende slik det var. Jeg mente vi skulle bli venner igjen. Omtrent da mintes jeg et skriftsted fra Mormons bok: «Gå da først til din bror og forlik deg med din bror, og kom så til meg i hjertets fulle oppriktighet, og jeg vil ta imot deg» (3 Nephi 12:24).

Det var vanskelig for meg å være ydmyk og ta det første skrittet, men jeg ba og ringte ham så. Jeg visste ikke hvordan han ville reagere og var forberedt på det verste. Det jeg hørte sjokkerte meg.

Han ba meg oppriktig om å tilgi ham, og jeg forsto av stemmen hans at han hadde lidd mye på grunn av

det han hadde gjort – slik jeg hadde. Jeg husker aller best én setning som han gjentok tre ganger: «Natal'ya, takk for at du ringte!»

Jeg ble så glad! Han flyttet kort tid etterpå, men vi skiltes som de beste venner.

Å lære å elske og tilgi hverandre er noe av det vanskeligste vi må gjøre. Tilgivelse – spesielt når vi ikke har noen skyld – krever at vi er ydmyke og overvinner vår stolthet. Jeg lærte at å ta det første skritt for å tilgi og bli venner igjen er verdt det. ■
Natal'ya Fyodorovna Frolova, Nederland

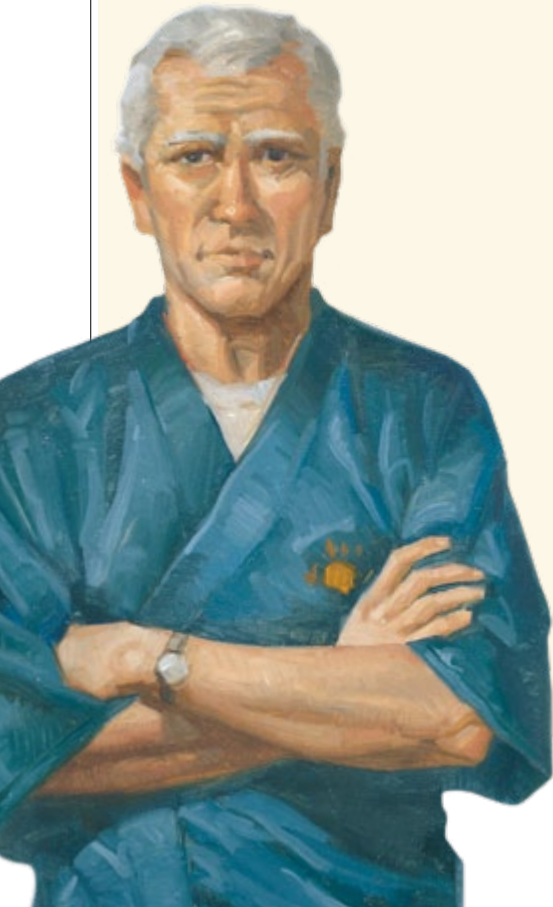
JEG ØNSKER IKKE Å KJENNE DEG!

Med en oppriktig bønn i hjertet og min 14 år gamle ledsager ved siden av meg, banket jeg på Andys dør. Dette var vårt første besøk til ham som hans nye hjemmelærere. Vi hadde nylig akseptert ansvaret for å besøke ham til tross for at han var kjent for å være vanskelig. Døren ble åpnet, og der sto han i en japansk kimono.

«Ja?»

«Hei, jeg heter Irvin, og dette er min ledsager. Vi er dine hjemmelærere og vil gjerne snakke litt med deg.»

Hans kone satt ved et bord bak ham, kledd på samme måte. De hadde en japansk-inspirert middag.

«Jeg tror dere ser at vi spiser middag og ikke har tid for dere,» sa han.

«Kanskje vi kan komme tilbake en annen gang?» spurte jeg.

«Hvorfor?»

«Så vi kan bli kjent med deg,» svarte jeg.

«Hvorfor ønsker dere å bli kjent med meg?» spurte han. «Jeg ønsker ikke å bli kjent med dere!»

Jeg går ut fra at vi kunne gitt opp å være deres hjemmelærere der og da, men vi gjorde ikke det. Da vi kom tilbake neste måned, lot Andy oss faktisk komme inn. Vi satt vendt mot en vegg dekket av tomme ølflasker som var stilt opp slik at de så ut som antikvariske biler. Vi var der bare en kort stund, men fikk vite at Andy var en pensjonert oberst i flyvåpenet. Våre neste besøk var også korte og resulterte i lite.

En kveld da jeg dro fra et møte i Kirken, hørte jeg en stemme inni meg som ba meg besøke Andy. «Nei takk,» tenkte jeg. «Ikke i kveld.»

Da jeg stoppet for rødt lys, ble jeg igjen tilskyndet til å besøke Andy. Jeg tenkte: «Vær så snill, jeg er ikke i humør til å besøke Andy i kveld.»

Men da jeg tok den siste svingen før jeg var hjemme, fikk jeg den samme tilskyndelsen for tredje gang, og jeg ble sikker på hva jeg måtte gjøre.

Jeg kjørte hjem til ham, parkerte og ba om veiledning. Så gikk jeg til døren og banket på. Da Andy slapp meg inn, så jeg en Mormons bok og

en bok med slektshistorie på bordet. Jeg følte en ny ånd i hans hjem. Andy var også annerledes. Han snakket dempet om sin kjærlighet til sin mor og søster, som hadde samlet disse slektsopptegnelsene.

For første gang snakket han ut med meg. Han fortalte meg at han hadde smerter i ryggen og tilføyde at han neste dag skulle dra til March Air Force Base-sykehus i Riverside i California, ikke langt unna. Jeg spurte om han ønsket en prestedømsvelsignelse. Uten å nøle svarte han stille: «Det tar jeg imot.» Jeg ringte eldstenes quorumspresident, som kom for å hjelpe til med velignelsen.

Neste dag fortalte legene Andy at han hadde lungekreft som ikke kunne opereres. Da han hadde fått vite dette, dro han til biskopen. Innen få måneder ble han sengeliggende.

En kveld da jeg kom for å besøke ham igjen, førte hans kone meg inn i rommet hans, der han lå svært svak. Jeg knelte ved siden av sengen hans og slo armene om ham. Jeg hvisket: «Jeg er glad i deg, Andy.» Han samlet alle sin krefter, la armen sin på min skulder og sa, med stor anstrengelse, at han også var glad i meg. To dager senere døde han.

Hans kone inviterte meg til begravelsen. Utenom de fire familiemedlemmene var jeg den eneste som var tilstede.

Jeg er så takknemlig for at jeg lyttet til Åndens tilskyndelser om å besøke Andy. ■

Irvin Fager, Utah, USA

MIN TIENDE KUNNE IKKE VENTE

Da jeg var i slutten av tenårene og begynte å tilbringe tid med heltidsmisjonærene, forsto jeg hvor viktig det var å ha et vitnesbyrd om prinsippene jeg snart skulle undervise om som misjonær. Jeg kom til at ett av prinsippene jeg ønsket å forstå bedre, var tiende.

Mange får et vitnesbyrd om tiende i økonomisk vanskelige tider. Men jeg hadde alltid mer enn nok da jeg vokste opp. Hvis jeg noen gang hadde et økonomisk behov, tok mine foreldre seg av det. Jeg var takknemlig for det, men selv om jeg visste at de ville betale for min misjon, bestemte jeg meg for at jeg ville finansiere halve misjonen selv ved å arbeide som deltidslærer.

Omtrent samtidig innså jeg at jeg ikke hadde betalt fullt ut 10 prosent av min siste lønning. Jeg besluttet at når jeg fikk lønning neste gang, skulle jeg betale det som manglet, slik at jeg hadde betalt full tiende.

Men da jeg fikk utbetalt lønnen den måneden, var den mindre enn jeg hadde ventet. Arbeidet mitt var noe uregelmessig, så lønnen varerte fra måned til måned. Jeg fant fort ut at lønnen ikke ville dekke mine utgifter og den resten jeg skyldte Herren i tiende av forrige utbetaling.

Jeg overveide mulighetene og tenkte: «Jeg må bare komme à jour

med tienden neste måned.» Men så husket jeg en Institutt-leksjon om tiende. Jeg mintes spesielt det Herren sier i Det gamle testamente: «Prøv meg på denne måten» (Malaki 3:10). Dette var en anledning for meg til å sette dette prinsippet på prøve og få et sterkere vitnesbyrd om det jeg snart skulle undervise andre om.

Da jeg betalte tienden, følte jeg godt for å være à jour. Men anledningen til å «prøve» Herren kom allerede neste dag – meget snarere og på en større måte enn jeg noensinne kunne ha ventet – da jeg ble tilbudt heldagsjobb som førskolelærer. Jeg

ville bli i stand til å arbeide helt til jeg skulle reise på misjon, og jeg ville tjener mer penger enn jeg trengte for å betale halvparten av misjonsutgiftene. Denne velsignelsen styrket mitt vitnesbyrd om tiende enormt. Dette vitnesbyrdet ble styrket om og om igjen når jeg delte det med menneskene jeg virket blant i Tyskland München/Østerrike misjon de neste to årene.

Jeg vet at tiendeprinsippet er sant og at Herren virkelig åpner «himmelens luker» for oss og utøser en stor velsignelse over oss «i rikelig mål» (Malachi 3:10). ■

David Erland Isaksen, Norge

Jeg fant fort ut at lønnen ikke ville dekke mine utgifter og den resten jeg skyldte Herren i tiende av forrige utbetaling.

Unge voksne og familiens hjemmeaften

Kirkens medlemmer over hele verden holder mandagskvelder av til familiens hjemmeaften. Som profeter i nyere tid har forkynt, er familiens hjemmeaften en tid for «gruppeaktivitet, for å organisere, gi uttrykk for kjærlighet, bære vitnesbyrd, lære om evangeliets prinsipper, for familiemoro og avkobling, og fremfor alt familieenhet og -samhold.»¹

Følgende unge voksne prioriterer familiens hjemmeaften. Ikke alle bor sammen med foreldre eller søsken. Noen deltar i familiens hjemmeaften sammen med romkamerater eller medlemmer av menigheten eller Institutt-venner. Atter andre setter av tid til personlig ettertanke. Men alle forstår de umiddelbare og fremtidige velsignelsene som kommer som en følge av å rette seg etter profeters formaning om å delta i familiens hjemmeaften.

En velsignelse i alle livets faser

Som konvertitt og eneste medlem av Kirken i min familie er jeg tilstede ved familiens hjemmeaften på senteret for unge voksne i min by. Det har vært viktig for meg å delta på

familiens hjemmeaften, for jeg har lært å undervise i en liten gruppe, jeg har lært å forstå bedre de prinsippene i evangeliet som jeg ble undervist om da jeg undersøkte Kirken, og jeg har sett andre utvikle seg når de underviser eller bærer vitnesbyrd.

Jeg vet at dette er viktige ferdigheter for fremtiden. Når jeg får min egen familie, vil jeg vite hvordan jeg skal organisere en gripende og

morsom familiens hjemmeaften på grunn av de gode eksempler jeg har sett.

Men familiens hjemmeaften er også en viktig del av mitt nåværende stadium i livet. Noen ganger er det lettere å holde seg hjemme en mandag kveld, spesielt hvis det er dårlig vær eller jeg har mye å lese og studere. Men nesten hver gang jeg har dette dilemmaet, drar jeg likevel til familiens hjemmeaften fordi jeg vet det er viktig å være sammen med andre unge enslige voksne

for å snakke om evangeliet og hygge oss sammen. Også når det bare er noen få andre der, er det en flott erfaring.

En god ting med å ha familiens hjemmeaften på senteret for unge voksne er at vi kan komme tidlig eller være der lenge for å studere, øve på pianoet, spille spill eller bare slappe av – det er alltid noe å gjøre.

Jeg vet at når jeg er lydlig og følger profetenes formaninger om å delta på familiens hjemmeaften, blir jeg velsignet. Jeg har sett dette i mitt studium, på arbeid, ved at jeg har blitt velsignet med energi for uken som følger, og ved å føle meg generelt oppløftet.

Lenneke Rodermond, Nederland

En grunnvoll å bygge på

Jeg vokste opp i en familie der vi hadde familiens hjemmeaften regelmessig. Jeg husker at da jeg var barn, var familiens hjemmeaftener noe av det viktigste i livet for meg, og jeg våknet spent opp hver mandag morgen og minnet mine foreldre på at vi skulle ha familiens hjemmeaften om kvelden. Som ung voksen i dag bor jeg hos mine foreldre og fortsetter å tilbringe denne spesielle tiden sammen med familien hver uke.

Fordi familien vår konsekvent

hadde familiens hjemmeaften fra jeg var helt liten, har jeg alltid forstått dens betydning. I Korea, der mange foreldre og barn har

har jeg kunnet gå til kirken og vokse i evangeliet basert på min egen tro og ikke på mine foreldres.

Hye Ri Lee, Korea

En anledning til å dele min tro

Jeg er en 24 år gammel ung mann som har fått et sterkt vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium ved å følge profetenes formaninger om å holde familiens hjemmeaften. Selv om jeg er det eneste medlem av Kirken i familien, forsto jeg etter at jeg ble døpt, at familiens hjemmeaften kunne styrke oss, og jeg besluttet å innføre den hjemme.

Hele familien vet nå at mandager er spesielle dager da vi samles som familie for å lære om sannheter i evangeliet. Noen ganger løser vi problemer i familien eller drøfter de enkelte familiemedlemmers utfordringer, behov eller interesser. Jeg har lært hvordan jeg virkelig kan kommunisere med min himmelske Fader og å rådspå med familiemedlemmer på en kjærlig måte. Derfor har vi blitt mer forenet, noe som er en stor velsignelse.

det veldig travelt og familiens tid er knapp, er hjemmeaften en glimrende anledning til å være sammen og styrke hverandre.

En annen velsignelse av mine foreldres innsats er at jeg har fått en solid grunnvoll som jeg kan bygge mitt vitnesbyrd om Jesus Kristus på. Selv om jeg lærte om evangeliet i kirken, var det gjennom leksjonene på familiens hjemmeaften at jeg virkelig kom til å forstå dets prinsipper. Derfor

FAMILIENS HJEMMEAFTEN ER FOR ALLE

«Den er for familier med foreldre og barn, for familier med bare en av forldrene og for foreldre som ikke har barn i hjemmet. Den er for hjemmeaftengrupper av enslige voksne og for dem som bor alene eller sammen med romkamerater ... Regelmessig deltakelse i familiens hjemmeaften vil utvikle et bedre selvbilde, sterkere familieenhet, kjærlighet til vår neste og tillit til vår Fader i himmelen.»

President Spencer W. Kimball (1895–1985), president N. Eldon Tanner (1898–1982) og president Marion G. Romney (1897–1988), *Family Home Evening: Happiness through Faith in Jesus Christ* (1976), 3.

Dessuten har familiens hjemmeaften lagt et sterkt fundament for min familie i Jesu Kristi evangelium, og nå undersøker de Kirken. Faktisk deltar heltidsmisjonærene av og til sammen med oss på familiens hjemmeaften.

Jeg vet at når jeg gifter meg, vil min familie bli velsignet gjennom familiens hjemmeaften, men jeg er også takknemlig for at jeg har kunnet gjøre familiens hjemmeaften til en viktig del av mitt liv nå. Jeg vet at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er sann og at familiens hjemmeaftenprogram er inspirert av Gud.

Lebani Butawo, Zimbabwe

En etablert prioritering

Jeg vokste opp i en familie som prioriterte familiens hjemmeaften. For å komme tidsnok hjem på mandager gikk vi rett hjem fra skolen uten å legge planer om å være sammen med venner. Personlige oppgaver, som hjemmelekser, ble gjort etter familiens hjemmeaften. Det var virkelig ikke noe som gikk foran denne spesielle tiden for vår familie til å være sammen.

Familiens hjemmeaften påvirket

oss da vi vokste opp, ikke bare på grunn av vår prioritering, men også fordi vi samarbeidet for å få det til. Vi roterte på hvem som skulle holde leksjon, tilberede forfriskninger og holde åpnings- og avslutningsbønn. Vi lyttet ikke bare til leksjoner, men fikk også anledning til å undervise. Derfor ble jeg velsignet med kunnskap og vitnesbyrd om evangeliet og med sterkere familieband.

Fordi familiens hjemmeaften har

blitt en vane for meg, ser jeg frem til velsignelsene den vil bringe når jeg får min egen familie.

Chieko Kobe, Japan

Et middel mot hjemlengsel

Jeg vokste opp i en familie der mine foreldre har vært et strålende eksempel for mine to brødre, min søster og meg, og vår familie har mottatt mange velsignelser på grunn av deres innsats. Vi har for eksempel fått et nært samhold og står hverandre nær som familie og vender oss til hverandre når vi har vanskeligheter. Selv om noen i familien er mindre aktive, deltar de likevel på familiens hjemmeaften.

Jeg bodde en tid i Sydney i Australia og hadde sterk hjemlengsel så langt unna Irland. Heldigvis bodde jeg i nærheten av et av Kirkens møtehus, der jeg var tilstede på familiens hjem-

meaften sammen med andre unge voksne. Dette var en stor velsignelse for meg, og når jeg var der, hadde jeg ikke hjemlengsel lenger. Det var stort å være sammen med andre medlemmer i uformelle omgivelser, der Ånden var tilstede.

Linda Ryan, Irland

Noe jeg aldri angrep på

Jeg ble medlem av Kirken i mai 2009. Siden da har jeg raskt

kommet til å verdsette velsignelsene ved konsekvent å være tilstede på familiens hjemmeaften. En minneverdig erfaring fant sted da vår menighet for unge enslige spilte «stolfotball», en variasjon av innendørs fotball, i aktivitetssalen i et møtehus i området. Leken gikk ut på å forsvare sin egen stol mens man angrep de andres med en gummiball. Jeg slo meg sammen med to andre spillere. Til slutt var vi de eneste som var igjen, og straks begynte vi å spille mot hverandre. Istedenfor å bli irritert over det, kunne vi ikke slutte å le! Det er det morsomste jeg har gjort på lange tider, og jeg vet at det ville være vanskelig å finne noe lignende noe sted utenfor Kirken. Alle hadde det

storartet, selv om han eller hun ikke vant, men det var ikke det som gjorde aktiviteten spesiell for meg. Det som virkelig gjorde den minneverdig, var

det vennskapet jeg følte der og da.

Slike stunder bidrar til å gjøre det overveldende presset lettere i forbindelse med avgangseksamen. Uansett hvordan uken har vært, vet jeg at jeg alltid føler meg bedre hvis jeg deltar på familiens hjemmeaften. Jeg er kanskje ikke alltid begeistret for aktiviteten og ønsker ikke alltid å ta tid til den, men jeg angrer aldri på at jeg har blitt med.

Matt Adams, Nebraska, USA

En prioritet for oss alle

Det er mange måter jeg kunne tilbringe mandag kveld på, fra å delta i foreninger ved universitetet til andre sports- og fritidsaktiviteter. Men de som bor i studenthjemmet vårt – alle siste-dager-hellige – har besluttet at det er viktig å ha familiens hjemmeaften, og dette har førsteprioritet for oss. Vi har valgt å prioritere slik for å styrke hverandre gjennom en tid i livet da å etterleve evangeliet kan bli betraktet som vanskelig. Å dele vitnesbyrd og erfaringer med hverandre har bragt oss nærmere sammen som unge voksne og venner.

Familiens hjemmeaften er et tidspunkt i uken da jeg kan regne med å motta åndelig næring. Ved utallige anledninger har jeg kommet til familiens hjemmeaften med ubesvarte spørsmål og funnet svarene i leksjoner eller åndelige tanker som blir formidlet. Det er også en tid for å tenke over og sette seg mål som hjelper meg å utvikle meg personlig.

Fordi jeg har besluttet å ha familiens hjemmeaften konsekvent, betrakter jeg den ikke som noe offer. Jeg vet at det er der jeg skulle være. Det er også der jeg *ønsker* å være.

Luc Rasmussen, Wales ■

NOTE

1. Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee og N. Eldon Tanner, *Family Home Evenings, 1970–71* (1970).

«Jeg føler meg så alene i kirken. Hvordan kan jeg lære å føle meg inkludert?»

Når du ved hjelp av bønn prøver å finne svar på ditt spørsmål, skal du huske følgende læresetning fra Skriftene: Når vi slutter oss til Kirken, er vi «ikke lenger fremmede og utlendinger, men ... er de helliges medborgere (Efeserbrevet 2:19). Dette betyr at vi skulle være vennlige mot alle i kirken. Vi er alle Guds barn som prøver å tilbe ham i kjærlighet og enhet.

Her er et par måter å føle seg inkludert på:

Bli kjent med personer i alle aldre. På nadverdsmøtet kan du for eksempel sitte ved siden av en enslig mor med små barn. Hun vil kanskje være takknemlig for hjelpen. Eller du kan ønske nye medlemmer i menigheten eller grenen velkommen og bli kjent med dem. Når 12-åringer flyttes over til Unge menn eller Unge kvinner, kan du sitte ved siden av dem. Det er morsomt å ha venner på din egen alder, men hvis du inkluderer andre i forskjellig alder og med forskjellige interesser, får du flere anledninger til å utvikle vennskap.

Delta på aktiviteter i menigheten eller grenen. Det er tøft å dra dit alene, men du får noen venner når du deltar. Sett deg ved siden av en som sitter alene. Hils på vedkommende, og spør hvilke interesser han eller hun har. Det kan være opptakten til et godt vennskap.

Delta

For noen måneder siden forlot jeg landet mitt og reiste til ett hvor jeg bare kjente min søster og hennes kjæreste. I kirken følte jeg meg utenfor. Det gikk to eller tre måneder, og jeg følte meg fremdeles ensom helt til jeg bestemte meg for å smile til andre og spørre:

«Hvordan har du det?» Etter hvert som søndagene gikk, sa de mer til meg enn det korte: «Bare bra.» Det hjalp meg også å delta i Seminar og GUF og arbeide på Personlig fremgang med andre unge kvinner. Nå føler jeg meg vel i kirken, som om jeg var hjemme.

Vanessa B., 17 år, La Vega, Den dominikanske republikk

Bli kjent med andre

For mange år siden hadde jeg det samme problem. Så besluttet jeg å prøve å bli inkludert og vise folk mitt egentlige jeg. Straks jeg åpnet meg for andre, åpnet de seg for meg, og dette gjorde det mulig å utvikle sterke vennskapsbånd blant alle i mitt quorum.

MacCoy S., 17 år, Utah, USA

Hjelp andre

Husk at alle mennesker er vår himmelske Faders barn. Prøv å smile og være vennlig mot alle. Hjelp andre. Inkluder dem som også føler seg ensomme. Når

jeg hjelper andre, blir jeg glad og føler meg ikke ensom. Det er også absolutt nødvendig å delta i Seminar eller Institutt. Vi føler varme og godhet der. Vær ikke redd for å fortelle om dine problemer eller bekymringer. Vi er alle brødre og søstre, og våre problemer og prøvelser er nokså like.

Igor P., 19 år, Kiev, Ukraina

Finn venner i andre aldersgrupper

Jeg har blitt bedre venner med yngre aldersgrupper og ledere, mer enn med dem som var omtrent på min egen alder. Jeg

vet at dagen vil komme da du vil være venner med de andre i Kirken, og hvis ikke, vil det være greit, for du vil likevel lære av Kirkens litteratur.

Susanna Z., 18 år, California, USA

Innled en samtale

For et par år siden flyttet jeg sammen med min familie. De første ukene i kirken og på GUF følte jeg meg

alene. Men jeg ba hver dag om at jeg måtte bli i stand til å få nye venner og føle meg som en del av min nye menighet. Litt etter litt har jeg kommet til å bli glad i og verdsette denne menigheten. Jeg var den som måtte ta initiativ for å få venner. Jeg måtte innlede samtalen. Jeg måtte ta aktivt del i klasser og lytte til det andre sa. Med min himmelske Faders hjelp har jeg nå et nært vennskap med folk jeg aldri hadde tenkt jeg kunne bli venner med.

Leah V., 16 år, Colorado, USA

Bli venn med dine ledere

Jeg følte meg alene i kirken i mange måneder. Jeg likte møtene og aktivitetene, men jeg følte bare ikke at jeg

passet sammen med de andre jentene. Så begynte jeg å snakke mer med mine ledere enn jeg hadde pleid å gjøre. Mine ledere er morsomme. Straks jeg begynte å snakke med dem, begynte jeg å føle meg mer som en del av programmet og at jeg hadde venner i GUF.

Kimberly G., 14 år, Arizona, USA

Be om å finne gode venner

På aktiviteter i Kirken pleide jeg å spørre meg selv: «Hvorfor har jeg

ikke venner?» Jeg var lei meg og alene og gikk til Gud i bønn. Jeg ba min himmelske Fader sende meg gode venner. Det har ikke vært lett, men med tiden har jeg fått mange gode venner. Jeg er ikke redd for å snakke lenger og bli involvert med jentegrupper. Jeg innser at min himmelske Fader besvarte mine bønner og at jeg aldri var alene.

Daiana I., 16 år, Corrientes, Argentina

Finn noen å være sammen med

Da jeg begynte i Unge kvinner, følte jeg meg alene fordi jeg hadde forlatt mine venner i Djerv-klassen. Men jeg

prøvde å støtte de unge kvinnene, og de støttet også meg, og jeg klarte å få nye venner og være sammen med dem. Jeg følte meg ikke lenger alene, og det gjorde meg glad. Nå er jeg president i Bikube-klassen, og hvis jeg ser en ny søster som ikke finner seg til rette blant oss, snakker

jeg med henne, forklarer hva vi gjør i klassen, og får henne til å føle at hun hører til blant oss.

Gredy G., 14 år, Lima, Peru

GI I KJÆRLIGHET OG TJENESTE

«Ensomhet i Guds rike er ofte et selvforskyldt eksil.

Vi håper hver enkelt av dere føler behov

for å slutte dere til hele menighets- eller grensfamilien og bruke deres enestående gaver og talenter til å bety noe for alle våre brødre og søstre. Anledningene vi alle har til å vise omsorg og delta i fellesskapsfremmende arbeid i menigheten eller grenen, er utallige hvis vi er villige til å gi av oss selv i kjærlighet og tjeneste.»

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum: «Vi tilhører en menighetsfamilie», Liahona, mars 1999, 12.

NESTE SPØRSMÅL

«Mine foreldre er skilt. Noen ganger får jeg rettledning fra en av dem som motsier den andres rettledning. Hva skal jeg gjøre?»

Send oss ditt svar innen 15. mars 2011 til:

Liahona, Questions & Answers 3/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send e-post:

liahona@ldschurch.org

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende opplysninger og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

Budskapet smakte godt

Jeg søkte egentlig ikke Gud, men da to unge menn spurte om de kunne dele et budskap med meg, bestemte jeg meg for å lytte.

Av Anthony X. Diaz

Selv om jeg ble døpt i én kirke som spedbarn og gikk i en annen av og til i barndommen, var religion aldri noe som opptok meg særlig. Etter hvert som jeg ble eldre, flyttet min familie mye, og vi sluttet å delta i gudstjenester. Jeg trodde på Gud, men jeg tenkte ikke særlig ofte på ham eller på religion.

Alt dette ble forandret i 2006, da jeg var 14. Min onkel Billy døde. Han var bare midt i 30-årene. Hans tidlige død fikk meg til å forstå hvor glad jeg var i ham og til å begynne å stille spørsmål i mitt indre. Hvor gikk han hen da han døde? Fortsatte han å leve og ha en fremtid? Hva ville skje med hans barn og andre familiemedlemmer som han forlot? Hva betydde hans liv? Hva betydde *mitt* liv?

Disse tankene opptok meg de neste månedene. En kveld i september 2007 gikk min mor, mine tre yngre søsken og jeg ut fra en kafé i min hjemby Haverhill i Massachusetts i USA, og vi satte

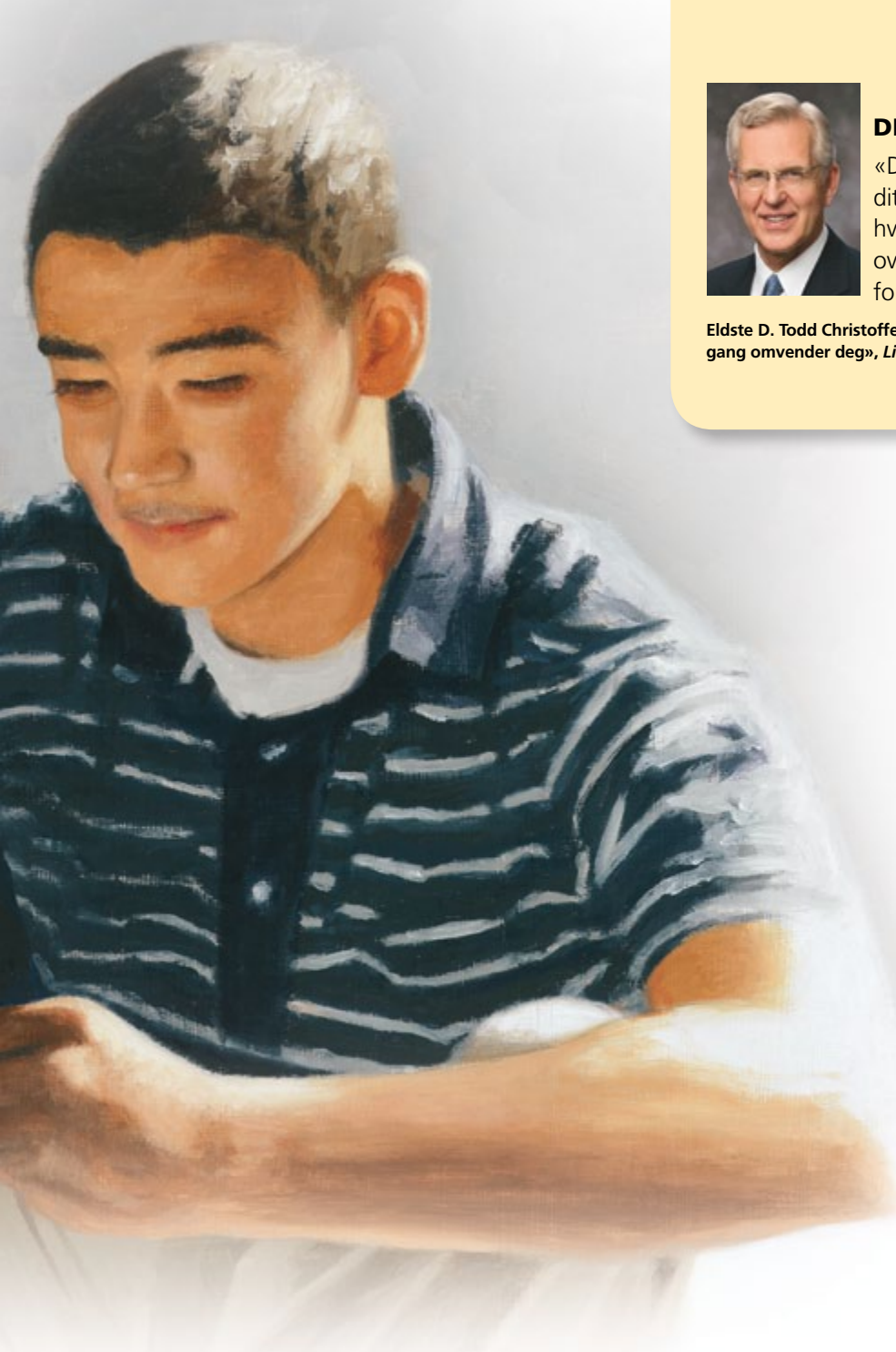
Jeg husker at jeg leste Alma 32 om troens frø som utviklet seg og smakte godt. Dette beskrev nøyaktig hvordan Mormons bok syntes for meg.

oss på en benk. To unge menn i mørke dresser, hvite skjorter og slips kom bort til oss. En av dem sa: «Jeg vet det kan være litt rart å snakke med to personer dere ikke kjenner, men kan vi dele et budskap med dere?»

Det sa vi oss villige til. Jeg visste at de ville snakke om religion med oss, og jeg ble

imponert over at de ikke bare rakte oss et kort eller en brosjyre og så gikk sin vei. I stedet syntes disse unge mennene å være oppriktig interessert i oss og begeistret for sitt budskap. Etter budskapet spurte de om de kunne besøke familien vår. Mor gikk med på det og avtalte tid, så jeg kan takke henne for

DIN OMVENDELSE

«Du vil vite at evangeliet blir skrevet i ditt hjerte og at omvendelse skjer etter hvert som du fryder deg stadig mer over Herrens ord fra hans profeter i fordums tid og i dag.»

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum: «Når du en gang omvender deg», *Liahona*, mai 2004, 11-12.

det som ble en stor forandring til noe godt for meg.

Vi begynte å lære om evangeliet. Etter en stund fikk mor det travelt med forskjellige saker og fortsatte ikke å treffe misjonærene, men det gjorde jeg.

Jeg kom godt ut av det med eldste Kelsey og eldste Hancock. Kanskje noe av grunnen var at de ikke var så

mye eldre enn meg. Jeg følte at de hadde stor omsorg for meg og jeg for dem. Snart følte jeg den samme kjærlighet fra medlemmene i menigheten og fra andre ungdommer i staven.

Misjonærene underviste meg i frelsesplanen, som besvarte spørsmålene jeg hadde når det gjaldt min onkel og hensikten med mitt eget liv. Eldstene gjorde meg også kjent

med Mormons bok. Jeg husker at jeg leste i Alma 32 om troens frø som utviklet seg og smakte godt (se vers 28). Dette beskrev nøyaktig hvordan Mormons bok syntes for meg. Det jeg leste og det misjonærene lærte meg, lød sant, følte riktig og smakte godt.

Mor ertet meg med det hun kalte min «eneboertilværelse», for jeg trakk meg inn på rommet mitt og brukte flere timer på å lese Mormons bok. Selv om jeg på den tiden ikke forsto at det var Den hellige ånd som ga meg denne følelsen, følte jeg at dette var riktig vei.

Da misjonærene spurte om jeg ville bli døpt, oppfordret de meg til å be om avgjørelsen. Da jeg ba for å få vite om jeg skulle slutte meg til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, mottok jeg et svært direkte svar, i den grad at det sjokkerte meg. Svaret var tydelig: Gjør deg klar og bli døpt.

Jeg husker levende den dagen jeg ble døpt – 15. desember 2007. Da jeg sto i det kalde vannet sammen med eldste Kelsey og han hevet hånden sin i rett vinkel, fylte Ånden meg helt. Den syntes å virke på hele meg. Jeg kunne si at jeg også smilte fra øre til øre, men den beskrivelsen

kommer ikke engang i nærheten av å beskrive det jeg følte.

Etter dåpen fortsatte jeg å føle Ånden. Jeg *følte* meg helliggjort. Jeg *visste* at mine synder var blitt tilgitt. Jeg følte at min himmelske Fader godkjente at dette virkelig var den sti jeg skulle slå inn på.

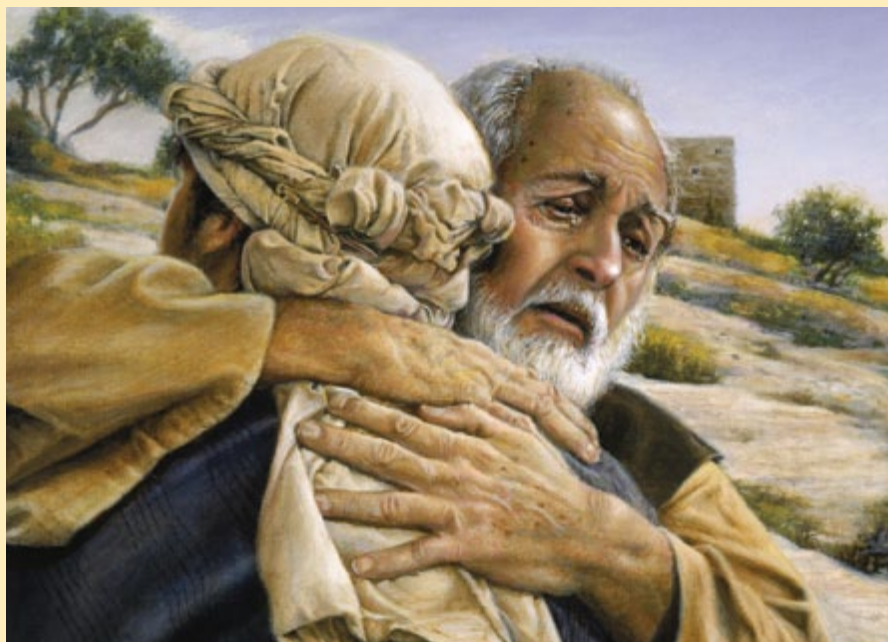
Av og til, når det dukker opp små tvil, tenker jeg tilbake på den opplevelsen og husker hva jeg følte den dagen. Å huske det jeg følte da, hjelper meg å jage bort enhver tvil jeg måtte støte på.

Selv om vi ikke går ned i dåpens vann igjen for å oppleve disse mektige følelsene på nytt, kan vi minnes den følelsen når vi fornyer vår pakt gjennom omvendelse og nadverden. Hver gang jeg omvender meg, kan jeg oppleve denne følelsen igjen – av å bli rensket og bli elsket.

Å føle slik kjærlighet hjelper meg å identifisere meg med det Joseph Smith forkynte: «Et menneske som er fylt med Guds kjærlighet, er ikke tilfreds med bare å velsigne sin familie, men reiser omkring i hele verden, ivrig oppsatt på å velsigne hele menneskeheten.»¹ Det å kjenne en sjels verdi hjelper meg å være begeistret for anledninger til å undervise sammen med misjonærene i mitt område. Jeg gleder meg også til den dagen jeg kan reise på heltidsmisjon og fortelle andre hvor lykkelig Jesu Kristi evangelium har gjort meg. ■

NOTE

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 325.

FORTSETT Å ETTERLEVE EVANGELIET

Selv om Anthony er takknemlig for den mektige åndelige erfaringen han hadde da han sluttet seg til Kirken, vet han at lyset fra en sentral erfaring ikke er nok til å leve på. «Vi må holde vårt vitnesbyrd brennende,» sier han. «Og vi vet hvordan vi gjør det. Lese i Skriftene. Gå i kirken. Den slags ting.»

Anthony forteller at han kan føle forskjell når han konsekvent gjør dette og når han ikke gjør det. Og han har oppdaget hvordan han alltid kan huske dette mønster for å etterleve evangeliet.

«Jeg husker at vi i klassen for Evangeliets lære gjennomgikk historien om den fortapte sønn (se Lukas 15:11–32). Da jeg leste om den unge mannen som forlot sin fars hjem, tenkte jeg: “Jeg kunne ha vært den sønnen.” Ånden bar et mektig vitnesbyrd for meg om at i likhet med den sønnen kunne også jeg vende tilbake til min Fader. Følelsen var som om min himmelske Fader sa: “Jeg elsker deg.” Det var en like mektig følelse som jeg hadde den dagen jeg ble døpt.»

Han har også oppdaget at det er viktig å stille spørsmål i bønn og skriftstudium. «Når jeg leser i Skriftene,» sier han, «ser jeg etter svar på ting jeg tenker på eller lurer på. Jeg spør min himmelske Fader om hva han vil jeg skal lære av det jeg leser. Jeg gjør det samme når jeg går til kirken.»

Når jeg stiller spørsmål, enten det gjelder noe spesielt jeg skulle gjøre, eller om hva noe jeg leser betyr, føler jeg lettere Den hellige ånds veiledning. Jeg vet at vår himmelske Fader virkelig er der og at han alltid svarer oss.»

EN ÆRLIG TIENDE, EN STOR VELSIGNELSE

Av Oscar Alfredo Benavides

Da jeg var nesten 17 år, ble jeg døpt inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og fikk et ønske om å tjene Herren på misjon. Da jeg fikk mitt misjonskall noen år senere, ble jeg kalt til å forlate Peru og forkynne det gjengitte evangelium i Salt Lake City.

Samtidig som jeg tenkte på den store velsignelsen det ville være å reise på misjon, veide mange ting jeg ville trenge tungt på meg: Dokumenter, pass, visa, klær og, naturligvis, penger. Jeg arbeidet, men tjente ikke nok. Jeg var desperat! Da det var bare halvannen måned igjen til jeg skulle reise, hadde jeg bare en liten del av det beløpet jeg trengte. Det eneste jeg kunne gjøre, var å vende meg til Herren i bønn.

Siden jeg ikke tjente særlig mye, var tienden jeg betalte hver måned, mager. Men jeg forsto snart at Herren ikke bryr seg om at beløpet er lite. Han er opptatt av at vi betaler de 10 prosentene han har bedt om. Jeg følte meg overbevist om og sikker på at hvis jeg fortsatte å betale tiende, ville Herren sørge for det jeg trengte.

Alle brikker begynte å falle på plass. Jeg fikk to ekstrajobber og mottok dokumentene jeg trengte. Mange medlemmer i menigheten, spesielt søstrene i Hjelpeforeningen, hjalp med andre nødvendigheter. Og medlemmer i staven tilbød seg også å hjelpe. Da jeg dro på misjon, hadde jeg det jeg trengte.

Som heltidsmisjonær underviste jeg om tiende-
loven og dens løfter (se Malakias 3:10) med takk-
nemlighet og vitnesbyrd. ■

«**D**eres himmelske Far
vet at dere trenger alt
dette. Søk da først Guds rike
og hans rettferdighet, så skal
dere få alt dette i tillegg»
(Matteus 6:32-33).

HVOR VIL DINE VENNER FØRE DEG?

Av John Bytheway

Har dette hendt deg noen gang? Du sitter i kirken og lytter til taleren da du plutselig hører en kraftig lyd fra taket over deg. Til din store overraskelse åpnes taket og avslører en klar og blå himmel, og du ser ansiktene til fire menn som titter ned på forsamlingen. Det neste som skjer, er at de senker en annen mann på en bære ned på gulvet i kirkesalen.

Har dette hendt deg noen gang? Sannsynligvis ikke. Men noe lignende skjedde mens Frelseren virket på jorden.

En mirakuløs helbredelse

«Da kom det noen menn bærende med en mann på en seng. Han var lam.» Slik begynner historien i Lukas 5:18. «De prøvde å bære ham inn og legge ham ned foran [Jesus].» Det eneste problemet var at de ikke kunne bære sin syke venn inn, for stedet var tettepakket! Til og med inngangene var blokkert av folkemengden, så det var umulig å komme inn.

På dette tidspunkt kunne vennene

ha gitt opp og gått hjem. Men det gjorde de ikke. Man kan nesten tenke seg hvordan samtalen lød: «Hva skal vi gjøre?» sier en. «Jeg har en idé,» sier en annen. «La oss gå opp på taket av bygningen, lage en åpning og senke ham ned på gulvet!» Man kan også tenke seg den syke mannen, som hørte om disse uvanlige planene, si: «Skal dere virkelig gjøre det?»

Historien fortsetter:

«Da steg de opp på taket, og mellom taksteinene firte de ham ned på sengen, midt foran Jesus.

Men da han så deres tro, sa han: Menneske, dine synder er deg forlatt!» (Lukas 5:19-20).

De skriftlærde og fariseerne mente dette var blasfemisk, så Jesus sa:

«Hva er lettest å si: Dine synder er deg forlatt! – eller å si: Stå opp og gå?»

Men for at dere skal vite at Menneskesønnen har makt på jorden til å forlate synder – så talte han til den lamme: Jeg sier deg: Stå opp og ta din seng og gå hjem til ditt hus» (Lukas 5:23-24).

Vær en slik venn som fører folk til Kristus.

Historien avsluttes vakkert: «Og straks stod han opp for øynene på dem, og han tok opp

det han lå på, og gikk hjem til sitt hus mens han priste Gud.

Da ble de alle grepet av undring,

og de priste Gud. De ble fylt av frykt og sa: I dag har vi sett utrolige ting» (Lukas 5:25-26).

Hvis du føler deg åndelig svak

Du har kanskje ikke vært vitne til en slik hendelse, men det er mange måter å anvende denne historien på ditt liv. Du kan sette deg selv i den syke mannens sted. La oss si at du var svak – ikke fysisk, men åndelig. Hvor vil dine venner føre deg? Kanskje det er en fest eller en film eller en annen aktivitet, og det er lite du kan si i sakens anledning – hvor vil de føre deg? Denne historien lærer oss noe stort: Det kan komme en dag da du ikke er så sterk som du skulle være. Da vil ditt valg av venner være avgjørende. Velg venner som vil føre deg til Kristus. Å ha venner som alltid vil føre deg til høyere grunn, er en ubetalelig velsignelse.

Hva slags venn er du?

Men det er en annen måte å se dette skriftstedet på. Sett deg selv i vennenes sted. Hva slags venn er du? Selv om det var Frelseren som helbredet og tilga mannen, er også vennene verdt å nevnes. De var glad i sin venn og ønsket å hjelpe ham. De ga ikke opp og gikk hjem da det var vanskelig. Tenk den glede de må ha følt da de så ned gjennom taket og så sin venn ta sin seng og gå! Det er en annen lærdom: Vær en slik venn som fører folk til Kristus. Disse vennene var modige, utholdende og også kreative. Med hvert ord, hver gjerning, hvert valg kan du føre folk til Frelseren, som kan helbrede oss, ikke bare fysisk, men også åndelig. ■

Av eldste
Carlos A. Godoy
 i De sytti

EVANGELIET ER FOR **ALLE**

*Jeg hadde ofte lurt på hvor sann lykke fantes.
 Så fant jeg den i «den store kassen».*

Da jeg var 16 år gammel og bodde i Porto Alegre i Brasil, hadde min eldre bror en venn som ofte kom hjem til oss. En dag fortalte denne vennen oss at han hadde funnet en kirke og at han likte den måten medlemmene levde på.

Han fortalte oss litt om sin erfaring med å slutte seg til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, men han var ikke sikker på om min bror og jeg var «kirkelig anlagt». Han mente at Kirkens normer ville være for mye for min bror og meg å godta.

Men søsteren vår var en god og snill pike. På grunn av disse trekkene tenkte vennen vår at hun kunne være interessert i det de siste-dagers-hellige sto for, så han spurte vår mor om hun kunne få bli med ham til en aktivitet i Kirken.

Mor gikk med på det, men bare på betingelse av at min bror eller jeg også ble med. Min bror reagerte hurtigere enn jeg gjorde, og sa raskt: «Ikke jeg!» Så jeg ble utpekt til å gå på aktiviteten med min søster.

Jeg hadde egentlig ikke noe imot det. Jeg hadde vært nysgjerrig angående Kirken helt siden jeg for første gang

Min brors venn var ikke sikker på at min bror og jeg (over) var «kirkestoff». Men jeg var nysgjerrig.

så den store, firkantete kirkebygningen tvers overfor skolen min. Jeg hadde ofte sett folk komme og gå fra kirken, og jeg hadde lagt merke til at mennene hadde hvite skjorter og slips. Jeg lurte på hva som foregikk inne i «den store kassen», som jeg da kalte bygningen.

Min første aktivitet

Min søster og jeg kom til kirken sammen med vår venn. Inne, i midten av en stor aktivitetssal, var det en liten gruppe

mennesker: to misjonærsøstre og kanskje seks andre. De spilte et enkelt spill og hygget seg med popcorn og saft. Alle lo og hygget seg.

«Hvem er disse menneskene,» undret jeg, «og hvorfor er de så glade?» Jeg visste at det helt sikkert ikke kunne være på grunn av spillet de spilte eller de fysiske omgivelsene eller bevertningen. Alt dette var for enkelt. Gleden syntes å komme innenfra.

Jeg hadde ofte lurt på hvor sann lykke kom fra, og hva jeg kunne gjøre for å finne den. Jeg tenkte at den kanskje var å finne i spennende aktiviteter eller

eksotiske ferier eller alt det som verden har å tilby. Og så gikk jeg til dette møtehuset, der disse menneskene var så lykkelige uten noe av alt dette. Det gjorde stort inntrykk på meg.

Etter aktiviteten sto misjonærene ved utgangen og håndhilste på alle. Da min søster kom til døren, spurte de om hun var interessert i å få vite mer om Kirken. Hun sa: «Nei takk.» Men jeg var fremdeles nysgjerrig. Jeg hadde et «ønske å tro» (Alma 32:27), så da de spurte om jeg ville lære mer om evangeliet, sa jeg ja.

Mine foreldre var ikke interessert i misjonærleksjonene eller at de skulle gjennomgås hos oss, så jeg avtalte å få leksjonene i møtehuset. I løpet av den neste måneden lærte jeg om Jesu Kristi gjengitte evangelium – om hva som gjorde disse menneskene i den aktivitetssalen så glade. Jeg lærte at lykke fantes ved å gjøre det Herren ønsket jeg skulle gjøre, at den kom innenfra, og at jeg kunne være lykkelig uansett hva som foregikk rundt meg. Jeg begynte «å fryde meg over» denne læren (Alma 32:28). Jeg ønsket å eie den.

En måned etter denne første aktiviteten besluttet jeg å bli medlem av Kirken. I årene som fulgte, sluttet også begge mine foreldre seg til Kirken.

Prøvelser etter dåpen

Jeg møtte mange utfordringer etter dåpen. Forandringene jeg måtte foreta, var betydelige. På toppen av det følte jeg noen ganger at jeg ikke hadde noen

Eldste Godoy som misjonær i Brasil, 1982.

Min erfaring med omvendelse – min egen og andres – har lært meg at Ånden kan røre ved enhver, overalt, og at det ikke finnes noen ideell profil for et potensielt medlem av Kirken. Vi trenger alle Jesu Kristi evangelium.

EN INVITASJON TIL Å DELE EVANGELIETS GLEDE

«Til unge menn i Det aronske prestedømme og til dere unge menn

som snart blir eldster, gjentar jeg det profeter lenge har sagt – at enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å reise på misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye.»

President Thomas S. Monson,
«Så møtes vi igjen,» *Liahona*,
nov. 2010, 5–6.

venner i Kirken, og det var fristende å vende tilbake til mine gamle venner. Men mitt ønske om å føle glede – og min forståelse av at vi kan være lykkelige uansett ytre omstendigheter – hjalp meg å fortsette å gå i kirken. Jeg visste at jeg ikke kunne «legge [min] tro til side» (Alma 32:36). Med tiden fikk jeg venner i Kirken som hjalp meg gjennom denne overgangen. Og etter hvert som jeg etterlevde evangeliet, vokste mitt vitnesbyrd og min glede (se Alma 32:37).

Min erfaring med omvendelse – min egen og andres – har lært meg at Ånden kan røre ved enhver, overalt, og at det ikke finnes noen ideell profil for et potensielt medlem av Kirken. Vi trenger alle Jesu Kristi evangelium. Vi er alle i en prosess for å bli Ham mer lik.

Å innse det hjalp meg som misjonær i São Paulo, Brasil, og som misjonspresident i Belem, Brasil, og som medlem av Kirken. Det har hjulpet meg når min hustru og jeg har forberedt våre barn til misjonærtjeneste. To av våre barn har allerede vært på heltidsmisjon, og før de reiste, minnet jeg dem på at de ikke skulle dømme folk etter utseende eller deres livsførsel. «Ikke gi opp noen fordi dere synes de er underlige,» sa jeg til dem. «Prøv å se innsiden. Det kan være en annen Carlos der ute.»

Jeg er takknemlig for at jeg forstår at vi alle er Guds barn og for å vite at alle – ikke bare noen få – er kandidater til å motta den glede man finner ved å etterleve Jesu Kristi evangelium. ■

REFLEKTER OVER **EVIGHETEN**

Se L&p 131:1-4; 132:1-20.

DA JEG BLE USYNNLIG

Navn ønskes ikke oppgitt

Vi var nettopp ankommet motellrommet da telefonen ringte. Jeg visste det gjaldt dårlige nyheter om Jodi, min ni måneder gamle søster. Hun hadde ligget i koma siden fødselen og måtte overvåkes hele døgnet og få spesiell næring via slange. Vi hadde anbragt Jodi midlertidig på et pleiehjem så familien kunne få en høyst tiltrengt ferie.

Jeg tok telefonen. Det var min bestefar som ringte. Han sa bestemt: «La meg snakke med din far.»

Samtalen deres var kort. Min frykt ble bekreftet. Jodi var død.

Da vi var kommet hjem neste dag, pustet jeg lettet ut. Skolebussen

neste. De ventet ikke på meg etter skoletid heller.

I denne tiden fikk familien mye støtte fra Hjelpeforeningen og andre medlemmer i menigheten. Men kyllinggryter klarte dårlig å trøste mitt 13 år gamle verkende hjerte. Da jeg kom til GUF igjen, holdt veilederen min en leksjon om livet etter døden. Jeg begynte å gråte. Veilederen så ned og fortsatte å lese. Klassevenninnene mine stirret rett frem. Jeg hulket. Å, hvor jeg ønsket at noen ville ha grått sammen med meg eller lagt armene rundt meg.

Når jeg ser tilbake på det som hendte, forstår jeg at mine venner

tilpasse seg tapet av ditt vennskap også. Det er noe som virker trøstende ved å gjøre de vanlige tingene.

Ikke føl at det er nødvendig å holde en tale om livet etter døden. Når du skal holde en slik leksjon, skal du gjøre slik Alma sa og: «sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst» (Mosiah 18:9). Din venn vet sannsynligvis allerede at hun vil se sin kjære igjen, og hvis ikke, vil emnet komme opp på en naturlig måte når hun gir uttrykk for sine tanker og bekymringer. Da er det på sin plass å bære vitnesbyrd om frelsesplanen.

Et år etter at min søster døde, døde

var øverst i gaten. Vennene mine ville være der. Endelig ville jeg ha noen på min egen alder å dele min smerte med.

Men da jeg sto i oppkjørselen og ventet på mine venner, hendte noe merkelig. Det var nesten som jeg var blitt usynlig. Jeg så på at mine venner krysset over til den andre siden av veien og fortsatte å snakke med hverandre. De så ikke engang på meg.

Neste morgen hentet ikke mine venner meg slik de vanligvis pleide gjøre. «Det forstår jeg,» tenkte jeg. De visste sannsynligvis at jeg ikke skulle på skolen på grunn av forberedelser til begravelsen. Men de kom ikke neste dag eller neste eller

ikke var grusomme eller ufølsomme. De visste bare ikke hvordan de skulle reagere på min smerte. De antok at jeg ville sørge for meg selv, og at jeg ikke ønsket å gjøre noe morsomt fordi jeg var i en sorgprosess.

Jeg skulle ønske at mine venner og min veileder hadde visst følgende:

Vær der for vennene dine. Gi henne et kort eller en blomst, men aller viktigst – gi av deg selv. Legg armene rundt henne, og la henne vite at du bryr deg om henne. Og gå for all del i begravelsen.

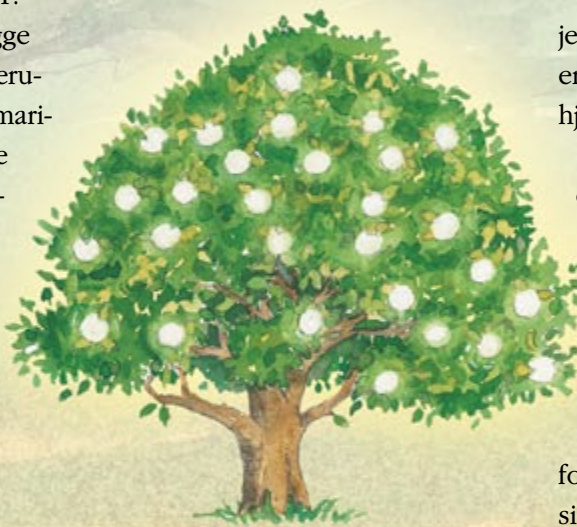
Inkluder din venn i det dere normalt gjør. Din venn holder allerede på å tilpasse seg tapet av en av sine kjære. Ikke la henne måtte

min venninnes mor. Jeg sørget ufattelig. Jeg tenkte: «Neste gang jeg ser henne, skal jeg fortelle henne hvor lei meg jeg er.» Men så husket jeg min egen erfaring og visste at min venninne trengte meg straks. Da jeg spaserte hjem til henne, var jeg engstelig. Hva om hun ikke ønsket å se meg? Kanskje familien ikke ønsket å ha meg der. Skulle jeg vente og snakke med henne senere? Men da hun åpnet døren, forsto jeg at hun var glad for at jeg kom. Hennes far og eldre søsken var opptatt med å planlegge begravelsen. Vi gikk en tur. Jeg behøvde ikke bekymre meg for hva jeg skulle si. Hun besørget det meste av samtalen. ■

Søstre skulle dele

Av Adam C. Olson
Kirkens tidsskrifter

I likhet med de fleste søstre som det bare er 18 måneder imellom, har Marilia og Nicole P. fra Cuzco i Peru mye felles. Begge elsker *ceviche*, en tradisjonell peruviansk rett som er laget av fisk marinert i lime eller sitronsaft. Begge sier at Lehis drøm er deres favoritthistorie i Skriftene. Og hvis «O store Gud» var den eneste salmen i salmeboken, ville begge være lykkelige for å synge den om og om igjen.

Marilias favoritter

Yndlingsmat: Ceviche
Favorittskriftsted: Lehis drøm (se 1 Nephi 8)
Favorittsalme: «O store Gud» (*Salmer*, nr. 64)
Favorittfag på skolen: Naturfag
Hobbyer: Sang, dans og sykling

Nicoles favoritter

Yndlingsmat: Ceviche
Favorittskriftsted: Lehis drøm (se 1 Nephi 8)
Favorittsalme: «O store Gud» (*Salmer*, nr. 64)
Favorittfag på skolen: Matematikk
Hobbyer: Volleyball

Et vitnesbyrd om bønn

Noe annet de har felles, er et sterkt vitnesbyrd om at vår himmelske Fader besvarer bønner.

«Jeg vet at Kirken er sann, for når jeg ber, svarer han,» sier Nicole, som er 10. «Når jeg ber ham om hjelp, hjelper han meg.»

Nicole forteller om en gang da hennes venninne ble veldig syk og legene besluttet å sende henne med fly til Perus hovedstad, Lima, fordi de ikke visste hvordan de skulle behandle henne. «Jeg ønsket ikke at hun skulle dra, for hun var min bestevenninne,» sier Nicole. «Jeg ba vår himmelske Fader velsigne henne. Han hørte min bønn, og hun ble frisk.»

Mailia, som er 11 år, sier at grunnen til at hun liker historien om Lehis drøm så godt, er at da Lehi befant seg alene i mørket, ba han «og Herren svarte».

«Jeg vet at Kirken er sann, for jeg føler det i hjertet når jeg ber,» sier hun. «Gud hører meg, og når jeg ber om noe, svarer han.»

En annen grunn til at de begge liker den historien, er at Nephi og Sam var lydige.

Forskjeller som hjelper familien

Tross mange likheter er disse søstrene også noe forskjellige. På skolen liker Marilia naturfag, mens Nicole foretrekker matematikk. Marilia liker å danse, synge og sykle. Nicole liker volleyball, og hun er glad i dyr.

Marilia er interessert i å lage mat. Hun liker å se på matprogrammer på TV. Nicole bruker tid på å hjelpe andre, og hun er rask til å tilgi.

Cuzco ligger omkring 3400 m over havet og er en av verdens høyestliggende byer. Byen er ca. 900 år gammel og en av de eldste byene i Amerika.

Jentene bruker sine karaktertrekk og talenter til å hjelpe familien.

Marilia og Nicole bor høyt oppe i Andesfjellene sammen med sin mor og far, to yngre søstre og en yngre bror. Kjærlighet til familien er noe av det viktigste de to søstrene har felles. Og på samme måte som både Nephi og Sam ønsket å være lydige og hjelpe sin familie, håper Marilia og Nicole at deres likheter og deres forskjeller vil velsigne deres familie. ■

Av president
Thomas S. Monson

Vi vil bære deg!

Da jeg kjørte til kontoret en morgen, kjørte jeg forbi et skilt. Der sto det: «Det er tjeneste som teller.» Det budskapet ville ikke slippe taket. Det er faktisk tjeneste som teller – Herrens tjeneste.

For mange år siden fikk jeg anledning til å velsigne en søt 12 år gammel ung kvinne, Jami Palmer. Hun hadde nettopp fått diagnosen kreft. Hun fikk vite at leggen der kreften satt, ville trenge mange operasjoner. Hun tenkte at en lenge planlagt fot-tur med Unge kvinners klasse opp en ulendt sti ikke kom på tale.

Jami fortalte vennene sine at de måtte ta turen uten henne. Jeg er sikker på at hun følte seg skuffet.

Men da svarte de andre unge kvinnene ettertrykkelig: «Nei, Jami, du skal være med!»

«Men jeg kan ikke gå,» svarte hun.

«Så bærer vi deg til topps!» Og det gjorde de.

Ingen av disse flotte unge kvinnene vil noen gang glemme den minneverdige dagen da en kjærlig himmelsk Fader så ned med et anerkjennende smil og var såre tilfreds.

I Mormons bok leser vi om den edle kong Benjamin. Han erklærte: «Og se, jeg forteller dere disse ting så dere kan få visdom og dere må lære at når dere er i deres medmeneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste» (Mosiah 2:17).

Dette er den tjeneste som

teller, den tjeneste som vi alle har blitt kalt til: den Herre Jesu Kristi tjeneste. ■

Fra en generalkonferansetale i oktober 2006.

VI GJORDE OGSÅ TJENESTE

Se hvordan disse barna har gått inn for å tjene andre.

Tjeneste med søm

Da Sarah, 9 år, fra Oklahoma i USA hørte om jordskjelvet på Haiti ifjor, tenkte hun på piker som hadde mistet sine hjem. Hun hadde nettopp fått symaskin til fødselsdagen sin, og hun bestemte seg for å lage enkle skjørt til pikene. Sarah måtte ha tålmodighet når hun måtte ta opp sting igjen for å rette på feil. Men snart hadde hun laget 18 nye skjørt. Hun sendte dem til Kirkens humanitære senter, så de kunne sendes til pikene på Haiti.

Ryggsekkjeneste

Alex, 9 år, og Noah, 6 år, fra Oregon, USA, gjorde i stand 15 ryggsekker fulle av skoleutstyr for barn som trengte dem. De samlet inn gaver fra venner og familiemedlemmer som ønsket å hjelpe. «Å delta i ryggsekkprosjektet fikk meg til å føle godt inni meg,» siser Alex.

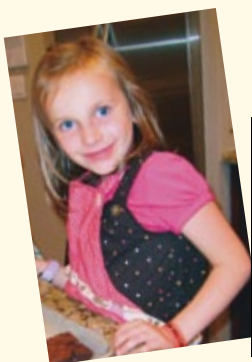
Villige hender

Rikkis gren i California, USA, trengte noen til å spille piano. Rikki var bare ni år gammel, men hun hadde villige hender. Hun hadde hatt pianoundervisning i fem år, men noen av salmene var likevel vanskelige å spille. Nå velger hun hver uke ut salmer og spiller på nadverdsmøtet. «Selv om jeg var nervøs, visste jeg at det var viktig å gjøre tjeneste i grenen min,» sier hun. «Jeg får en fredelig følelse når jeg spiller salmene.»

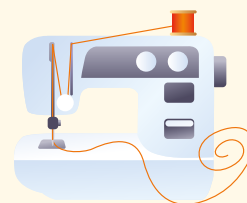
Småkaker for såpe

Eliana, 7 år, hørte at hennes stav i Utah, USA, trengte 300 såpestykker til hygienepakker til jordskjelvrammede. Hun og moren bestemte seg for å bake en mengde småkaker og bytte dem eller selge dem for såpe. Alle naboene bestilte minst et dusin hver. Ved bruk av en kupong kunne de kjøpe 172 såpestykker. Jeg vet at min himmelske Fader velsignet meg og min familie fordi vi ønsket å gjøre vår del,» sier Eliana.

SPILL ET MEMO-SPILL

Trekk en strek mellom barnets eller barnas bilde og en gjenstand nedenfor som nevnes i historien. Noen av historiene har mer enn én gjenstand.

Fortell om dine ideer

Hvis du har funnet en god måte å hjelpe noen vanskeligstilte på, vil vi gjerne høre om det. Se på side 3 for å finne ut hvordan du sender oss dine ideer.

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

Skriftene underviser om vår himmelske Faders plan

«Dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv» (Moses 1:39).

Av Ana Maria Coburn
og Cristina Franco

Når vi reiser til en by som vi ikke har vært i før, eller når vi drar på tur, har vi kart som hjelper oss å komme dit. Disse kartene kan veilede og hjelpe oss så vi ikke går oss bort.

Vår himmelske Fader utarbeidet «kart» som skal hjelpe oss gjennom livet. Disse «kartene» er Skriftene. De er hellige bøker som hjelper oss å forstå hvorfor vi er her på jorden og hvordan vi kan vende tilbake til vår himmelske Faders nærhet.

Skriftene lærer oss at vi alle er sønner eller døtre av vår himmelske Fader, og at vi levde sammen med ham før vi ble født. Han skapte jorden for at vi skulle bo på den. Han sendte sin Sønn, vår Frelser Jesus Kristus, som skulle dø for oss og hjelpe oss når vi gjør feil eller når vi er bedrøvet eller ensomme.

Vår himmelske Fader ga oss bud som skal hjelpe oss å bli lik Jesus Kristus. For å følge Guds plan må vi omvende oss når vi gjør noe galt, bli døpt og motta Den hellige

ånds gave som skal lede oss hver dag. Vår himmelske Faders plan er en plan for lykke. Han ønsker at vi skal vende tilbake sammen med vår familie for å bo hos ham og hans Sønn, Jesus Kristus.

Aktivitet

Les hver skriftstedhenvising på side 65, og trekk en linje til bildet som passer til skriftstedet. Din familie kan bruke disse bildene og snakke om frelsesplanen på familiens hjemmeaften. ■

Celestial herlighet

L&P 93:29

1 MOSEBOK 1:1

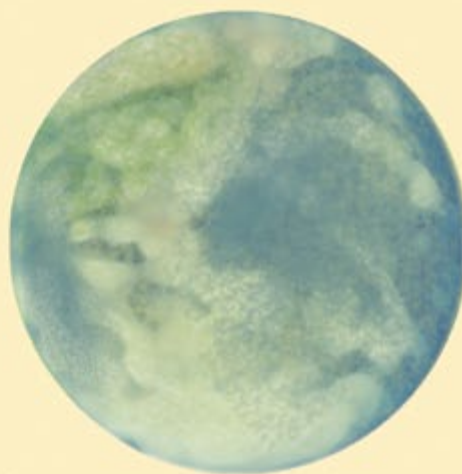
MOSES 5:4

3 NEPHI 17:18-24

3 NEPHI 22:13

ALMA 11:42

L&P 76:92-96

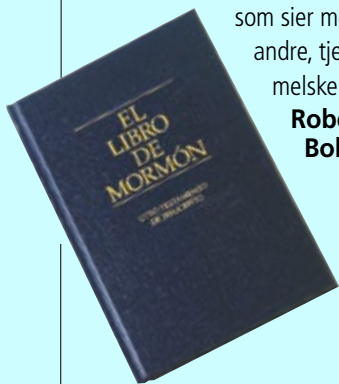

Det førjordiske liv

Vår side

En dag da vi var på vei hjem fra kirken, følte jeg noe som fikk meg til å bli veldig glad. Jeg følte at Den hellige ånd var med meg, og jeg ønsket å forkynne evangeliet for alle mennesker som ikke kjenner til dette fantastiske verk som har forandret mitt og min families liv. Da vi kom hjem, gikk jeg inn på rommet mitt og leste i Mormons bok. Mitt favorittskriftsted er Mosiah 2:17, som sier meg at når jeg tjener andre, tjener jeg min himmelske Fader.

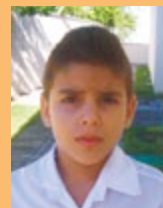
Roberto C., 10 år, Bolivia

Elena Z., 9 år, Belarus

Jeg kommer aldri til å glemme hvor lykkelig jeg var da jeg ble døpt. Min far døpte meg, og mine søsken sang sanger for meg. Mor spurte om jeg ønsket å bære vitnesbyrd, og jeg sa at jeg ønsket å synge en Primær-sang jeg hadde lært og som fortalte hva jeg følte. Jeg sang «Hver gang når det har regnet og regnbuen er der, jeg ser på alt det vakre på en jord så ren og skjær» («Når jeg døpes», *Barnas sangbok*, 53). Mens jeg sang, følte jeg meg så glad og varm inni meg. Jeg kommer aldri til å glemme ansiktene til min familie og hva jeg følte den dagen. Det var den mest spesielle dagen i mitt liv.

Esther F., 8 år, Costa Rica

Marcelo B., 9 år, bor i Brasil. Han har et vitnesbyrd om Frelseren. Han vet at Jesus lever, og han vet at han kan vende tilbake til sin

himmelske Faders nærhet hvis han holder budene. Han liker å lese barnas sider i *Liahona*.

Primær-barna i Cabudare menighet, Barquisimeto Venezuela stav, sender den hilsen til alle Primær-barna i verden. De liker å synge salmer, og de ber for sine Primær-venner og for profeten, president Thomas S. Monson, og for søster Monson.

Joshua A., 12 år, Filippinene

Mine foreldre ble døpt før jeg ble født, så jeg har vært i Kirken hele mitt liv. Min far ga meg navnet Joseph på grunn av alt det store som profeten Joseph Smith gjorde og også Josef som ble solgt til Egypt. Josef i Egypt reddet mange fra

hungersnød, og profeten Joseph Smith gjenopprettet den sanne kirke på jorden. Disse to store Josef'er inspirerer meg til å etterleve evangeliet.

Jeg liker Primær, og jeg elsker historiene i Mormons bok. Min yndlingshistorie er i Alma 8, der Alma adlyder Herren og vender tilbake for å forkynne evangeliet for folket i Ammonihah sammen med Amulek. Jeg ønsker å være en like iherdig misjonær som Alma.

Joseph O., 11 år, Ghana

Hvis du ønsker å bidra til Vår side, kan du sende ditt bidrag som e-post til liahona@ldschurch.org, med «Our Page» i emnelinjen.

Alle bidrag **må** inneholde barnets fulle navn, kjønn og alder, i tillegg til fars eller mors navn, menighet eller gren, stav eller distrikt, samt fars eller mors skriftlige samtykke (e-post er i orden) til å bruke barnets foto og bidrag. Bidrag kan bli redigert med hensyn til klarhet eller lengde.

Edderkoppen

og den stille, lave røsten

«Det var en lav røst som var fullkomment mild likesom en hvisken» (Helaman 5:30).

Av Joshua W. Hawkins

Basert på en sann historie

Takk for at du inviterte meg hjem til deg, Jake,» sa Britton da han gikk ut av vennens hjem. «Jeg må gå hjem og spise lunsj nå.»

Vennene vinket farvel idet Britton slo inn på grusveien han pleide å ta til og fra Jakes hjem. Så kastet han blikket over den engen han kalte «Jungelen». Det var ingen tropiske planter eller ville dyr der, bare en liten sti gjennom et hav av høyt gress og tørt ugress. Det var raskeste vei hjem.

Britton tenkte seg om et sekund og presset seg så raskt gjennom gjerdestolpene som omga engen.

Knirk! Svisj! Det raslet i tørre pinner og tørt gress der Britton trampet avgårde på stien. Solen stekte på ryggen hans og gjorde at skjorten føltes klisset. Så blåste det opp litt, og Britton bestemte seg for å løpe om kapp med vinden hjem.

Stien ble smalere. Britton visste at det var en bekk lenger fremme, så han løp litt raskere. Han løp rundt en sving og skulle til å hoppe over bekken da han

plutselig hørte ordet **Stopp!**

Britton stanset brått og lyttet. Alt han hørte var raslingen av gresset i brisen. Britton rynket pannen. Røsten hadde vært stille, men aldeles tydelig, som om noen hadde hvisket i øret hans. Men det var ingen å se.

Britton trakk på skuldrene og snudde seg for å hoppe over bekken. Da stivnet han. Rett foran ansiktet hans glitret et digert edderkoppnett, det strakte seg som et nett over stien ved bekken. I midten av

nettet ventet en svær edderkopp.

I noen sekunder stirret Britton på edderkoppen med vidåpne øyne. Så løp han tilbake langs stien ut av Jungelen. Han bestemte seg for å ta grusveien hjem likevel.

«Mamma! Mamma! Gjett hva!» Britton fór gjennom døren for å finne mor. Andpusten fortalte han henne om turen gjennom Jungelen, om røsten og møtet med edderkoppen ansikt til ansikt.

«Jeg var så nær den, mamma!» Han holdt opp fingrene for å vise henne det.

«Å! Det må ha vært nifst,» sa mor. «Hvor tror du røsten du hørte kom fra?»

«Jeg vet ikke,» sa Britton. «Det var ingen der. Tror du at det bare var vinden?»

«Husker du hva vi lærte på familiens hjemmeaften om den stille, lave røsten?» spurte mor.

«Ja. Det er slik vår himmelske Fader snakker til oss noen ganger, ikke sant?»

Mor tok Skriftene fra hyllen ved siden av kjøkkenbordet og slo opp på Helamans bok.

«Her kan du høre hvordan Herrens røst lød for nephittene,» sa hun. «Det var ikke tordenens røst, heller ikke var det en larmende, støyende røst, men se, det var en lav røst som var fullkomment mild likesom en hvisken» (Helaman 5:30).

«Hei! Det var slik den var, som – en hvisken! Jeg hørte den stille, lave røsten!»

Mor smilte. «Ja, det gjorde du. Og du lyttet akkurat slik du skulle. Jeg er veldig stolt av deg.»

Britton ga mor en klem. Å gjøre henne stolt fikk ham til å føle godt. Og å vite at han hadde lyttet til den stille, lave røsten fikk ham til å føle enda bedre. ■

Vår himmelske Fader er bare en bønn unna, og Den hellige ånd innen hviskeavstand.»

Elaine S. Dalton, Unge kvinners president på

generalplan, «Til alle tider, i alle ting og på alle steder», *Liahona*, mai 2008, 118.

Jeg kan også være misjonær

Av Estherlynn Kindred Lee

Basert på en sann historie

«Derfor hvis dere har et ønske om å tjene Gud, da er dere kalt til arbeidet» (1Ep 4:3).

1. Brett var henrykt. Han hadde nettopp fått brev fra sin storebror Tony. Tony var misjonær. Før Tony reiste, lovet Brett ham at han også ville gjøre misjonærarbeid.

3. Mamma, jeg vil gjøre tjeneste for andre slik at jeg kan gjøre misjonærarbeid slik Tony gjør. Hva kan jeg gjøre?

2. Brett, visste du at når du gjør tjeneste for andre, utfører du misjonærarbeid? Jeg er så spent på å høre om alt det misjonærarbeidet du gjør.
Hilsen Tony

4.

Jeg vet at fru Hampton trenger hjelp til å rake løv på lørdag. Ville det være en god måte å utføre misjonærarbeid på?

Ja! Så kan jeg skrive til Tony og fortelle ham om det.

5. På lørdag satte Brett seg ned for å skrive brev til Tony.

Kjære Tony, jeg håper du har det like morsomt som jeg har det når jeg gjør misjonærarbeid. Vi hjalp fru Hampton i dag i hagen hennes. Hun ga oss en tallerken med småkaker. Pappa spurte om hun ville bli med oss i kirken, og hun svarte ja.
Hilsen Brett

6. Brett brettet sammen papiret og la brevet og et blad fra fru Hamptons hage i en konvolutt.

HJELP TIL FORELDRE

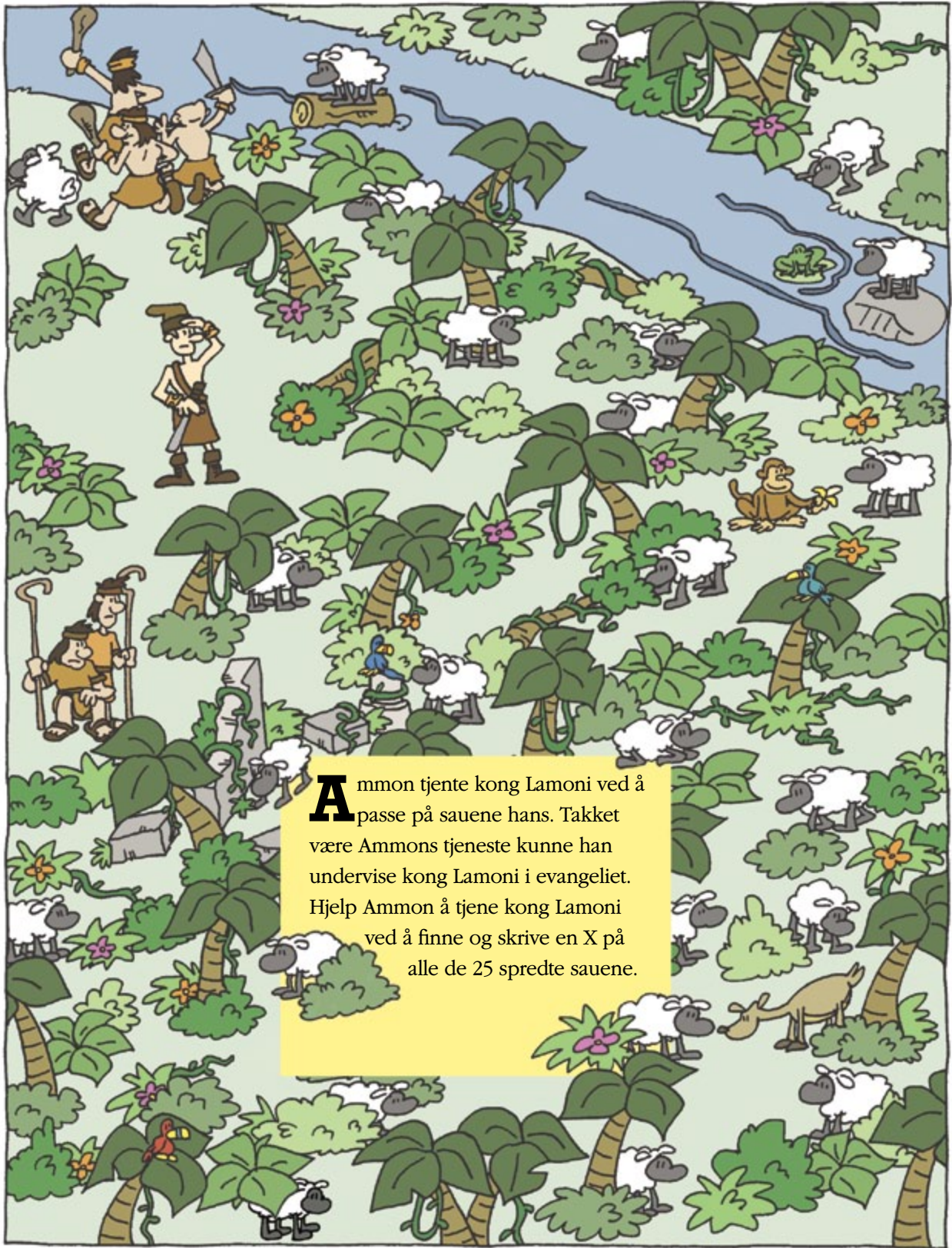
- Vis dine barn et bilde av Ammon som beskytter kong Lamonis sauer og fortell historien (se Alma 17–18). Forklar at Ammons tjeneste ga ham anledning til å bære vitnesbyrd, akkurat slik Bretts tjeneste i historien hjalp ham å dele evangeliet med andre. Gjennomfør aktiviteten «Finn kong Lamonis sauer» på side 72.
- Lag en liste sammen med barna over ting de kan gjøre for å være misjonærer. Hjelp dem å sette seg mål for å gjennomføre noen av punktene på listen.

7. Jeg kan også være misjonær!

Finn kong Lamonis sauer

Av Arie Van De Graaff

Ammon tjente kong Lamoni ved å passe på sauene hans. Takket være Ammons tjeneste kunne han undervise kong Lamoni i evangeliet. Hjelp Ammon å tjene kong Lamoni ved å finne og skrive en X på alle de 25 spredte sauene.

Jesus Kristus skapte jorden for meg

«For se, dette er min gjerning og min herlighet –
å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv»
(Moses 1:39).

Opplæring understreker viktigheten av råd

Av Adam C. Olson

Kirkens tidsskrifter

På det verdensomspennende opplæringsmøtet for ledere i november 2010, hvor Kirkens nye håndbøker ble presentert, understreket Kirkens ledere viktigheten av effektive menighetsråd¹ for å hjelpe overbelastede biskoper å utføre arbeidet med å frelse sjeler.

«Håndbok 2 vil redusere biskopens arbeidsbelastning ved å styrke menighetsrådets og dets medlemmers rolle,» sa eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum. Denne rollen innbefatter å hjelpe biskopen «i saker som er av betydning for hele menigheten» og «bistå med å redde, aktivisere og holde på medlemmene».

Viktigheten av råd

Under opplæringen i november forklarte eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum at «Kirken styres gjennom råd på general-, område-, stavs- og menighetsplan» og at «de nye håndbøkene styrker i betydelig grad rådernes rolle i Kirken».

Eldste Cook talte om tre grunnleggende råd på menighetsplan som er avgjørende for at biskopen skal kunne lede Kirkens anliggender, og om hvordan disse rådene påvirkes av informasjonen i de nye håndbøkene. De aktuelle rådene er biskopsrådet, prestedømmets utøvende komité og menighetsrådet.

Biskopsrådet vil stort sett fungere slik det har gjort. Selv om prestedømmets utøvende komité vil fortsette å møtes regelmessig og håndtere noen saker som tidligere ble håndtert av menighetens velferdskomité, sa eldste Cook at møtene

i prestedømmets utøvende komité trolig vil bli kortere fordi det sannsynligvis vil bli hyppigere møter i menighetsrådet.

Den nye håndboken «styrker menighetsrådets rolle i menighetens administrasjon underlagt biskopens nøkler», sa eldste Cook.

Menighetsrådet løftes

Håndbøkene løfter menighetsrådet ved å foreslå hva biskopen kan delegere, og ved å utvide rådsmedlemmenes muligheter til å hjelpe ham.

«Menighetsrådet skulle først og fremst fokusere på arbeidet med å frelse sjeler i menigheten,» sa eldste Cook. «Mange saker kommer nå direkte til biskopen. Dette vil forhåpentligvis forandre seg etter hvert som biskopene delegerer stadig flere saker på menighetsrådsmøtene og/eller på tomannshånd til andre, f.eks. saker som gjelder velferd og det å holde på og reaktivisere medlemmer» og så videre.

Eldste Cook forklarte at selv om biskopen vil fortsette å håndtere «problemer som krever en alminnelig dommer i Israel», kan han, etter samtykke fra medlemmet som søker omvendelse, delegere til andre «den omfattende rådgivning som kan være nødvendig» for å hjelpe medlemmer som prøver å overvinne avhengighet eller trenger hjelp med økonomi, familieanliggender og andre problemer.

«Medlemmene av menighetsrådet gjør meste parten av sitt arbeid utenfor menighetsrådsmøtene,» sa eldste Cook. «De samarbeider med sine rådgivere og med hjemmelærere, besøkende lærerinner og andre når det gjelder å strekke seg ut til og hjelpe medlemmer ... som har behov for hjelp.»

Han anmodet på det sterkeste ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene til å avdekke og løse problemer som med fordel kan håndteres i

«Menighetsrådet skulle først og fremst fokusere på arbeidet med å frelse sjeler i menigheten.»

Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum

quorumet eller den aktuelle organisasjonen for å lette biskopens og menighetsrådets byrde.

Ethvert medlem teller

Under sendingen understreket et panel hvor viktig det er at alle rådsmedlemmene bidrar. Panelet besto av eldste M. Russell Ballard, eldste Jeffrey R. Holland og eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum; eldste Walter F. González i De syttis presidentskap og Julie B. Beck, Hjelpeforeningens president.

«Jeg tror mange er av den uriktige oppfatning at enhver åpenbaring som kommer til menigheten, må komme gjennom biskopen,» sa eldste Bednar. «På grunn av sine nøkler må han anerkjenne og bekrefte den, men han trenger ikke nødvendigvis være den eneste kanal den kan komme gjennom.»

Eldste Bednar la vekt på betydningen av enighet så snart den presiderende autoritet har tatt en beslutning, hvis rådet skal kunne virke

Et nytt verdensomspennende opplæringsmøte for ledere vil bli holdt 12. februar 2011 for å fokusere på stavspre-sidenters og biskopers ansvarsoppgaver, arbeidet i quorumer og hjelpeorganisasjoner og de spesielle utfordringene i enheter med få medlemmer og ledere til å gjennomføre Kirkens fulle programmer.

under Den hellige ånds innflytelse.

Eldste Holland advarte mot en kulturelt betinget mangel på respekt for kvinner i råd. «Vi har noen ganger ikke vært så inkluderende eller så oppmuntrende ... overfor kvinner i råd som vi skulle være,» sa han. «Vi trenger kvinnenes hjelp.»

Panelet understreket at kloke ledere lytter.

«Dømmekraftens gave virker mer effektivt når vi lytter enn når vi snakker,» sa eldste Bednar.

Eldste Ballard tilføyde at alle rådsmedlemmene skulle lytte, og at intet medlem skulle få dominere samtalen.

«Når Ånden virker i Kirkens rådssystem, vil arbeidet gå fremover, og vi vil redde mange flere av Faderens barn,» sa eldste Ballard. «Det er et stort arbeid som vi alle deltar i.» ■

NOTE

1. Betegnelsene *menighet*, *biskop* og *biskopsråd* gjelder også *gren*, *grenspresident* og *grenspresidentskap*. Betegnelsene *stav*, *stavspre-sident* og *stavspre-sidentskap* gjelder også *distrikt*, *distriktspre-sident* og *distriktspre-sidentskap*.

EFFEKTIVE MENIGHETS RÅD

Det følgende er konkrete råd for å lede effektive råd som ble gitt under det verdensomspennende opplæringsmøtet for ledere i november 2010.

Effektive råd:

- Bruk minimalt med tid på tidsfastsettelse, planlegging av aktiviteter og andre administrative saker.
- Fokuser på saker som vil styrke enkeltpersoner og familier.
- Oppfordre alle rådsmedlemmene til fritt å uttrykke sine synspunkter, for

deretter å stille seg bak biskopens beslutninger.

- Samordne organisasjonenes innsats for å dekke enkeltpersoners, familiers og organisasjoners behov.

- Møtes regelmessig, oftere enn i henhold til tidligere håndbøker, men normalt ikke lenger enn 60 til 90 minutter om gangen.
- Ivareta taushetsplikten. ■

Nye LDS.org er nå tilgjengelig

Av Breanna Olaveson

Kirkens tidsskrifter

Det er cirka fem år siden det nåværende LDS.org ble lansert og gjorde hele databaser med ressurser direkte tilgjengelige for medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Internett har imidlertid forandret seg drastisk siden den gang, og etter hvert som den teknologiske kapasiteten blir større, øker også mulighetene for LDS.org.

Det nye LDS.org, også kalt LDS.org 3.0, er designet for å innarbeide noen av Internettets sterke sider, og har blitt mer visuelt engasjerende, mer matnyttig for medlemmene og enklere å navigere.

Selv om noen deler av nettstedet fremdeles er under utvikling, var opprettelsen av det nye nettstedet også en passende anledning for Kirkens ledere til å utforme en ny strategi for nettstedet.

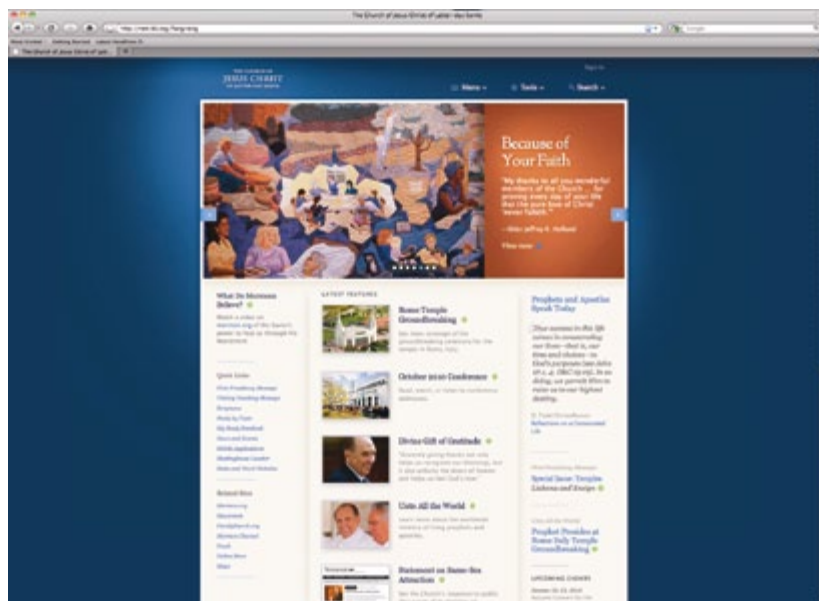
«Vi har hatt LDS.org i mange år, men innholdet har vært mer preget av hva Kirkens avdelinger trenger å formidle enn av brukernes behov,» sa eldste Craig C. Christensen i De sytti. «Da dette nye nettstedet skulle utformes, spurte vi: "Hva trenger Kirkens medlemmer, og hvordan kan Kirken hjelpe dem?"»

LDS.org 3.0 har som mål å vektlegge levende profeters læresetninger, gjøre det enklere å studere evangeliet på Internett, sørge for muligheter til å dele evangeliet med andre, gjøre det lettere å finne materiale og ha innhold på flere språk.

Levende profeters læresetninger

Med så mange røster som kniver om oppmerksomheten på Internett, fokuserer nye LDS.org på å bringe én røst frem i lyset – profetenes røst.

Lee Gibbons, direktør for LDS.org, sa at han er

Nye LDS.org fokuserer på læresetninger fra vår tids profeter og har bedre hjelpemidler for studium på Internett og bedre søkemuligheter.

oppsett på å gi læresetninger fra vår tids profeter og apostler en fremtredende plass ved å lage en «portal» som fokuserer på deres tjenestegjering og hva de forkynner i dag.

Under overskriften "Profeter og apostler taler i dag" finner man budskap fra den senere tid og personlig innsikt fra Det første presidentskaps og De tolv apostlers liv og tjenestegjering.

Hjelpemidler for studium av evangeliet på Internett

Den forrige versjonen av LDS.org ga tilgang til Skriftene og annet kirkemateriell, men det nye nettstedet har hjelpemidler for å studere evangeliet på Internett.

Ved å logge seg inn på nettstedet kan brukere merke og understreke skriftsteder, ta notater, føre en studiedagbok og organisere materiale i arkiver for senere bruk. Disse funksjonene er tilgjengelige for alt innhold i studiedelen av

nettstedet, som inneholder Skriftene, general-konferanser, leksjonshåndbøker, Kirkens tidskrifter og mer.

Dele evangeliet med andre

Innholdet på det nye nettstedet bruker video, lyd, bilder, evangeliekunst og annen grafikk til å formidle evangeliets budskap. Men innholdet er ikke bare til for Kirkens medlemmer. I likhet med evangeliet er det meningen at det skal deles med andre. Det meste av innholdet er integrert med populære sosiale nettverk og e-post slik at brukerne enkelt kan formidle innholdet og hjelpe sine venner å lære mer om evangeliet.

«Det er ikke bare en mulighet, men kanskje en påminnelse om at medlemmer skulle gjøre mer for å dele evangeliet med andre,» sier bror Gibbons. «Vi prøver å legge til rette for det.

Nye søkemuligheter

En annen viktig funksjon som er forbedret, er nettstedets søkemuligheter. Søkefeltet som finnes øverst på nesten alle sider på nettstedet, gir en kort liste med anbefalinger, utvalgt på grunnlag av ofte forekommende søk. En omfattende liste over alt materiale som passer med søkekriteriene, er også tilgjengelig.

Resultatsiden foreslår også synonymer som kan gi bedre resultater, og gir alternativer for begrenning av søket.

Språk

New.LDS.org er et nettsted for den verdensomspennende Kirken, og det vil derfor bli lansert etappevis på 11 forskjellige språk etter hvert som oversettelsene fullføres og godkjennes. Omtrent 90 prosent av Kirkens medlemmer snakker et av disse 11 språkene: kantonisk, engelsk, fransk, tysk, italiensk, japansk, koreansk, mandarin, portugisisk, russisk og spansk. ■

Nye tempelpresidenter innleder sin tjenestegjering

1. november 2010 innledet 53 nye tempelpresidenter og deres ektefeller sin tjenestegjering i templer over hele verden. Det er nå 134 templer i drift over hele verden, med ytterligere 23 bekjentgjort eller under oppføring.

Aba Nigeria	Alexander A. og Theresa A. Odume*
Anchorage Alaska	Melvin R. og Sharon V. Perkins
Birmingham Alabama	Kent R. og Geniel R. Van Kampen
Campinas Brasil	George A. og Jeannette N. Oakes
Caracas Venezuela	Luis M. og Juana P. Petit
Chicago Illinois	Paul W. og Ann P. Castleton
Ciudad Juárez Mexico	Manuel og Elsa M. Araiz
Cochabamba Bolivia	Lee W. og Connie C. Crayk
Columbia River Washington	T. Dean og Patrice A. Moody
Columbus Ohio	Edward J. og Carol B. Brandt
København Danmark	H. Hjort Nielsen og Ellen Haibrock
Curitiba Brasil	José M. og Aida C. Arias
Dallas Texas	Robert C. og Talmadge M. Packard
Detroit Michigan	Phillip G. og Margaret K. Pulsipher
Draper Utah	Russell E. og Christine C. Tueller*
Edmonton Alberta	Bryce D. og Kathryn Card
Fresno California	Paul B. og Judith H. Hansen
Guadalajara Mexico	Jaime F. og M. Teresa Herrera
Halifax Nova Scotia	Douglas M. og Carol Ann Robinson
Hamilton New Zealand	James og Frances M. Dunlop
Hong Kong Kina	John M. og Lydia C. Aki
Johannesburg Syd-Afrika	Kenneth S. og Muriel D. Armstrong
Kiev Ukraina	B. John og Carol Galbraith*
Lima Peru	Robert W. og Kay Lees
London England	C. Raymond og Irene M. Lowry
Manhattan New York	W. Blair og Suzanne J. Garff
Medford Oregon	David J. og Pauline Davis
Melbourne Australia	Malcolm R. og Ruthje M. Mullis

**Disse ekteparene innledet sin tjeneste tidligere på året.*

Twin Falls Idaho tempel er et av 53 templer som fikk ny tempelpresident 1. november 2010.

Memphis Tennessee	T. Evan og Lou Anne W. Nebeker
Mérida Mexico	Zeniff og Elizabeth Mejía
Monterrey Mexico	C. Juan Antonio og Isabel S. Machuca
Nashville Tennessee	R. Lloyd og Judy R. Smith
Nauvoo Illinois	Spencer J. og Dorothea S. Condie
Nuku'alofa Tonga	Pita F. og Lani A. Hopoate
Orlando Florida	David T. og Lana W. Halversen
Panama City Panama	D. Chad og Elizabeth B. Richardson
Perth Australia	Geoffrey J. og Lesley M. Liddicoat
Portland Oregon	Myron G. og Gearldine T. Child
Provo Utah	Robert H. og Janet L. Daines
Raleigh Nord-Carolina	J. Mitchel og Z. Sue Scott
Reno Nevada	Franklin B. og Joyce C. Wadsworth
Rexburg Idaho	Clair O. og Anne Thueson
Santiago Chile	Julio E. og Elena Otay
Santo Domingo Den dominikanske republikk	Larry K. og Joann W. Bair
Seattle Washington	Donald E. og Jane H. Pugh
Seoul Korea	Song Pyung-Jong og Yang Gye-Young
Spokane Washington	Charles H. og Elizabeth M. Recht
St. George Utah	Bruce C. og Marie K. Hafen
St. Paul Minnesota	C. Kent og Karen J. Hugh
Tampico Mexico	Barry R. og Risa L. Udall
Tuxtla Gutiérrez Mexico	Jorge D. og Irma Del Toro Arrevillaga
Twin Falls Idaho	Karl E. og Beverly C. Nelson
Winter Quarters Nebraska	Maury W. og Joan Schooff ■

I NYHETENE

Internett-butikk gjør ressurser lettere tilgjengelig

Det er vanskelig for mange av Kirkens 14 millioner medlemmer å reise til et av 130 utsalgssteder for å skaffe seg kirkemateriell. Derfor snur Kirkens distribusjonstjeneste prosessen. En ny Internett-butikk leverer nå materiell til medlemmene.

Store.lds.org gjør det enkelt å bestille studiemateriell, musikk, media, kunst, tempelkledninger, tempeltøy, ressurser for hjem og familie og annet materiell. For-sendelsene foretas kostnadsfritt til hele verden, med et lite gebyr for hasteleveranser.

Brukere av nettstedet velger sitt land. Etter hvert som Internett-butikker for hvert land blir tilgjengelige, vil de vise tilgjengelige produkter på dette landets primærspåk og med alle priser i lokal valuta. En del gratismateriell kan lastes ned direkte fra nettstedet.

Det nye nettstedet erstatter ldscatalog.com, og blir i første omgang lansert på engelsk, spansk og russisk. Andre språk vil komme i månedene som følger, deriblant portugisisk, fransk tysk, italiensk, japansk, koreansk og kinesisk, i den rekkefølgen. ■

KOMMENTARER

Jeg prøver å være et eksempel

Jeg vil fortelle at jeg elsker å lese *Liahona*, og jeg vet at det inneholder profetens ord. Jeg har et vitnesbyrd om Mormons boks sannhet og om bønn. Jeg er takknemlig for evangeliet i mitt liv, og jeg prøver å være et eksempel for andre unge mennesker som ennå ikke har blitt kjent med Herrens ord.

Tatiana G., 15 år, Uruguay

Fred har fylt min sjel

Jeg er ennå ikke medlem av Kirken, men jeg føler glede, kjærlighet og fred fordi jeg endelig har funnet sannheten. En venn ga meg et eksemplar av *Liahona* og Mormons bok og ba meg lese dem, og selv om jeg fant sannheten i dem nølte jeg fordi noen fortalte meg at dette ikke er en god kirke.

Men ettersom jeg følte Kristi sannheter, begynte jeg å lese igjen, og nå har en overveldende fred fylt min sjel. Læresetningene er tydelige og oppbyggende – og det skyldes at Ånden er tilstede i verket. Det finnes ingen enheter av Kirken der jeg bor, men jeg ber om at Herren vil åpne dørene slik at det gjengitte evangelium kan komme til min by og jeg kan bli døpt.

Konan Alphrede, Elfenbenskysten

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

KORT FRA FLERE STEDER I VERDEN

Japansk trippelkombinasjon tilgjengelig på Internett

En japansk utgave av trippelkombinasjonen, som kombinerer Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle i ett bind, er nå tilgjengelig på Internett på scriptures.lds.org/jpn. En lydinnspilling finnes også på samme nettsted, og denne vil snart komme på CD. Nettstedet inneholder fotnoter, kart og fotografier, og gjør det mulig for leserne å markere skriftsteder og utføre nøkkelordsøk. Nettstedet for Skriftene inneholder nå 19 språk.

Ressursveiledninger for ungdom hjelper lærere

Nye ressursveiledninger supplerer leksjonsbøkene for Det aronske prestedømme og Unge kvinner, *Det aronske prestedømme, Kursbok 3* og *Unge kvinner, Kursbok 3*, for 2011. Disse veiledningene gir lærere nyere generalkonferansetaler, diskusjonsspørsmål, ytterligere skriftstedshenvisninger og aktivitetsideer som passer inn i og fornyer de eksisterende leksjonene, slik at de blir mer relevante for de problemstillinger ungdom møter i dag. Veiledningene finnes på 27 språk på Kirkens distribusjonssentre eller på Internett på resourceguides.lds.org.

Kirken søker skuespillere til filmer om Det nye testamente

I et forsøk på å tiltrekke seg deltagere fra hele verden til LDS Motion Picture Studios nye filmprosjekt om Det nye testamente, har Kirken opprettet et nettsted, casting.lds.org, hvor interesserte medlemmer av Kirken kan søke om å få delta som skuespillere eller statister i alle Kirkens film- og videoproduksjoner, herunder prosjektet om Det nye testamente. Innspillingen vil begynne våren 2011 i Salt Lake City, Utah, og vil pågå utover sommeren.

Nye DVD-er tilgjengelige til studium av Lære og pakter

Fire nye DVD-er supplerer et studium av Lære og pakter og Kirkens historie. DVD-ene inneholder interaktive kart, sitater fra siste-dagers profeter og apostler, malerier og læringsaktiviteter. De inneholder filmer som *Legacy*, *Mountain of the Lord* og *Joseph Smith: Gjenopprettelsens profet*, som har blitt vist i Joseph Smith Memorial Building siden desember 2005. *Ressurs-DVD-ene for Lære og pakter og Kirkens historie* er tilgjengelige på engelsk, portugisisk og spansk. Bestill på Internett på store.lds.org eller ved å ringe 1-800-537-5971. Kontakt ditt lokale distribusjonssenter for mer informasjon. ■

IDEER TIL FAMILIENS HJEMMEAFTEN

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Dette er noen få eksempler.

«**Lær å høre og forstå Ånden**», s. 24; og «**Edderkoppen og den stille, lave røsten**», s. 68: Disse artiklene lærer oss hvor viktig det er å handle etter Åndens tilskyndelser. Før du leser en av artiklene høyt, ber du familiemedlemmene merke seg hvordan de kan gjenkjenne Ånden. Når du har lest artikkelen, kan du fortelle om en gang du følte Den hellige ånd og oppfordre familiens medlemmer til å gjøre det samme.

«**Lignelser om tapt og funnet**», s. 32: For å lære familiens medlemmer om viktigheten av å finne dem som er åndelig bortkomne, kan dere leke gjemsel. Etter leken leser dere en eller to historier fra denne artikkelen og snakker om det dere har lært om å søke etter de bortkomne. Dere kan gjerne velge ut naboer eller venner dere kan jobbe med. Drøft så hvordan dere kan invitere dem til å komme tilbake til Kirken.

«**Evangeliet er for alle**», s. 54: Denne artikkelen lærer oss at «det ikke finnes noen ideell profil som kjennetegner et potensielt medlem av Kirken». For å forklare dette prinsippet kan du overveie å bytte etiketter på hermetikkbokser eller å ha sukker i en saltbøsse. Be familiemedlemmene velge en boks de vil spise av, eller smake på «saltet». Etter denne øvelsen leser dere eldste Godoys artikkel. Tenk på hvem dere som familie kan dele evangeliet med – selv om det er noen som ikke passer inn under en «ideell profil» for et fremtidig medlem av Kirken.

«**Vi vil bære deg!**» s. 62: Som familie kan dere lese denne artikkelen og drøfte eksempler på når familiemedlemmer har hjulpet andre eller selv fått hjelp. Tenk på hvordan dere kan hjelpe. Dere kan for eksempel gjennomføre deres plan som en aktivitet på en kommende familiens hjemmeaften. ■

ET SETE PÅ BRUDGOMMENS FEST

Av Melissa Merrill

Kirkens tidsskrifter

Det er ikke alltid så greit å gå alene til en bryllupsmottakelse. Men da en gammel venn inviterte meg til sin bryllupsmiddag, visste jeg at jeg ikke kunne gå glipp av anledningen til å feire dette sammen med ham og hans brud.

Jeg kom like før middagen startet på bryllupsdagen. Jeg fikk øye på en ledig plass og spurte en av kvinnene ved bordet om den var opptatt.

«Er du *invitert* hit?» spurte hun og betraktet meg mistenksomt.

Jeg ante ikke hva som fikk henne til å spørre – eller hvorfor hun spurte på en slik måte. Det var ingen som sjekket en gjesteliste. Det var ikke bestemt bordplassering på forhånd. Jeg kom tidsnok og var pent kledd. Hva kunne problemet være?

Jeg smilte nervøst. «Jeg er en venn av brudgommen,» forsikret jeg henne. Hun nikket, så jeg satte meg og prøvde å innlede en vennlig samtale med de seks parene ved bordet. Det ubehaget jeg hadde følt tidligere ble forsterket på grunn av den «velkomsten» jeg fikk. Fortvilet så jeg meg rundt i rommet etter en eller annen – hvem som helst – som jeg kjente, men bortsett fra brudgommen var det ikke et kjent ansikt å se noe sted.

Men da skjedde det. Min venn, som satt ved siden av sin brud lengst fremme i den fulle salen, reiste seg. Da han gjorde det, så han meg på motsatt side av værelset. Han gjorde en pause,

Jeg ble fylt av lettelse og glede. Uansett hva alle andre tenkte, så mente brudgommen at jeg tilhørte der.

smilte og la hånden sin over hjertet som for å si: «Takk for at du kom. Jeg vet at det var et offer av deg å komme. Det betyr så mye at du er sammen med oss.»

Jeg ble fylt av lettelse og glede. Uansett hva alle andre tenkte, så mente brudgommen at jeg hørte hjemme der. Jeg smilte og gjorde det samme som ham. Jeg håpet at min venn forsto hvor sterkt jeg ønsket å delta i hans og hans hus-trus glede. Uansett hvor beklemt jeg hadde følt meg, ble dette blåst bort i løpet av disse 10 sekundene da vi utvekslet blikk, og resten av kvelden følte jeg stor selvsikkerhet.

Da jeg noen dager senere forberedte meg til å undervise i en leksjon på Hjelpeforeningen, studerte jeg Matteus 22 og leste om en konge som gjorde forberedelser til en bryllupsfest for sin sønn, som representerer Frelseren. Profeten Joseph Smith sa om disse versene: «Bare de som holder Herrens bud og hans lover til enden, får sitte til bords

ved denne strålende bryllupsfesten. ... De som har bevart troen, vil bli belønnet med rettferdighetens krans, bli kledd i hvite klær, få adgang til bryllupsfesten, bli fri fra enhver trengsel og vil få regjere med Kristus på jorden.»¹ Dette løftet er kraftfullt til enhver tid, men det var spesielt sterkt på grunn av min erfaring tidligere den uken.

Da jeg holdt leksjonen, forsto jeg at lydighet er det eneste krav for å akseptere en innbydelse fra Jesus Kristus til å fryde seg sammen med ham, å få en plass ved hans fest. Og det er en fest der gjestene aldri trenger å føle seg usikre, for de *hører hjemme* der. Selv om jeg fremdeles er langt fra fullkommen i min lydighet, håper jeg at jeg en dag vil kvalifisere meg til å møte Brudgommen og med hånden på hjertet – et hjerte som underkaster seg hans vilje – si: «Jeg er så glad for å være her.» ■

NOTE

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 164, 165-166.

KRISTI ORD

*Barn leker ved et tregjerde,
av Anne Marie Oborn*

*«Og hvorfor er dere bekymret for klærne? Legg merke
til liljene på marken, hvordan de vokser! De strever ikke
og spinner ikke!*

Men jeg sier dere: Selv ikke Salomo i all sin prakt

var kledd som en av dem.

*Men kler Gud slik gresset på marken, det som står i dag
og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke meget mer kle
dere?» (Matteus 6:28–30).*

Lignelsene i Lukas 15 går sauen seg bort, sølvpengen blir mistet, og den fortapte sønn sløser bort sin arv. Men hyrden leter i ødemarken, kvinnen feier huset, og den tilgivende far venter på at hans sønn skal komme tilbake. Vi kan likeledes gi akt på president Thomas S. Monsons anmodning om å «strekke oss ut og redde dem som har falt fra, så ikke en eneste dyrebar sjel vil gå tapt». Les fire historier om redning i «Lignelser om tapt og funnet», side 32.